

„Tak bude aj pri príchode Syna človeka. Vtedy dvaja budú na poli: jeden bude vzatý a druhý ponechaný. Dve ženy budú mlieť na mlyne: jedna bude vzatá a druhá ponechaná.“

(Evanjelium podľa Matúša 24:37-41)

Láska ako motív vychvátenia

Mario Števanka

Zbehy 2025

Láska ako motív vychvátenia

Lebo sám Pán s veliteľským povelom, s hlasom archanjela a s trúbou Božou zostúpi z neba, a mŕtvi v Kristu vstanú najprv; potom my živí ponechaní budeme razom s nimi vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do povetria. A takto budeme vždycky s Pánom. Takže sa potešujte navzájom týmito slovami.

(1 Tes 4:16-18)

Mario Števanca
Liverpool, 2025

Obsah

Predhovor	5
1. Kaliber nášho srdca	7
2. Boží zámer a následný plán	11
3. Zásnubný čas	14
4. Naša nádej	20
5. Prorocké slovo a biblické fakty	25
6. Zlodej času	33
7. Zadanosť	39
8. Duchovné dozrievanie	44
9. Nebo	50
10. Vinohrad ako obraz cirkvi	59
11. Izrael	63
12. Duch Svätý a dnešok	67
13. Vnútorňý svet človeka	72
14. Biblia	75
15. Presvedčenie	78
Záver	81
PREDLOHY	85
1. Moment stretnutia	87
2. Porozumenie návratu Pána Ježiša Krista	96
3. Veselie	100
4. Pole, ktoré je dočasne predané	104
5. Posledná výzva pre cestujúcich do Nebeského Kráľovstva	111
6. Neónový nápis: Zlaté lístky do života ako predtým	119

Predhovor

Kniha, ktorú má čitateľ pred sebou, neprináša žiadne „nové učenie“ ani „nové poslanstvo“ a už vonkoncom nie „novú teológiu“ alebo „novú eschatológiu“. Práve naopak, brat Mario v nej „oprašuje“ niečo, čo sa v dejinách cirkvi odsunulo do úzadia, niekde bokom, zostalo zapadnuté prachom a hlavne sa vytratilo z každodenného života veriacich v Pána Ježiša. Poslanstvo tejto knihy je veľmi intenzívne a naliehavé, tak ako tomu bolo na počiatku cirkvi v hlásaní apoštola Pavla, listoch apoštola Petra, Jakuba, Pánovho brata a v Zjavení apoštola Jána. Ide v zásade o výzvu k prebudeniu a prípravu na svadbu Baránkovu, pretože „Ženích prichádza!“

Adresuje poslanstvo tejto knihy všetkým veriacim v Ježiša, bez rozdielu príslušnosti k denominácii, cirkvi, cirkevnému spoločenstvu alebo zboru. Nie náhodou v nej používa takmer všetky slovenské preklady Biblie. České texty autor ponecháva v pôvodnom znení, čím sa kniha stáva slovensko-českou, resp. česko-slovenskou.

brat Andrej Mátel

1. Kaliber nášho srdca

Sú ľudia, ako bola moja stará mama a prastará mama, ktorí sa narodili a žili v čase, ktorý istotne mal svoje výzvy, ale určite nebol sprevádzaný takým morálnym úpadkom a informačným chaosom. Oni nemuseli nevyhnutne rozumieť biblickým princípom tak ako im rozumieme my dnes, ale mali Ježiša v srdci a žili pre Neho ako najlepšie vedeli. Verím, že takýto ľudia ešte stále existujú a sú medzi nami. A keď príde Pán Ježiš pre svoju cirkev, tak oni budú vzatí, lebo náš Nebeský ženích sa nebude pozeráť do ich hlavy, či všetko dokonale pochopili. Ježiš sa bude pozeráť do ich srdca, či tam žije On alebo nie. Toto všetko je potrebné vypovedať ešte skôr ako nazrieme do našej doby, kde sa všetko mení závratnou rýchlosťou.

Ľudské vzťahy ako také a Božia láska na ktorú máme v nich poukazovať, sú vo veľkom ohrození. Hranice základných morálnych hodnôt sa násilne posúvajú a svedomie človeka je pod ohromným tlakom. Hriech sa rozmnožuje a čo na to Boh? Môžeme sa srdcom, životným štýlom a láskavosťou vrátiť k hodnotám, ktorých sa Boží muži a Božie ženy držali naprieč celou históriou ľudstva?

***Kde sa však rozmohol hriech,
tam sa ešte väčšmi rozmohla milosť.*** (Rim 5:20)

„Môžeme sa spoľahnúť na túto milosť? Môžeme ju cítiť, nahmatať, počuť a vnímať?“, myslím že môžeme. „Môže mať táto milosť vplyv na náš život?“, myslím že áno. „Je niečo, čo jej chce zabrániť preniknúť do nášho vnútra?“, áno, istotne. „Je niečo čo bojuje proti tomu aby sme ju prežívali?“, áno, myslím že je. „A je nejaký nástroj či prostriedok, ktorý nám môže

ukázať stav nášho srdca, keď už my sami strácame schopnosť rozlišovať?," áno, myslím že je a možno aj viacero nástrojov. A na jeden taký, ktorý je úplne vhodný pre túto dobu a odhaľuje úmysel srdca, sa teraz pôjdeme pozrieť.

Teda my, ktorí sme svedkami tejto doby a vidíme, cítime, zažívame túto dobu a chceme jej biblicky rozumieť, tak my by sme mali vedieť že posolstvo o vychvátení a stretnutí sa s Ježišom na svadobnej hostine v nebi, je kalibrom nášho srdca. Na osobnej rovine toto posolstvo upravuje, nastavuje a obrusuje naše srdce, aby sa vošlo cez dvere svadobnej hostiny, na všeobecnej rovine toto posolstvo kalibruje celú cirkev. Koriguje všetky vyučovania, ktorých cieľom nie je konečné stretnutie s Ježišom.

Avšak v terajšom čase je cirkev plná učenia, ktoré nemá za cieľ stretnúť sa so Ženíchom na svadbe. Lenže ľudia, ktorí boli očistení krvou Pána Ježiša a napriek tomu nevidia potrebu pripravovať sa na svadobnú hostinu a odmietajú pozvánku, musia byť nahradení tak, aby sa dom naplnil. A kto teda sú tí, ktorých anjeli nútia ísť na svadbu? Tak to je výborná otázka. Domnievam sa, že sú to takí ľudia, ktorí nemajú vycibrené spôsoby alebo príkladný život. Takí, ktorí keď prídu do cirkvi, teda ak vôbec prídu, tak sa im pri svedectve a mikrofóne podlamujú kolená. Takí, ktorí cítia a vnímajú nevhodnosť svojho životného štýlu, ktorý ich premáha. Možno sú podobní tomu zbojníkovi na kríži, ktorý bol ukrižovaný vedľa Ježiša a hovoril: „Spomeň si na mňa Ježiš.“ Alebo sú podobní tej žene, ktorú farizeji dovliekli pred Pána Ježiša, aby ju ohodnotil, alebo žene Samaritánke, čo mala päť mužov. Všetci títo a im podobní, či už v tamtej alebo terajšej dobe, majú jedno spoločné. Už nevládu ďalej, už chcú odísť z toho spôsobu života. A keďže nevedia ako, tak vložili svoju poslednú nádej do Ježiša. Možno im chýba akákoľvek motivácia a nemajú žiadnu vnútornú ani

vonkajšiu silu niečo vo svojom živote zmeniť, a preto sú „mezi plotmi“, na cestách a rózcestiach (por. Mt 22,9). Ale, ak si oblečú to svadobné rúcho, teda príjmu Pána Ježiša za svojho Kráľa, tak oni tam budú. Áno, mnohí z nich budú na tej svadobnej hostine. A životné okolnosti ich nútia, aby spravili ten krok. Nie, neobhajujem životný štýl týchto ľudí, ani Ježiš to nerobil. Ale milosrdný súcit, to je to, o čom tu píšem. Týmto ľuďom viera v Boha nezaručuje dôstojný život tu na zemi a sám sa pýtam, prečo to tak je? Ako keby stále znovu a znovu čakali na svoju šancu, ktorá keď príde, tak ju znovu a znovu premrhajú. A stále dokola. No mnohí z takýchto ľudí sa tam ocitnú. A tí pozvaní, ktorí sa tu na svete zabývali natoľko, že odmietajú pozvánky, tak tí tam nebudú. Nie je to irónia? Vnímate ten živý paradox? A prví budú poslední a poslední prvými.

Ľudia, ktorí majú biblické vzdelanie, ktorí strávili svojim štúdiom roky v biblických školách alebo seminároch, nemusia vôbec byť lepšie informovaní ako ľudia, ktorí v terajšom informačnom veku priložia srdce k tomu, čo počujú. Informačnú dobu nejde zastaviť, a to čo sa mnohí naučili rokmi štúdia, sa dá doslovne nahradiť týždňami. Čo týmto ale chcem povedať je to, že ani roky štúdia ani týždne v dnešnej dobe, nezmenia koncept vychvátenia. Ako existuje celkový Boží plán alebo zámer, tak isto existujú aj jeho jednotlivé časti. A vychvátenie je jednou s mnohých častí tohto plánu. A tento koncept vychvátenia taktiež pochádza z večnosti a presahuje akékoľvek učenie. Je stálicou či už v Biblii alebo vo svedectvách ľudí, ktorí sa stretli s Ježišom. Je stálicou aj v učení apoštolov, ich učňov teda ranej cirkvi, píšú o tom starozákonní proroci, sám Abrahám sa radoval, keď videl Kristov deň a dokonca Henoch úplne jasne hovorí o tomto koncepte. Taktiež sa v dnešnej dobe odkrývajú ďalšie a ďalšie fragmenty písma uchované v jaskyniach Kumrán.

A to esénmi, ktorí na rozdiel od saducejov a farizejov očakávali príchod Mesiáša v takej podobe ako sa uskutočnil.¹ A v tých písmach je tiež spomenutý tento koncept. No a keď to priamo povedal Ježiš v Jánovom evanjeliu a Pavol v Liste do Tesaloník, niet pochyb o tom, že vychvátenie sa uskutoční presne tak, ako to Boh naplánoval ešte pred stvorením sveta. A o tom, či môžeme porozumieť, ako sa to uskutoční a kedy sa to uskutoční a za akých okolností, tak na to sa spolu vydáme na cestu. Na cestu, na konci ktorej určite dostaneme odpoveď, ktorá môže potešiť a povzbudiť život každého jedného nasledovníka Pána Ježiša Krista. Na tejto ceste prejdeme oblasťami viery, ale aj oblasťami racionálneho uvažovania. Poprechádzame sa chodníkmi duše a jej jemných farebných odtieňov, ako aj chodníkmi duchovných zjavení a vízií. Vo výhľadoch uvidíme ako prekonať slabosti prirodzeného človeka a nazrieme aj do zákutí plnosti nového človeka. Tiež sa chvíľami úplne spontánne ponoríme do rôznych príbehov a svedectiev, niekedy prejdeme rôznymi názormi a myšlienkami. Pôjdeme akoby priateľským lesom, kde miestami prídeme do bodu, v ktorom sme už akoby raz boli, no uvidíme a vychutnáme si tú krásu z iného uhla pohľadu. Chvíľku môžeme ísť aj do kopca a bude sa nám zdať, že už ďalej nevládzeme, no ten pohľad z vrchu vždy stojí za trochu námahy. Ale pretože „**vieme, že tým, ktorí milujú Boha, všetko spolu pôsobí na dobré**“ (por. Rim 8:28), tak aj keby sme sa chvíľami trošku zatúlali, budeme pokračovať. Tak ako v živote.

¹ Pozri jedno z mnohých vyučovaní o esénoch, ktoré pútavo poukazuje na viaceré aspekty učenia troch hlavných židovských skupín v dobe, v ktorej žil Ježiš: <https://www.youtube.com/watch?v=97hpAVndF7k> (video je v anglickom jazyku) Ďalšie zaujímavé zdroje (v anglickom jazyku): <https://www.youtube.com/watch?v=4z6Mt6Qw6eY> <https://www.youtube.com/watch?v=a3ZeduhvmJY> & t=0s

2. Boží zámer a následný plán

Ponajprv si pripomenieme, že každý jeden plán má svojho tvorcu. Plán nemôže vzniknúť sám od seba. Tvorca plánu sleduje konečný cieľ a v rôznorodosti procesu sa nestráca. Stanovil začiatok, v časových úsekoch rozvrhol jednotlivé časti procesu a tiež stanovil určený čas na dosiahnutie cieľa. Plán je niečo, čo ukazuje na celok a zámer ako taký. Každá jednotlivá časť musí poukazovať na tento celok, či už priamo alebo nepriamo. Jednotlivé časti plánu nemôžu byť odtrhnuté od konečného cieľa. Tieto jednotlivé časti sa navonok môžu javiť ako nesúvisiace s celkovým plánom, a to kvôli tomu, že zámer sa odkrýva postupne. Je však vôbec možné uvažovať o celkovom Božom pláne takto? Nielenže to je možné, ale Tvorca sám to hovorí skrze Pavla v Liste do Efezu. Tam, hneď prvých jedenásť veršov v prvej kapitole, ukazuje na Boží plán a Jeho zámer, ktorým nás predurčil a vyvolil na záchranu, ešte pred stvorením sveta. Teda Boží plán ešte pred stvorením sveta zahŕňal aj pád človeka do hriechu a jeho následné vykúpenie skrze Ježiša Krista. Ba toto sa ukázalo ako vrchol celého plánu. Toto tajomstvo bolo skryté až do nášho času, teda času milosti. A o tom Pavol píše takto:

***Mne, najmenšiemu zo všetkých svätých,
dostalo sa milosti, aby som evanjelium
o nepochopiteľnom bohatstve Kristovom zvestoval
pohanom a vysvetlil, aká je správa tajomstva,
skrytého od vekov v Bohu, ktorý stvoril všetko. (Ef 3:8-9)***

A myslím, že v tejto informačne rozkúskovanej dobe, je naliehavé ukázať, že Boh vždy mal, a aj teraz má celý plán pod kontrolou a jasne smeruje k jeho naplneniu. Jednotlivých častí Božieho plánu je viacero, v závislosti od hĺbky nášho pohľadu.

Jedným z hlavných posolstiev tejto knihy je však poukázať na to, že záchrana v podobe Mesiáša Ježiša, či už viditeľne alebo skryto, je úplná podstata všetkých jednotlivých častí Božieho plánu. Taktiež osobná viera v túto záchranu je nevyhnutnou súčasťou každej jednej časti tohto plánu. No a centrum tejto viery je Boh samotný. Tieto tri veci sú dôležité takmer pri každom duchovnom posudzovaní. Ale zjavenia a proroctvá ohľadom tohoto plánu sa odkrývajú postupne, v každom veku presne podľa zámeru Božieho. Na podporu tvrdenia, že tento Boží plán bol zjavovaný v každom veku, sa len zamyslime, čo Ježiš povedal ohľadne Abraháma.

**Váš otec Abrahám zaplesal, že uvidí môj deň;
aj videl a zaradoval sa. (Jn 8:56)**

Keďže Abrahám nielen že videl Ježišov deň, ale sa mu aj radoval, to znamená, že jemu zjavené proroctvo ohľadom trpiaceho Mesiáša musel aspoň z časti pochopiť a veriť mu. Tiež, ak by sme prešli k morálnym požiadavkám a otázkam nášho svedomia v tomto Božom pláne, tie sa tiež neobjavili až v čase v ktorom prišiel Ježiš. Dokonca ani v čase, keď prišiel zákon, v dobe Mojžiša. Každý jeden testament dvanásťich Jakobových synov, čo bolo ešte v čase cca 400 rokov pred Mojžišovým zákonom, je zameraný na určitý druh hriechu a varovania pred ním. Len samotný Ruben, prvý zo synov Jakobových, opísal osem druhov hriechov, s ktorými sa stretol. Za všetky uvediem len smilstvo, ktoré prebýva v našej povahe a zmysloch, obžerstvo a opilstvo, klamstvo a žiarlivosť, nespravodlivosť čo vedie ku krádeži a ku ľstivosti.

Na poukázanie jednej z najstarších zmienok o celom Božom zámere, spomeniem Henocha, ktorého Boh vychvátil zo Zeme a ukázal mu veľkú časť celého plánu. No a Henoch to všetko

zaznamenal pre budúce generácie. Teda tu vidíme, že tento plán bol Bohom zjavovaný už od počiatku, a to spôsobom, ktorý je výlučne v Jeho kompetencii. A to kvôli tomu, že existuje ešte iná vôľa, ktorá bojuje proti tomuto Božiemu zámeru. Až pokiaľ nebude táto iná vôľa úplne odstránená, tak mnohé časti tohto procesu sú akoby zahalené rúškom závoja. Ale my, ktorí máme to privilegium poznať toto tajomstvo v celosti, sa vôbec nemusíme obávať nových a nepreskúmaných informácií, prorociev a zjavení, ktorými nás zaplavuje súčasnosť. Ak každé nové informácie, novo odkryté proroctvá, či zjavenia budeme posudzovať podľa tohto Božieho plánu, teda či nesú posolstvo o ukrižovanom Ježišovi Kristovi ako vtelenom Božom synovi, či povzbudzujú a potešujú našu vieru a či sú zamerané na Boha. Tak nemôžeme zabúdiť. Avšak výzva, ktorú Ježiš povedal v Lukášovom evanjeliu, je čím ďalej tým viac aktuálnejšia.

Potom povedal zástupom: „Keď zbadáte na západe vystupovať oblak, hneď hovoríte, že príde lejak. A býva to tak. A keď veje južný vietor, hovoríte, že bude horúčava. A býva. Pokrytci, vzhľad zeme a neba viete rozoznať. Ako to, že neviete rozoznať terajší čas? Prečo sami od seba neviete posúdiť, čo je spravodlivé? (Lk 12:54-57)

Naliehavosť tejto výzvy je v tom, že na stretnutie s Ježišom je stanovený čas. Tak isto ako tomu bolo aj v minulosti a všetko sa naplnilo v stanovenom čase, tak aj naše vychvátenie na svadobnú hostinu do neba sa naplní v určenom čase. Keď nebudeme na to pripravení, ostaneme tu a budeme musieť prejsť cez súdy, ktoré sú určené neveriacim ľuďom. A Biblia nás varuje, že nepripravení ľudia sú medzi nami. Teda strážme svoje srdcia, aby sa to neprihodilo mne ani tebe.

3. Zásnubný čas

V Matúšovom evanjeliu sa nachádza príbeh ako desať panien vyšlo čakať svojho ženícha. Je zaiste viac podobenstiev o príchode Pána Ježiša, no tento konkrétny príbeh je prakticky najužitočnejší, lebo asi každý z nás bol svedkom začínajúceho vzťahu, ktorý bol zavŕšený svadbou a tak isto skoro každý sa na nejakej svadbe ocitol. Je to tak prirodzená vec, že jej rozumejú všetci ľudia. Napísalo sa o tom množstvo úbožných kníh, natočilo veľa filmov. Sám život sa od skorého začiatku točí okolo svadby, čo iste potvrdia najmä dievčatá, keď už ako maličké snívajú o svojej svadbe a pred zrkadlom sa točia v bielych šatách. V každej kultúre a národe sú rôzne zvyky a tradície, ktorým síce nemusíme detailne rozumieť ale kľúčový fakt, teda to úplne najpodstatnejšie, je jasné. A to je to, že vzťah dvoch ľudí speje k spoločnému životu. A tu je slovo: **vzťah**. Bez postavenia slova, -vzťah" na prvé miesto, bude manželstvo skôr či neskôr strácať na hodnote. Ježiš do takého vzťahu nepôjde a jasne to svojej milovanej neveste hovorí v poslednej vete tohoto pre niekoho veselého, pre iného tragického príbehu: **Nepoznám vás!** (Mt 25:12).

Kvôli tomu, aby bol tento príbeh pre nás radostný a vedeli sme sa na ten okamih pripraviť, nazrime kúsoček do zákulisia takejto chystanej svadby. A to pohľadom do čias nášho Pána Ježiša. V Galilei vtedajšej doby panovali určite zvyky a pravidlá, ktoré poznali všetci ľudia tých časov a vedeli o symboloch, ktoré jednotlivé kroky znamenajú. Poznal to aj sám Pán Ježiš, ktorý často vedel prekvapiť poslucháčov pravé poukazovaním na srdcom pochopiteľné veci. Preto aj takéto podobenstvo máme v Biblii, lebo je zrozumiteľné na rovine nášho srdca a vie potešiť dušu a ducha. Tak poďme na to. Väčšinou sa niekde na hlavnej ulici miestneho trhu alebo námestia priblížil muž k či

už vediacemu alebo nič netušiacim dievčaťu a v prítomnosti svojho otca a jej rodiny, predstrel návrh. Návrh bol vo forme zmluvy, šperkov, peňazí a vína. V zmluve boli obsiahnuté práva a povinnosti budúcej manželky, šperky a časť peňazí, ktoré mali zabezpečovali potreby snúbenice až do dňa svadby a časť peňazí ktoré boli ako výkupné pre rodičov nevesty. Víno, ktoré naliel muž sebe a žene o ktorú sa zaujímal, zasa určovalo súhlas alebo nesúhlas danej ženy. Keď dievča vypilo ten kalich, znamenalo to súhlas a keď ho odsunulo bokom, znamenalo to nesúhlas. Tento príbeh je už prerozprávavý veľakrát a rôznymi ľuďmi s vysvetlením rôznych detailov a symbolov. Za všetky tieto príbehy spomeniem nádherný prejav *Marie Fridrichovej židovská svadba*, alebo dokumentárny film *Before the wrath*.²

My ale teraz nazeráme do zákulisia tejto svadby už v podobe, keď obaja súhlasili. Teda, keď sa už snúbenica ocitla v postavení ako my teraz, teda v období príprav na svadbu a v období čakania. Naším centrom pozornosti nie sú symboly a čo znamenajú, ale radšej sa budeme zaoberať túžbou, ktorú má alebo nemá jeden po druhom. To určuje všetko ostatné. Nevie si dosť dobre predstaviť, že od zasnub až do svadby, čo bolo zvyčajne rok-dva, by obaja o sebe nič nevedeli. Vy áno? Keby teraz v ére čítovania a telefonovania, by si večer snúbenica lahla spať a nevyštebotala aspoň kúsok zo svojho dňa snúbencovi, bolo by to čudné, že? Alebo keby snúbenec občas nezaklopal na okno či nepriniesol nejaký darček svojej milej, tiež by to bolo

² Maria Fridrichová - židovská svadba za čias Pána Ježiša: <https://www.youtube.com/watch?v=-d8X2cVzje4> & t=23s

Dokument *Before the Wrath (Pred hnevom)* je možné nájsť v predaji alebo v anglickej verzii voľne dostupný.

čudné, pravda? Aj v tamtej dobe boli prostriedky, ktorými sa dalo komunikovať. Napríklad priatelia po ktorých sa posielali odkazy, rodičia, ktorí boli informovaní ako pokračujú prípravy, no a v prvom rade vynaliezavosť každého z oboch zainteresovaných nepremeškať žiadnu šancu stretnúť sa, alebo aspoň dať o sebe vedieť. Je to prirodzené, však? Každý zdravý vzťah musí mať v sebe aspekt záujmu o toho druhého. To ide naprieč celým ľudstvom, lebo tento motív je večný. Okolo toho človek nič nenamudruje. A tiež sa nijako nevyhovorí, keď prestáva mať záujem o toho druhého. Nezáujem ako akt samotný, hovorí jasnou rečou, ktorej všetci rozumejú. Áno, niekedy tomu druhému stačí byť na druhom, treťom či inom mieste v živote svojho milovaného, ale srdce plače. Mnohokrát ústa mlčia, ale srdce a duša vždy budú plakať, keď ten ktorého máme najradšej, stráca o nás záujem. A v akom stave je naše srdce voči Ježišovi? O tomto všetkom som viacej písal v predlohe k tejto knihe Moment stretnutia (pozri predlohu 1). Vráťme sa ale k tomu hrozivému výroku: „Nepoznám vás!“ Teda vidíme, že je možné chystať sa na svadbu a nebyť pripravený a nemať záujem. Áno, polovica z tých desiatich panien, čo vyšli v ústrety ženíchovi, pravdepodobne radi používali jeho kreditnú kartu a všetky možné výhody, ktoré im On pri zásnubách poskytol. Ale skutočne úprimný záujem o Neho samotného nikdy nemali, alebo ak aj mali, tak vyprchal. Nepísali mu, nezavolali mu, nedali mu o sebe vedieť. No skrátka nebol nijak vysoko v rebríčku ich srdca. V ústach možno áno, ale ich duša nestrádala po ňom, neprežívala pocit odlúčenia a ani sa nijak zvlášť neradovala zo správ, že už je svadba pripravená. Ba práve naopak, začali, či už vedome alebo nevedome, protirečiť svojim spolučakatelkám. Začali

spochybňovať všetko, čo tie druhé nadobudli svojím záujmom a láskou k svojmu budúcemu manželovi. Ako ináč si vysvetlíť že z radov samotných kresťanov vychádza taký húževnatý odpor voči nášmu vychváteniu? Vychvátenie je **konceptom lásky Nebeského Otca** k nám, to nie je nejaká teória alebo faktograficky výskum, alebo nejaká fikcia či filozofia. Preto mnohí tápeme a blúdime, lebo nemilujeme. Kvôli nášmu nezáujmu nevieme oddeliť súženie nevesty v čase zasnúbenia od Božieho súdu, ktorý dopadne na všetkých jeho odporcov a protivníkov. Nevieme oddeliť súženie utrápenej duše, cez ktoré vchádzame do Božieho kráľovstva od Božieho súdu nad hriešnikmi, ktorí odmietli celý koncept záchrany. A tento koncept záchrany sa tiahne naprieč celou líniou dejín, Bibliou samotnou, svedectvami ľudí, apoštolov a ich učňami, prorokmi, a naprieč Slovom, ktoré priamo vychádza z úst Božích. Ako si ináč vysvetlíť rôzne názory o čase vychvátenia, či sa udeje v polovici veľkého súženia alebo na jeho konci na zemi? Veď veľké súženie, to sú predsa Božie rany a Božie súdy, ktoré budú dopadať na Zem a na tých, ktorý odmietajú plán záchrany. To nie je určené pre manželku Pána Ježiša Krista. To je všetko jedno veľké neporozumenie lásky ako motívu nášho odchodu zo zeme. To si nemôžeme nijako zaslúžiť. To je buď absencia Ducha Svätého alebo absolútne nepochopenie Božej lásky k nám. Keď je už zlato preskúšané a očistené, či ho znovu treba dávať do ohňa a čistiť? Je to ľudsky zrozumiteľné? Ako som kedysi na začiatku svojej duchovnej cesty mnohým veciam nerozumel, tak aj teraz je mnoho bratov a sestier, ktorí tomu konceptu lásky, teda nášho stretnutia sa s Pánom Ježišom, nerozumejú. Preto aj táto kniha vznikla, lebo sám Pán Ježiš chce, aby sme vedeli o tomto motíve lásky a pokiaľ

možno, srdcom tomu rozumeli. Nemusíme tápať a pridávať sa k rôznym podivným učeniam a tézam o konci tohoto veku. Najmä u ľudí, ktorí boli vychovávaní v prostredí, kde sa podstatné veci merali zásluhovosťou, je ťažké prijať koncept bezpodmienečnej lásky. Taktiež v mnohých cirkvách je dodnes dominantné učenie o zásluhovosti. Preto sa aj mnohí z nás vnímajú ako služobníci a nie synovia. Pravdaže, cítiť sa ako služobník nie nič za čo by sme sa mali hanbiť, práve naopak, sme k tomu pozvaní. Ale pokiaľ táto služobnosť nevychádza z našej lásky k Ježišovi a z Božieho synovstva, tak budeme veľmi náchylní väčšinu svojho života hodnotiť zásluhovosťou. Preto aj máme problém s vychvátením ako konceptom lásky, lebo stále niekde vo vnútri v nás prebýva zásluhovosť ako zdroj nášho hýbania sa. A uvažujeme spôsobom, že predsa nie sme hodní uniknúť všetkému tomu zlu, ktoré je predpovedané v Písmach. No stále je čas milosti, ešte stále môžeme dostať viac a viac od nášho Nebeského Ženícha. Stále môžeme pristupovať k Bohu s prosbami, aby nám ukázal viac, aby sme pravdou, že čoskoro pošle svojho Syna pre nás, neostali vystrašení a zaskočení. Ba práve naopak, aby sme sa touto pravdou potešovali a povzbudzovali. Máme však záujem? Som si vedomý, že táto pasáž môže vyzerať ako priveľmi zameraná na pocity. Ale na začiatku vzťahu medzi snúbencami sú práve emócie, a krehké cítenia duše ukazovateľmi záujmu. Keď som si vzal svoju manželku, prvé roky v manželstve boli ako výbuchy sopky, v momentoch keď sa zranili city a emócie. Teraz sa na tom dokážeme usmievať, lebo to už nie je to hlavné, čo určuje našu lásku jeden k druhému, i keď z času na čas sa vieme stále emočne vyjadriť. Ale vtedy to bolo veľmi napínavé. A mnohí z nás ešte ani nezačali žiť ten život záujmu o svojho

Ženícha. Takže aj toto môže byť pre niekoho povzbudenie ako začať. Nikdy nie je neskoro. Zaučať spoznávať a nechať sa spoznať je na samom začiatku ten skutočný vzťah. Porozumieť motívu vychvátenia je veľmi dôležité a uľahčí nám cestu, aby sme sa v bezpečných vodách učenia Pána Ježiša, apoštolov, prorokov a patriarchov posunuli ďalej.

4. Naša nádej

Je teda vskutku možné vedieť ako sa náš odchod z tejto zeme udeje? Je nejaký konkrétny prípad, kde sa čosi podobné už stalo? Sú nejaké kľúčové slová, ktoré vyjadrujú opis toho momentu stretnutia? Na tieto a podobné otázky pohľadáme odpovede v tejto časti. Poďme ale po poriadku. Prvé biblicky zaznamenané zmiznutie niekoho je Henochovo vzatie zo zeme. Hovorí nám o tom kniha Genesis a taktiež sám Henoch o tom napísal vo svojej knihe. Ibaže mnohí kresťania prejavujú dôveryhodnosť len ku knihám, ktoré sú v biblickom kánone, teda iba knihám Starej a Novej zmluvy. Posunieme sa teda k Noachovi, o ktorom už hovorí sám Ježiš ako o presnom príklade toho ako sa to stane. Nič netušiaci svet si stále šiel po svojom. Ľudia jedli, pili, ženili sa a vydávali, až do dňa, keď vošiel Noach do korábu, a prišla potopa ktorá zahubila všetkých. Rozumieme čo nám tu Ježiš hovorí? Noachovi nenapršalo do archy, ani nebol čiastočne utopený. Noach a ani celá jeho rodina nevplávali do vnútra korábu celí mokří, zbadačení, vysilení a až potom za ním Boh zavrel dvere. Poďme ďalej k Lótovi.

Aj podobne ako sa dialo vo dňoch Lotových: jedli, pili, kupovali, predávali, sadili, stavali; ale toho dňa, ktorého vyšiel Lot zo Sodomy, dal Boh, aby pršal oheň a síra z neba a zahubil všetkých. Tak iste bude aj toho dňa, ktorého sa zjaví Syn človeka. (Lk 17:28-30)

Znova vidíme ten istý princíp. A čo povedali anjeli Lótovi? **„Ponáhľaj sa, uteč ta, lebo nebudem môcť vykonať nič,**

dokiaľ tam nedôjdeš“ (Gen 19:22). Teda čo na to povieme? Či snáď kamene, oheň a síra, dokaličili Lóta skôr, ako došiel do cieľa svojej záchrany? Či polomŕtvy a krvavý on a jeho dcéry prišli do miesta záchrany? Ved' to je tak zrozumiteľné. Dajme si teda pozor, aby snáď Noach a Lot neboli svedkami proti všetkým nám, ktorí vedome, napriek jasnému posolstvu, protirečíme nášmu konceptu záchrany. Priebeh nášho vzatia zo zeme je taktiež zapísaný v evanjeliách:

Hovorím vám: V tú noc budú dvaja na jednej posteli. Jeden bude vzatý a druhý ostane. Dve budú spolu mlieť. Jedna bude vzatá, druhá ostane. (Lk 17:34-35)

Lebo ako bolo za dní Noacha, tak bude aj pri príchode Syna človeka. Ako totiž v dňoch pred potopou ľudia jedli a pili, ženili sa a vydávali až do toho dňa, keď Noach vošiel do korábu, a nič nebadali, až prišla potopa a zmietla všetkých, tak bude aj pri príchode Syna človeka. Vtedy dvaja budú na poli: jeden bude vzatý a druhý ponechaný. Dve ženy budú mlieť na mlyne: jedna bude vzatá a druhá ponechaná. (Mt 24:37-41)

Venujme teraz pozornosť tomu, ako slovo „**vzatý**“ vysvetľuje sám Pán Ježiš Percy Collettovi:

Potom mi řekl něco, co jsem předtím nikdy nevěděl. Slovo „vzat“ použité v Mat. 24, kde se mluví o vytržení, kdy jeden bude vzat a druhý zanechán. Někteří říkají, že to znamená totéž, jako když by zemřeli. Ale to, co mi řekl On je, že Bůh zde řekl určité slovo, které už nikde jinde není použito. Je použito jen jednou v celé Bibli, a to slovo je řecké slovo paralambano. I když určitým způsobem je slovo paralambano

použito na jiných místech Nového Zákona, ten přítomný oznamovací způsob trpného rodu, paralambano (paralambanetai) se objevuje pouze v této části, která se vztahuje na dobu, kdy Ježíš přijde pro svůj lid. To slovo znamená: „**povoláný láskyplným způsobem k tomu, aby byl po boku**“. V tom velikém povolání nás tedy volá jako svou nevěstu, abychom byli spolu s Ním během toho velikého sjednocení Krista s Jeho církví. „**Povoláný, abych byl po Jeho boku něžně milujícím způsobem.**“ Potom ke mně Ježíš promluvil a řekl mi, že tohle slovo je odloženo k tomu, aby již nikdy nebylo použito. Potom jsem si to vyhledal a je tomu opravdu tak, je použito jen jednou. Paralambano. Sami si to slovo ověřte, pokud chcete. Přichází čas a na Božím kalendáři už je to skoro zde, Boží kalendář je téměř u konce času. Bůh nám zde říká, abychom těmito slovy potěšovali jeden druhého, já jsem místo toho dlouho tímto místem lidi strašil.“

Tolko citát z knihy Päť a pol dňa v nebi. Sám som si to preveroval v biblickej konkordancii a je to presne tak. Toto vysvetlenie je tak pravdivé a podivuhodne nádherné. Toto je naša nádej. Keby som si mal vybrať len jednu vec z celej tejto knihy, aby formovala môj život, bolo by to toto konkrétne svedectvo. Poďme však ďalej. Eliáš bol vzatý v okamžiku, ledva to Elizeus stihol zaregistrovať. Eliáša a Henocha zmieňujem kvôli tomu, že mnohí kresťania vôbec neveria, že také niečo ako náhle zmiznutie je vôbec možné. Tak teda znovu pripomínam, dajme si pozor, aby Eliáš s Henoch neboli svedkami proti všetkým tým, ktorí tvrdia že sú veriaci v Krista, no vravia, že takéto niečo nie je možné. Tak isto budme bdelí pri všetkých, ktorí chcú uviesť svojimi tézami do omylu tých, ktorí sa uviesť do omylu nechajú. Zastavme sa teraz pri konkrétnom príklade,

prečo nás omyl a nesprávna interpretácia môžu veľmi zdržať alebo úplne zastaviť.

Istý človek išiel navštíviť svojho dobrého priateľa do krajiny a mesta kde ešte nikdy nebol. Mal tam stráviť celý víkend. Keď vystúpil na letisku, nastúpil na autobus, ktorý mal v tej chvíli vysvietené nesprávne číslo. Kým to zistil, zaviezol sa dosť ďaleko presne opačným smerom. Vystúpil a spýtal sa okoloidúceho ako sa dostať na tú správnu adresu. Ten ho však nechtiac poslal niekde úplne inde do nejakej príľahlej obce. Nakoniec teda vybral telefón, našiel na mape svoju polohu a zavolať priateľovi, že bude meškať nejaký čas, dokiaľ nenájde vhodné spojenie. A teraz ten kľúč. Informácie na ktoré sa spoliehal ten človek, aj keď boli chybné, nezmenili jeho vzťah k priateľovi ku ktorému išiel. Stále ho má rád, ba ešte viac túži byť s ním, lebo v tejto chvíli je on sám niekde zastrčený a v dome svojho priateľa je veselo a úžasná atmosféra. Teda keď milujeme Pána Ježiša, dočasná strata orientácie nič nezmení na našej láske k nemu. Ale s určitou spôsobí meškanie a s tým súvisiace ťažkosti a problémy. A veľa z nás je skutočne pozadu. Teda, keď sa cítime mimo nášho cieľa, alebo že sme pravdepodobne niekde v živote zle odbočili, a strácame zmysel našej cesty z dohľadu, musíme nevyhnutne vybrať kompas nášho života a mapu. A aby sme predchádzali takýmto situáciám je nevyhnutné, aby sme si informácie overovali a správne ich interpretovali. Na prvý pohľad sa môže zdať, že kompasom a mapou je iba Biblia. Áno, tá je skutočne tým najlepším kompasom ale s Bibliou predsa mávajú aj tí, čo tak veľmi protirečia vychváteniu. A tiež aj mnohí iní, ktorých motív nám vôbec nemusí byť zrejmy. Preto je dôležité rozumieť celému plánu

záchrany aspoň v takej miere, aby sme vedeli rozlíšiť mylné informácie od správnych a nestratili z dohľadu cieľ našej cesty. No a na to máme hneď niekoľko pomocníkov. Ten najhlavnejší je Duch Svätý. Ak Ho ešte nemáme v plnosti tak ako by sme Ho chceli mať, prosme Nebeského Otca aby nám Ho dal.

5. Prorocké slovo a biblické fakty

Takže máme Ducha Svätého, Bibliu a ďalej potrebujeme pevné prorocké slovo:

Aj máme pevnejšie slovo prorocké, a dobre robíte, že máte naň obrátený svoj pozor ako na sviecu, svietiacu na šerom mieste. (2 Pet 1:19)

Aké prorocké slovo mal Peter na mysli? Ved' predsa v tom čase neexistovala Biblia v podobe kánonu, ktorý máme teraz. Vo vtedajšom čase mali síce Mojžišove knihy a prorocké spisy, no tie ešte neboli ustálené v dnešnej podobe. A nová zmluva ešte nebola napísaná vôbec. Veľa spoločného má s tým aj otázka: „Ako dokážeme vysvetliť očakávanie, v ktorom žil všetok ľud, ako je to spomenuté v Lukášovo evanjeliu?“

Ľud žil v očakávaní a všetci vo svojom srdci uvažovali o Jánovi, že azda on je Mesiáš. (Lk 3:15)

Odkiaľ sa vzalo to očakávanie presne v tom určitom časovom období? Všetko to znamená jedine že už v tom čase museli byť oboznámení s plánom záchrany a prorockým slovom. Ale odkiaľ sa vzalo to prorocké slovo? A ako mohlo mať taký ohromný vplyv na celú Izraelskú pospolitosť? Však predsa línia farizejov, saducejov a zákonníkov, ktorý sa posadili na stolec Mojžišov, bola ostro skritizovaná samotným Ježišom práve kvôli nesprávnym tradíciám a ústnemu podaniu Tóry, ktoré protirečilo konkrétnemu prorockému slovu. Inak by predsa neodmietli Ježiša ako Mesiáša. Teda musela byť ešte iná línia ľudí v Izraeli, ktorá učila a zachovávala prorocké slovo. Tiež by som si myslel, že

najčítanejšie knihy tých čias boli pravdepodobne zvitky Izaiáša alebo iných prorokov, ktorí ako predchodcovia dnešných kánonických kníh Biblie, potvrdili svoju vierohodnosť. Ale nie je tomu tak. Bola to kniha Henochova, ktorá bola najpopulárnejšia.³ To bola len jedna z mnohých prorockých kníh, ktorú uchovávali eséni, teda línia Izraelitov, ktorá vedela o celom pláne záchrany od patriarchov a prorokov. V úplnom kontraste od zvráteného spôsobu myslenia a životného štýlu väčšiny saducejov a farizejov. Komunita esénov žila v ústraní, v Kumráne pri Mŕtvom mori od 2. stor. pred Kr. do roku 68 po Kr. A práve tam sa od roku 1947 odkrývajú ďalšie a ďalšie spisy, ktoré potvrdzujú a dokumentujú celý plán záchrany ľudstva, prostredníctvom Mesiáša Ježiša, vteľneného Božieho Syna. V tom pláne hrá veľmi dôležitú úlohu práve koncept vychvátenia.⁴ O tom by sa dalo veľa hovoriť, ale mnohí

³ Pozri Rick Renner, rozhovor s Gary Stearmen <https://www.youtube.com/@theweekinbibleprophecy>

⁴ Por. napr. „*Budte plní dôvery, vy spravodliví, lebo hriešnici pred vami veľmi skoro zahynú a vy nad nimi získate vládu podľa svojej vôle. V deň súženia hriešnikov budú vaše deti vyzdvihnuté nahor, vznesú sa ako orly a vaše obydlie bude vyššie ako supy. Vy potom vystúpíte nahor ako veвериčky a pred utláčateľmi sa navždy uchýlite do skalných trhlín a štrbín, zatiaľ čo oni budú nad vami lamentovať a kvíliť ako sirény.*“ (Hen 96:1-2) „*V tých dňoch nastane v údele svätých a vyvolených zmena. Bude nad nimi prebývať svetlo dní a svätým bude navrátená česť a sláva. Nad hriešnikmi sa bude v deň súženia hromadiť skaza, avšak spravodliví zvíťazia v mene Pána Duchov. On potom ostatným dá spozorovať súdny deň, aby sa včas kajali a zanechali diela svojich rúk. Skrze meno Pána Duchov sa nedočkajú žiadnej cti, avšak budú skrze jeho meno zachránení a Pán Duchov sa nad nimi zľutuje, pretože jeho milosrdenstvo je veľké. On je vo svojom súde spravodlivý a tvárou v tvár jeho sláve a pred jeho súdom nespravodlivosť neobstojí. Ten, kto pred ním nerobí pokánie, zahynie. Od tohto okamihu sa im nedostane milosrdenstvo, hovoril Pán duchov.*“ (Hen 50).

z nás keď počujú o nejakých nekánonických knihách, ihneď to tvrdohlavo odmietajú. Tie knihy sú však tu, a potvrdzujú celý plán spasenia. Tým sa dá aj presne určiť, ktoré staroveké spisy sú dôveryhodné. Len tie, ktoré majú celý plán v sebe. Je to jednoduché. A drvivá väčšina z nich sa práve teraz pred našimi očami odkrýva v Kumráne. Pre nás kresťanov je to skôr na potešenie a povzbudenie, lebo sme prijali Pána Ježiša vierou a všetko potrebné k našej spáse je zapísane v Biblii, tak ako ju máme dnes dostupnú. Ale pre mnohých Izraelitov to môže byť kľúčový faktor pri hľadaní a skúmaní svojej vlastnej identity. Tu už nemôžu povedať že celý koncept trpiaceho Mesiáša, ktorý prišiel v osobe vteleného Božieho syna je nejaký dvetisícročný kresťanský výmysel. Tu to totiž odkrývajú oni sami, spisy sú písané ich vlastnými predkami a datované pred Kristom.

A týmto konštatovaním o pravosti kníh, ktoré obsahujú celý plán záchrany a hlavne cieľ našej záchrany, ktorým je večné a trvalé stretnutie sa s Ježišom, sa dostávame k ohromnému počtu svedkov, teda ľudí ktorí majú zjavenia z neba a svedčia o tom istom koncepte záchrany. Snáď nie je v dnešnej dobe človek, ktorý by nepočul nejaké svedectvo niekoho, kto sa stretol s Ježišom v nebi, či už že tam bol vzatý a poslaný späť s posolstvom, alebo niekoho, kto sa s ním stretol pri klinickej smrti, keď už lekári prehlásili človeka za mŕtveho, ale on sa vrátil späť do života. Vo veľkej väčšine stačí na rozpoznanie pravdivosti týchto svedectiev to isté ako pri mimo biblických prorockých spisoch. Teda, že centrom posolstva je samotný Mesiáš Ježiš a Jeho plán spásy. A takýchto svedectiev je veľmi veľa. Ako za čias apoštola Pavla bol oblak svedkov:

**A hľa, chrámová opona sa roztrhla na dvoje,
od vrchu až dolu, a zem sa triasla, skaly sa pukali, a hroby
sa otvárali a mnohé telá zosnulých svätých vstali a vyjdúc
z hrobov po jeho zmŕtvychvstaní vošli do svätého mesta
a ukázali sa mnohým.** (Mt 27:51-53)

Tak isto v našich časoch je tiež oblak svedkov ktorí sa stretli s Ježišom.⁵ O tejto téme by sa tiež dalo veľa hovoriť, ale ako som spomenul pred tým, mnohí z nás sú hluchí a tvrdohlaví a keď počujú o nejakých víziách, snoch a zjaveniach, prepnú sa do takého módu že nejde s nimi pohnúť ani dopredu ani dozadu ani doľava ani doprava.

„Milovaní, neverte každému duchovi, ale skúmajte duchov, či sú z Boha“ (1Jn 4:1). To znamená, že sa máme vyhnúť dvom extrémom, všetko duchovné prijímať alebo všetko odmietaf. Skúmať, to je to slovo ktoré nám je nápomocné. **„Nám to však Boh zjavil skrze Ducha, lebo Duch skúma všetko, aj Božie hlbiny“** (1Kor 2:10). Takže máme Ducha Svätého, Bibliu, pevné prorocké slovo, oblak svedkov a učenie apoštolov a ich učňov, teda spisy ranej cirkvi. A tí tiež zostávali na tom istom koncepte.⁶

⁵ Za všetkých spomeniem: Henry Gruver, Gary Wood, Dean Braxton, Percy Collet.

⁶ Ireneus (Irenej z Lyonu), je jeden z cirkevných otcov, ktorý pôsobil okolo r. 177 – 202 po Kr. a študoval u Polykarpa, ktorý priamo spolupracoval s apoštolom Jánom. Vo svojej knihe „Proti herézam“ napísal toto: „A preto na konci, až cirkev náhle odtiaľ vychvátená bude, ako hovorí Písmo (Mt 24:21), nastane súženie, aké ešte doteraz nebolo. Lebo to bude posledný boj spravodlivých, v ktorom budú víťazne korunovaní neporušiteľnosťou.“ (AH 29:1). Teda tu jasne vidíme umiestnenie vychvátenia pred veľkým súžením. Hippolytos (Hypolit Rímsky), ďalší z cirkevných otcov,

Vidíme, že v tejto časti sa viac zameriavame na rozum a biblické fakty. Keďže sme zachránení vierou, ktorá je podstatou vecí, ktoré nevidíme, tieto fakty a racionálne uvažovanie nás majú povzbudiť a vziať vietor z plachiet tým, ktorí nás chcú odchýliť od cieľa nášho života. Máte fakty? My tiež. Máte logické uvažovanie? My tiež. Skôr ako pôjdeme ďalej, je potrebné vysvetliť, že nie sú fakty ako fakty. Fakty, ktoré potvrdzujú celý Boží zámer a plán nazývame biblické fakty alebo biblické pravdy. Tieto fakty po celý čas zostávajú rovnaké vo svojej podstate, teda sú nemenné a s pribúdajúcimi novými poznatkami ešte silnejšie potvrdzujú celkový Boží zámer a plán. Naopak, svetské fakty sú fakty, ktoré sa neustále menia vo svojej podstate, sú ľahko manipulovateľné a vychádzajú v ústrety konkrétnym požiadavkám. Ako príklad môže poslúžiť reklama, ktorá má za cieľ samozvanými faktami voviesť človeka do omylu.

Takže, ešte raz, biblické fakty a racionálne uvažovanie nie sú podstatou našej viery, ale sú veľmi dôležité pri jej obrane a sú nám dané na povzbudenie a radosť. To, čo biblické fakty a racionálne uvažovanie určite nemajú vyvolať, sú škriepky a dohadovanie sa o interpretácii biblických textov. Aby sme sa rozumeli, toto hovorím veriacim bratom a sestram v Kristovi,

pôsobil okolo r. 200 – 236 po Kr., keď opisuje čas veľkého súženia, tak priamo hovorí, že o tomto hroznom čase už písal prorok Izaiáš: *Idi, môj ľude, vojdí do svojich komôr, zatvor svoje dvere za sebou; skry sa na malú chvíľu, kým neprejde zúrivý hnev* (Iz 26:20). Teda, znova vidíme záchranu veriacich pred týmto súžením. A taktiež Cyprianus (Cyprián z Kartága), ktorý pôsobil na začiatku 3. stor. a zomrel v r. 258, povedal, že „keď sa tieto hrozné veci začnú diať, našou najväčšou výhodou je odísť najrýchlejšie ako je to možné a kvôli tomu nás On (Boh) aj vytrhne.“

Por. <https://www.youtube.com/watch?v=e1Nv-xFig8I>

pretože neveriaci človek si ide svoje, nerozumie duchovným veciam a používa svetské fakty, ktoré sa neustále menia. O tom sa ešte zmienime. Ukážeme si teraz na obšírnejšom príklade, ako vymedziť hranice aj našim biblickým faktom, racionálnemu uvažovaniu a analytickému mysleniu. Hoci oni majú svoje nezastupiteľné miesto, hranice im dáme preto, lebo v dnešnej informačnej dobe majú aj u nás kresťanov, informácie, biblické fakty a biblické analýzy hodne navrch nad skutočnou láskou. Poďme na to. Jeden môj priateľ a ja, máme na otázku kde sa nachádza raj do ktorého vchádzajú veriaci zosnulí, dva rôzne pohľady. Môj priateľ tvrdí, že je v srdci zeme a má na to biblické argumenty a ja zase tvrdím že je v nebi, lebo je mnoho svedkov, ktorých tam Ježiš vzal a poslal späť s posolstvom, aby o tom svedčili. Sám som viacero rokov skúmal svedectvá ľudí ktorých Ježiš vzal do neba. Na niektoré z týchto svedectiev sa pozrieme neskôr. Jedno konkrétne sa dotýka práve raja.⁷

Moje presvedčenie vyplýva hlavne z týchto svedectiev. Poďme ale po poriadku skúmať túto vec podľa spomínaného spôsobu rozlišovania: Duch Svätý, Biblia, pevné prorocké slovo, oblak svedkov, prvotná cirkev. V Biblii som skutočne našiel verše, čo ukazujú, že raj mohol byť v srdci zeme. Ale našiel som aj také, čo hovoria dosť jasne, že od čias apoštola Pavla je raj v nebi. Teda taká biblická remíza. Pokiaľ ide o pevné prorocké slovo, mne je zatiaľ známe jediné vodítko, a to Testament Léviho, jeden z prorockých spisov odkrytých v Kumráne a jeho zmienka o siedmich druhoch nebies. To by poukazovalo na Pavlovo vytrhnutie do tretieho neba a podľa jeho vlastných

⁷ Dr. Richard Eby, *Vytržen do ráje*. Celá kniha je voľne dostupná v pdf verzii.

slov do Božieho raja. Teda dajme pol bodu pre raj v nebi. Ďalej sú na rade očití svedkovia. Tí sú síce bezpochyby tu a zdalo by sa, že je tu celý ďalší bod pre raj v nebi. Ibaže bohobojní zosnulí pred časom Pána Ježiša Krista už nemôžu byť pre nás svedkami. Takže zase len pol bodu. No stačí to, aby mal raj v nebi mierne navrch. Od ranej cirkvi žiadna mne známa zmienka o tejto téme nie je. A teraz to najhlavnejšie, Duch Svätý. Ten musí sprevádzať naše skúmanie na každej jednotlivей úrovni, ako sme už spomenuli.⁸ No a Duch Boží, ten ma nabádal ešte k ďalšiemu kroku a to otázkou: „Sú bratia v Kristovi, ktorí sa zaoberajú alebo zaoberali touto témou?“ A tak som hľadal ďalej a našiel som! Lono Abrahámovu skutočne mohlo byť v srdci zeme do času, keď Pán Ježiš zostúpil k duchom väzneným v žalári, kázal dobrú zvesť. A tých, ktorí ju prijali, spolu s tými, ktorí tam boli v lone Abrahámovom, preniesol do raja v nebi. Raj v srdci zeme sa vyprázdnil potom, čo tam Ježiš zostúpil po svojom ukrižovaní.⁹ A pri tomto vysvetlení mi zahorelo srdce. Keď to teda zosumarizujem, podľa mňa obaja máme čiastočne pravdu. Pravdaže, je to téma, ktorá zaiste nie je žiadnym významným motorom nášho života ale prejavový záujem napomáha nášmu duchovnému rastu a ako príklad poslúžila výborne. A teraz ten kľúč: *Láska je to, čo má určovať naše vzťahy a nie poznanie.* Môžeme nesúhlasiť, namietat, argumentovať ale v terajšom veku budeme vždy poznať len čiastočne. Teda akákoľvek zvada, rozdelenie, či hádka by nič nepridali k danému predmetu, ale len by poukázali na našu

⁸ V Písme je mnoho zmienok o tom že máme Ducha Svätého, avšak tento konkrétny verš nám vykresluje Ducha Svätého ako toho najpovolanejšieho bádateľa, keďže skúma aj hlbiny Božie.

⁹ Pozri Larry Olisson, *Paradise of God*. Kniha sa dá zakúpiť v angličtine.

duchovnú nezrelosť a telesnosť. Samozrejme, láska a pravda by mali ísť ruka v ruke. Nemali by byť vôbec od seba oddelené. Ale žijeme vo svete, ktorý nás všemožným spôsobom núti k takémuto oddeleniu. Tak, keď už niečo má mať prioritu v našich životoch, tak to je určite láska. Poznáme to podobenstvom o dvoch synoch, ktorí boli požiadaní, aby urobili to čo im otec rozkázal. Jeden povedal, že pôjde, ale nešiel. Druhý povedal, že nepôjde, ale nakoniec šiel a urobil to. Ježiš pochválil toho, ktorý svoj postoj zmenil, šiel a splnil otcove pranie. No ideálny postoj nebol ani jeden. Správny postoj je povedať, že idem a aj ísť. Tak je tomu aj s láskou a pravdou, ideálne je mať oboje. No, ak ich nemáme, Ježiš by pochválil toho, ktorý by splnil Jeho príkaz. A to je láska. Je veľmi ťažké nájsť ten správny postoj ihneď, keď narazíme na rozdiely. No, ak už sme zašli s dokazovaním našej pravdy príďaleko, radšej utrpme škodu a zahalíme sa do rúcha lásky. Vždy je to lepšie ako v mene pravdy niekoho zlynčovať. Taktiež sa hneď neurážajme a ani sa nedávajme viesť emóciami. Ak prídeme k dajakému spornému bodu, dajme tomu chvíľku času. A tak sa dostávame k ďalšej časti, a to k procesu dozrievania.

6. Zlodej času

Na mojej duchovnej ceste, odkedy som dal svoj život Pánovi Ježišovi, ma neustále sprevádza modlitba. Ale čo to vlastne modlitba je? Je to rozhovor s Bohom? Je to počúvanie, čo mi hovorí do srdca? Alebo životný štýl? Alebo nejaký emočný zážitok? Či snáď dačo iné? A je vôbec potrebné formulovať modlitbu nejakým konkrétnym vyjadrením? Pravdepodobne neexistuje presná definícia modlitby, asi tak ako neexistuje presná definícia zamilovanosti. Každý to prežíva inak, tak akosi po svojom. Ale keď niekomu povieme, že som zamilovaný, všetci tomu rozumejú. Nie je to fascinujúce? Každý to prežíva inak, ale všetci tomu rozumejú. Tak je to aj s modlitbou. Tí z nás, ktorí sme zakúsili, aký dobrý je Boh, rozumieme, čo je to modlitba. Avšak aj niekto, kto to nezakúsil, respektíve si neuvedomuje Božie riadenie a Božiu dobrotu vo svojom živote, sa už v živote modlil, aj keby to bolo len za dobrú známku v škole. Tak ako zamilovanosť má viesť k vzájomnému spoznávaniu sa, k vzájomnej dôvere, vzájomnému spolužitiu a nakoniec k vzájomnej láske a úplnému odovzdaniu sa jeden druhému, tak aj modlitba má ten istý cieľ. Ibaže výlučne vo vzťahu k nášmu Bohu. A presne tak ako v zamilovanosti, aj v modlitbe je proces dozrievania veľmi dôležitý. Keď nedozrejeme vo vzájomnom vzťahu, tak začneme zažívať ťažkosti a frustrácie takých rozmerov, že tomu nedokážeme čeliť. A naša prvotná zamilovanosť končí rozpadom vzťahu, alebo len rutinou a prežívaním. A v takom vzťahu už poväčšine nie je žiadna iskra, ani nič, čo by nás robilo spokojnými. Tak aj v modlitbe, keď nebudeme chcieť dozrieť a lepšie spoznať Božie pôsobenie v našich životoch a Jeho záujem o nás, náš duchovný

život začne stagnovať a môže pomaly a nebadane spadnúť do rokliny nezáujmu a rutiny.

Táto časť nemá za úlohu radiť ako žiť zdravý vzťah a ani ako sa modliť. Verím tomu, že Duch Svätý na pozadí týchto riadkov bude pôsobiť aj na tejto rovine. No primárne chcem v tejto časti poukázať na dva aspekty v živote človeka dnešnej doby, ktoré sú nevyhnutné na duchovné dozretie. A to sú, čas a záujem. Dnešný človek sa ženie za poznáním a vedomosťami tak ako nikdy predtým. Tolko rôznych možností čo robiť, s kým byť, ako čosi dosiahnuť, kde ísť a podobne. Už len samotná televízia ponúka tolko rôznych podnetov, že to človek nedokáže absorbovať. A to je len televízia. A čo všetky ostatné sociálne médiá? Čo práca a kariéra? Čo rodina? Čo priatelia? Čo voľný čas? Avšak čím viacej vieme a poznávame, tým viac sa vzdalujeme láske, pokore a tichosti. Lebo láska a pokora sa nedá dosiahnuť poznáním, ani sa nedajú naučiť v škole či na kurzoch. Láska, pokora a tichosť sa dosahujú v škole života. Trpezlivosť, vernosť a vytrvalosť by sa mali trénovať denne. Vedieť sa ospravedlniť a neurážať sa hneď kvôli všetkému, to sú základy ľudskosti, no práve na tie nemáme čas. Ako keby neviditeľný zlodej času kradol našu pozornosť, neustále atakoval našu myseľ a naše zmysly. Tam niečo zbadáme, odtiaľ niečo počujeme, zasa inde niečo nahmatáme, potom čosi zavoniame alebo ochutnáme. A už sa v nás dvíhajú rôzne túžby. No a pravdaže, rýchlo, rýchlo, najlepšie hneď teraz. Veď rýchla doba potrebuje rýchle riešenia. Úplný opak toho ako sa dosahuje vytrvalosť, vernosť, pokora, tichosť. Naše zmysly sú fajn, ale nesmú byť za volantom nášho života. Takisto ani pocity, a túžby našej duše. Mali by sme byť v nich pravdiví, ale v žiadnom prípade nemôžu byť ani volantom ani motorom nášho života. Máme všetku duchovnú

výzbroj, aby sme sa vzopreli a vzdorovali zlodejovi času. A keď s tým získaným časom prídeme pred Pána Ježiša, až potom sa začnú v našich životoch diať skutočné zmeny. Bez toho to nepôjde. Je to nemožné. Lebo práve vo vnútri toho získaného času, sa nachádza záujem. Ozajstný záujem o Stvoriteľa a Jeho plány s nami. Keď získame čas pre Boha, naša myseľ sa začne programovať smerom k Božiemu kráľovstvu postupne, ale isto. Veci sa dajú do pohybu, a to hlavne nadprirodzeným spôsobom. Keď sa začneme túliť k Ježišovi a spútať ho našim záujmom a láskou, tak On proti tomu nemá žiadnu obranu, lebo ju ani nechce mať. Tak isto ako keď sa začne malé dieťa túliť k mame, či otcovi. Jediná cesta ako žiť v úplnom pokoji a pritom naplno využívať svoj potenciál a žiť zmysluplný život, je hľadať svoje blaho a požehnanie u Pána Ježiša. To nikdy nepríde z iného smeru. Aj tí najbližší ľudia nás v určitých momentoch sklamá alebo zrania. Naše dobro a požehnanie prichádza len a len od Ježiša. Ako som už spomenul, neexistuje spôsob ako môžeme niekoho ľúbiť za iného človeka. Je to jedinečná vec. Tak aj Ježiša nemožno ľúbiť podľa nejakého vzorca. Môžeme ho chváliť ako chvália iní, alebo môžeme ho poslúchať ako ho poslúchajú iní, lebo to môžeme odporovať. Ale ľúbiť ho vieme iba jedinečne, lebo sme jedineční a to každý jeden z nás. Keď to ozaj začneme myslieť vážne, dočkáme sa odmeny. A nikdy sa nelakajme, keď sa situácia začne čiastočne zhoršovať. Pamätajme, že keď zasadíme akékoľvek semienko, väčšinou skôr ako vyklíči semienko, vyrastie burina. Takže žiadna panika, spokojne burinu vytrhneme a ideme ďalej. Nie je ťažké vidieť burinu a vytrhnúť ju. Tak isto aj keď sa začneme tlačiť do Ježišovej blízkosti a niečo tento proces bude narušovať, budeme to vidieť. Nebojme sa, Pán Ježiš nám to dá spoznať. Len spokojne vytrvajte a všetko čo

by nám chcelo zabrániť dať čas a záujem Bohu, budeme krok po kroku vyhadzovať z nášho života. Práve na tomto mieste ma Duch Svätý nabáda, aby som poukázal na burinu, ktorá nám rastie spolu s našim odhodlaním. V istom dosť zložitom období života som sa musel vysporiadať s tromi vlastnosťami, ktoré sa za každú cenu chceli natlačiť do mojej blízkosti. Boli to: **sebalútosť**, **krivda** a **beznádej**. Obviň niekoho iného, či samého seba alebo Boha za neľahkú situáciu, v ktorej sa práve nachádzame, je vlastné prirodzenému človeku. Lenže Božie slovo nás učí, že prirodzený človek musí zomrieť. A vlastnosti ako sebalútosť, krivda a beznádej udržiujú starého prirodzeného človeka pri živote. „Och, čo sa mi to stalo, ja nešťastný človek, aká krivda bola na mne spáchaná to už sa iste nedá do poriadku, keby som urobil toto inak, alebo keby sa tamten zachoval inak a vlastne, Bože, kde si bol Ty? Sklamal si ma, veď si nepomohol keď som to najviac potreboval. Čo len budem robiť?“ Takto a podobne zvykneme horekovať. Musel som si uvedomiť že tieto tri vlastnosti sú burinou v mojej záhrade, a tak som s nimi musel aj naložiť. Neubránime sa tomu, aby zabúchali na dvere nášho života. Tak nejako ako podomoví predajcovia nepotrebných vecí. Klopú, zvoní, búchajú a keď im dáme čo len trochu priestoru, stanú sa neodbytní a drzí. Nakoniec ich musíme okríknuť, ba až vyhodiť. Tak isto, keď dáme priestor sebalútsosti, krivde a beznádeji, náš život bude veľmi, veľmi strádať. Viem o čom hovorím. Mne to trvalo skoro dva roky, kým som ich vypratal od stola. Oni sú omnoho horšie ako klebetná susedka, ktorá už dopíja druhú kávu a stále sa nechystá odísť. No a ešte aj potom, keď som ich vyhodil, istý čas stáli pod oknom a vykrikovali, či predať len ich znovu nepozvem na obed, že vraj ako nám bolo spolu dobre. S ovocím požehnania, ktoré prišlo po odchode týchto troch

vlastností, som si uvedomil, že nie je možné, aby sme chvílkami neprežívali pocit ľútosti nad sebou, či v nejakom nepríjemnom momente necítili pocit krivdy alebo beznádeje, ale akákoľvek dlhšia prítomnosť týchto vlastností hatí, dokonca dokáže úplne zastaviť prúd požehnania, ktoré je pre nás pripravené samotným Bohom. Ďalšou takou dvojicou, ktorá je ešte horšia ako tie predošlé a dokáže na roky sparalyzovať, strpčiť, ba až zničiť náš život, je obvinenie a neodpustenie. Mnohokrát žasnem koľkí kresťania nevedia, že nikto nemôže zobrať ich hriechy, či chyby alebo nejaké iné nedostatky. Toto môže urobiť len Boh a to jedine skrze Pána Ježiša Krista. Veľa ľudí som už sprevádzal na ich duchovnej ceste práve v tomto procese. Oni tomu rozumejú len rozumom a nie srdcom, a to kvôli tomu, že jedia za jedným stolom s duchom obvinenia. Boží nepriateľ, teda satan, žaluje na nás pred Bohom, nám zase žaluje na Boha a na iných a druhým zase žaluje na nás. Rozumieme tomu? Žaluje kvôli tomu, že hriech, chyba a ľudský nedostatok je ešte stále prítomný v našich životoch. Ak sa vinu budeme snažiť zvaliť na iného, musíme si byť vedomí, že to nikto neunesie, lebo okrem Pána Ježiša, nik nie je určený, aby to niesol. A tak zvalovaním viny si navzájom spôsobíme iba mnohé bolesti. Taktiež, keď sa budeme snažiť obviňovať sami seba, vedzme, že ani my sami nie sme určení niesť tento náklad. Mnohí tak robia a padajú pod ťarchou depresíí alebo iných ľudských chorôb, ktoré majú spoločné to, že chceme niesť niečo, na čo nie sme určení. Hovorím zrozumiteľne? Ak trénovaný vzpierač zodvihne dvesto kilový náklad, tak je to v poriadku. Ale ak sa o to pokúsi bežný človek, tak to ani neodlepí zo zeme, iba si môže ublížiť. A tak jedine Ježiš Kristus je ten, ktorý udvihne hriechy, chyby a nedostatky človeka. Boh už Ježiša potrestal za nás všetkých, nemusíme nikoho obviňovať. Všetky zúfalstvá,

žiale, obvinenia a všetky naše ostatné negatíva, sú už priklincované na kríži spolu s ním. A keď to začneme prehlasovať a domáhať sa tejto už hotovej pravdy, v tej chvíli duch obvinenia stratí nad nami moc. Potom ho môžeme vypoklonkovať z nášho života. A to je proces, o ktorý musíme hlavne spočiatku trochu bojovať preto, aby sme Bohu ukázali záujem, že nám na tom záleží. Lebo keď nie, tak ruka v ruke s duchom obvinenia je hneď pri nás neodpustenie. A to je už následok s ktorým sa nakladá omnoho ťažšie. O takýchto prípadoch by mohli rozprávať kresťanskí psychológovia či poradcovia a aj sám poznám takýchto ľudí. Môžu to byť fajn ľudia, milí, ústretoví, nápomocní, ale keď príde na túto tému, buď si svoj postoj ospravedlňujú, alebo sa urážajú, alebo zaryto mlčia, či dokonca nahnevane odídu. Nemýľme sa, obvinenie a neodpustenie je burina. Musia sa vykopať z našich životov. Ono, tej buriny v našich životoch nie je zasa až tak veľa aby sme rezignovali na akúkoľvek snahu s tým niečo robiť. Vôbec nie. Zvyčajne sú to dve či tri také hlavné, a niekoľko menších. A my o nich vieme. Či už z Božieho slova, od iných alebo sme to zbadali sami. To, či to zostane iba holá informácia, alebo s tým začneme niečo robiť, záleží len na nás. Chcem dať Bohu svoj čas? A chcem mu prejaviť svoj záujem? Keď odpoviem áno, som zadaný.

7. Zadanosť

Zadanosť je známkou tajomnej autority Ducha Svätého, ktorá je neustále s nami a je sprevádzaná všetkými aspektmi lásky. Zadanosť je znamením pre nás samých, ale aj pre okolie, že už sme našli, čo sme hľadali, teda Ženícha. Teda už nehľadáme inde. Keď sa dievča zasnúbi, je to okamžite vidieť. Krúti si prstienkom, aby bolo vidieť, že už je zadaná. A začne sa tak aj správať. Hovorí už ako zasnúbená a žije ako zasnúbená a nie ako tá, čo ešte hľadá. Tak je to aj s nami. Je to jednoducho a ľudsky zrozumiteľné. Akoby sa ktokoľvek cítil, keby jeho snúbenica či snúbenec stále ešte kohosi hľadal? Tak aj my vedzme, že už nemusíme nikde inde hľadať, ale sústredme sa na to, čo už máme. A týmto sa zase dostávame na krehkú cestičku čakania jeden na druhého. Čas zadanosti alebo ak chceme zasnúbenia, je poväčšine sprevádzaný odlúčením a čakaním na svadobný deň. V dnešnej dobe sa však mnohé páry zariaďa po svojom. A či už hneď po zásnubách, alebo ešte aj pred nimi, začnú žiť spolu. Teraz nie je mojím cieľom ukazovať na morálne aspekty takéhoto životného postoja. Čo však je veľmi dôležité z pohľadu svadby o akej hovorí Biblia je to, že takýto životný postoj stratil tú napínavú a dobrodružnú časť, ktorá sa už nedá vrátiť - časť odlúčenia a čakania.

Očakávanie je veľmi podobné tomu ako v prípade keď manželka čaká na manžela, ktorý je niekde na vojenskej misii a má sa vrátiť domov. Nevie síce kedy príde, ale sú určite legitímne obdobia a v nich konkrétne dátumy, ako napríklad obdobia sviatkov, kedy sa toto očakávanie zintenzívni. Ak práve vtedy jej manžel nepríde, určite to neznamená, že už ho čakať prestane.

Teda aj otázka príchodu Pána Ježiša pre svoju nevestu je svojou podstatou omnoho viac otázkou vzťahu ako otázkou

času. Toto je potrebné vedieť a neustále to pripomínať. Neznamená to však, že čas nie je dôležitý. Taktiež vieme, že príprava na svadbu trvá dlhšiu dobu. Počas tejto doby sa deje mnoho nevyhnutných praktických vecí a pravdaže vecí srdca. V každom milujúcom vzťahu je to tak. Táto samozrejmä pravda nám niekedy úplne uniká, predovšetkým keď sa pozeráme na príchod Pána Ježiša, s ohľadom na vzťah s ním. Čo konkrétne nám uniká? Je to informovanosť jedného o druhom, od zásnub až po svadbu. Veď predsa obaja majú enormný záujem, aby vedeli čo možno najviac o práve prebiehajúcich pripravách. Obaja chcú, aby to dopadlo podľa očakávania a priebežné problémy a ťažkosti vzájomne spolu zdieľajú. Aj keby žili na míle ďaleko a mali by si posielat správy len cez prostredníkov!

Keď sa chceme pozerat na príchod Pána Ježiša Krista pre svoju nevestu z ľudského pohľadu svadby, pozerajme na to s ľuďmi. S ich pocitmi, emóciami no aj s ich slabosťami, radosťami a starosťami. Pozerajme sa na to s ohľadom na vzťah. A vzťah buď je alebo nie je. A keď je, tak sa buď rozvíja alebo chladne. Človek by mal chvíľu pouvažovať nad týmto.

Tak, teda prostredník, Duch Svätý je ten, čo nám povie všetko, čo povedal Ježiš, ba aj to, čo len príde. To je náš prostredník.

***No Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene,
ten vás naučí všetko a pripomenie vám všetko,
čo som vám hovoril. (Jn 14:26)***

Tak isto ako sa otec ženícha zaujíma o to, či je na svadbu všetko pripravené, taktiež sa zaujíma aj o to, či je pripravená

nevesta. A na to má svoje nástroje. Tak isto dáva neveste vedieť ako to vyzerá s prácou jeho syna a že čas na ktorý tak všetci túžobne čakajú sa približuje. V zákulisí tejto svadby sa deje tak mnoho a my sa práve v zákulisí takejto svadby nachádzame. Jednu z najpodstatnejších vecí, ktorú neustále opakujem je, že ženích nemá za cieľ nevestu nachytať nepripravenú ale presne naopak. Informuje ju o všetkom až do konca. Keď nevesta nie je pripravená aj napriek informáciám a upozorneniam, je to dôsledok jej vzťahu k ženíchovi. Nemýľme sa, je to presne tak. Keby nevesta, ktorá sa chce vydať z nesprávnych dôvodov presne vedela, kedy jej ženích príde, tak by sa neodhalilo jej pokrytectvo.

Preto podobenstvá, ktoré nám ukazujú na koniec časov, akokoľvek by sme ich študovali, nenesú v sebe kľúč o presnom dátume vychvátenia. Aj keby sme si v tom aktuálnom momente boli istí, že sme ten kľúč našli, tak to zjavenie je len individuálne, pre každého zvlášť a má nás do viesť práve k pripravenosti. Ale ten kľúč, ktorý by mal ukojiť len našu zvedavosť, tam skutočne nie je. Zato je tam kľúč od toho ako sa do ženícha zamilovať, respektíve, keď už sme zamilovaní, ako udržať túto lásku sviežu. A to je to úplne najpodstatnejšie. Preto každá túžba milujúcej nevesty, aj keby bola miliónkrát spojená s dátumami, bude raz odmenená. A naopak, každá nevesta, ktorej srdce je pri ženíchovi len akoby, bude tým dňom nemilo prekvapená. Taktiež v zákulisí tejto svadby sú aj neprajníci alebo klebetníci. Oni sa snažia dezinformovať nevestu a odkloniť jej túžbu po ženíchovi. Naštrbiť vzťah aby bola ľahko manipulovateľná. Koľko takých filmov sme už videli? Záporná postava filmu, ktorá sa za každú cenu snaží tú svadbu prekaziť. Intrigy, ohováranie, klamstvá, polopravdy,

zákernosť atď. Tak aj pri našej nebeskej svadbe je všetko toto prítomné. Či si snáď myslíme, že nepriateľ Boží sa bude s úsmevom pozeráť ako sa Ježišova snúbenica pripravuje? Kdeže! On dezinformuje, obviňuje a posmeškuje bez prestania. „No, čo je s tým jeho príchodom? On nepríde ani za tisíc rokov, On na teba zabudol, nie si dosť dobrá...“ Takto a podobne nám môže šepkať klamstvá a polopravdy aj cez ľudí od ktorých by sme to nečakali. V čase, keď som ešte osobne nepoznal Pána Ježiša, som aj ja sám patril k podobným posmievačom. Síce nevedome, ale to nič nemení na tom, že druhá strana určite nebola povzbudená mojimi rečami. Pamätám si, ako sme stáli s bratom a sestrou pri okne v deň sestrinej svadby a vyzerali jej ženícha. Ona už oblečená, nachystaná, na hodinách najvyšší čas, muzikanti pred domom už hrali a budúci švagor stále nikde. A namiesto povzbudení som jej hovoril: „No celá paráda je nanič. On určite nepríde.“ Koláče pojeme, smútok zapijeme atď. Aj keď to bolo myslené žartom, sestra to istotne v danom momente vnímala inak. A to som teda jej brat a mám ju veľmi rád. V takýchto chvíľach neveste nič okrem absolútnej dôvery nepomôže. Je to iba jej viera a nič iné, ktoré ju môžu zachrániť. Keď si čítame o zázrakoch ktoré konal Ježiš, často vidíme ako je tá veta „**tvoja viera ťa zachránila**“, akoby poprepletaná medzi všetkými tými zázrakmi.

Rozoberáme tie podobenstvá z rôznych strán, no málokedy počuť apel na to slovné spojenie „*tvoja viera*“. Je to len a len tvoja viera, ktorá ťa v ťažkých chvíľach zachraňuje. Nie je to ani viera tvojho priateľa, brata, manžela či manželky ani viera rodičov či deťí. Oni všetci môžu pomôcť slovom povzbudení a útechy alebo zneistiť slovom pochybnosti a polopravdy.

No v konečnom dôsledku je to len tvoja a tvoja viera, ktorá ňa zachraňuje. Ako veľmi sa naučila snúbenica dôverovať nastávajúcemu ženíchovi v čase zadanosti, je len jej vecou, pretože to ona sa ide vydávať.

8. Duchovné dozrievanie

Raz som si položil otázku, že ak by sa ma nejaký človek v úprimnosti srdca spýtal, či mu dokážem povedať nejaký ucelený logický koncept celého Božieho plánu tak, aby mu to dávalo zmysel, čo by som mu odpovedal? Odkiaľ by som začal? Uznal som, že ničím iným ako potrebou odpustenia by som nevedel začať. Nie je to až tak ťažké vysvetliť, lebo každý jeden z nás vie, že sme hriešni. A aj keď mnohí si hriech priznávajú ťažko, predsa len vo svojom vnútri pod farchou svedomia uznajú, že majú svoje chyby a nedostatky. Keď si len vezme-me že už ako deti sme toho toľko navystrájali. A nie všetko bolo v poriadku, hlavne keď nás pri niečom zakázanom niekto pristihol. Koľkokrát som si len v živote povedal: „Keby som toto alebo tamto nebol spravil, alebo keby sa o tom aspoň nikto nedozvedel.“ V tých momentoch by som tak veľmi potreboval niekoho, kto by ma ochránil pred trestom prísnych rodičov. V záhrade Eden sa čosi stalo. Vykonalí sme niečo, čo si zasluhuje trest. Bola proti nám spísaná žaloba, a to osobne proti každému jednému človeku. A táto žaloba je neustále prednášaná pred Bohom žalobcom, ktorý požaduje trest smrti. Toto je realita. To nie je žiadna fikcia, všetko toto zaznamenali prorocké spisy. Všetky naše priestupky sú zaznamenané v tom žalobnom spise. A potom prichádza niekto, kto berie všetku tú vinu na seba. Bol za to potrestaný smrťou. A všetkých, ktorí vložili tú nadej do Neho, omilostil. Áno, my všetci, ktorí sme túto pravdu prijali, sme amnestovaní zločinci. Niektorí viac hriešni, iní menej, ale všetci do jedného hriešnici. Preto by som začal od potreby odpustenia. Nie je to úžasná správa, že sa už nemusíme trápiť a môžeme sa tešiť na Nebo? Tak jednoduché to je. Nijaká iná viera neobstojí proti tej žalobe,

iba viera v Ježiša Krista, vteleného Božieho Syna, a to kvôli tomu, že Boh kompletne všetku vinu z tej žaloby potrestal na svojom Synovi. Ale čo tie ďalšie otázky typu: „Odkiaľ sa berie zlo, prečo Boh nezasiahne, prečo sa nám neukáže?“ Samozrejme, že nejde naraz a jednoducho odpovedať na všetko čo sa týka Božieho zámeru. Ale existuje nejaká ucelená odpoveď aj pre nás samotných? Ved' koľko len nás kresťanov ešte stále pripúšťa, že Boh mohol pri tvorení použiť evolúciu. A tvrdia pritom, že veria v Ježiša ako Spasiteľa. To je ale nemožné spojiť dohromady. A to kvôli úplne najpodstatnejšej a pritom na pochopenie úplne jednoduchej veci. Smrť je totiž následkom hriechu. Keby Boh tvoril pomocou neustáleho zomierania, nikdy by nevznikla potreba záchrany pred smrťou. Načo by nám bol potom Spasiteľ Ježiš? A podobných nevedomostí je u ľudí veľa. A obzvlášť závažné je na tom to, že keď človek neverí pozemským veciam, ako potom môže veriť tým nebeským? Je dosť ťažké udržať pozornosť ľudí, ak začneme rozprávať o veciach, ktoré sa dotýkajú neba. Vysvetliť celkový plán nie je jednoduché, hlavne preto, že si to vyžaduje určitú mieru duchovnej zrelosti. Skúsime si pomôcť príkladom školy. Keď prvák nastúpi do školy nerieši to, že v šiestej alebo siedmej triede si bude musieť vybrať záujmy či predmety k ďalšiemu napredovaniu. Ten prvák sa učí čítať, písať, počítať. Úplne sa sústreďuje na základy. Tak isto to bolo aj pri nás, keď sme uverili v Ježiša. Učili sme sa základné pravdy ako sú potreba pokánia, vedomie vlastnej hriechnosti a následná záchrana v podobe Ježiša Krista, skrátka všetky tie zlaté pravidlá a aj mnohé ďalšie. Takto pôsobí kresťanská cirkev už dvetisíc rokov. Evanjelium má v sebe moc získavať duše pre nebeské kráľovstvo. Ale je obsahom evanjelia aj naša úloha, činiť učeníkov Ježiša Krista. A tu sa dostávame zasa k duchovnému rastu. Koľkí

z nás vychodili zopár tried v škole Pána Ježiša a povedali, že už stačí? No potom niet divu, že keď príde na zložitejšie otázky, tak nevieme, nerozumieme a obhajujeme sa tým, že to nie je potrebné alebo dôležité. O duchovnom raste sa už napísalo veľa kníh. To o čo sa pokúšam, je votkať do našich príbehov aspoň niekoľko základných vlastností, ako je posvätenie, vernosť, vytrvalosť, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť duchovného rastu. Tiež však skúsím chytiť za srdce tých z nás, ktorí chcú ešte viac rásť v poznávaní Boha a tiež vyvolať záujem u všetkých, ktorí ešte váhajú. A to pomocou citátov či úryvkov z rôznych prameňov o viacerých oblastiach duchovného života. A začneme rovno Bibliou, Novou zmluvou a konkrétne apoštolom Pavlom. Vieme od samotného Pavla, že pochádza z kmeňa Benjamín. A teraz zacitujem proroctvo samotného Benjamína, otca tohto kmeňa, ktoré odovzdal svojim deťom v testamente keď sa chystal zomrieť. „*Jeden povstane z môjho semena v neskorších časoch, milovník Pána, počúvajúci Jeho hlas na zemi, osvecujúci novým poznaním všetkých pohanov*“ (Testament of Benjamin 1Q538).¹⁰ Nie je to úžasné, že Benjamín

¹⁰ Q znamená Kumrán, 1 znamená prvá jaskyňa z dvanástich, 538 znamená poradové číslo zvitku. Dead Sea Scrolls sú u nás známe pod názvom Zvitky od Mŕtveho mora alebo Kumránske zvitky podľa jaskyne Qumran, kde boli v roku 1947 objavené a do židovských rúk sa prvý takýto spis dostal v roku 1948, práve v roku vzniku štátu Izrael. Testamenty patriarchov a starozákonných prorokov, ktoré sú zaujímavé z kresťanského hľadiska pre ich neodlučiteľnú previazanosť s poslanstvom o trpiacom mesiašovi, ako vtelenom Bohu sa datujú väčšinou okolo r. 250-300 pred Kristom. Avšak ich výpovedná hodnota siaha omnoho ďalej, až k samotnému počiatku ľudstva, presne tak ako výpoveď Biblie. Tomuto subjektu sa venujú mnohí odborníci, za všetkých spomeniem Ken Johnson a jeho službu. Por. <https://biblefacts.org/>

prorokoval o apoštolovi Pavlovi približne 1630 rokov pred našim letopočtom! A keď sme už pri Pavlovi, všetci poznáme ten text v liste Rimanom:

***Alebo či hrnčiar nemá moc nad hlinou,
aby z tej istej hmoty urobil jednu nádobu na vznešený účel,
druhú na všedný. (Rim 9:21)***

Tak isto vieme že celá dvanásť kapitola prvého listu do Korintu je napísaná s podobnou myšlienkou. Ale odkiaľ sa tá idea vzala? Nepochybne bol Pavol inšpirovaný Duchom Svätým, ale ten istý Duch to zjavil Naftalimu, prvému z kmeňa Naftali, tiež stovky rokov pred Kristom. „Ako hrnčiar tvorí hlinené nádoby rôzneho tvaru a pre rôzne účely, tak aj Pán navrhol telo, aby obsiahlo jedinečného ducha.“ (Testament of Naphtali 4Q215). Teda znova, ten istý koncept akurát z iného uhla pohľadu. Posuňme sa k Starej zmluve, k prorokovi Izaiášovi, ktorý sa narodil okolo r. 770 pred Kr. a pôsobil v r. 740 – 687 pred Kr. Podľme do deviatej kapitoly a jedenásteho verša „...**lebo zem bude plná známosti Hospodinovej, tak ako čo vody pokrýva jú more.**“ (Iz 9,11b). Izaiášovo slovo porovnajme s Testamentom Leviho, ktorý odovzdal svojim potomkom, keď zomieral, okolo r. 1700 rokov pred Kristom: „Známosť Pánova bude rozliata po celej zemi tak, ako je na nej rozliata morská voda.“ (Testament of Levi 1Q21). Nie je to krásne? Všetko má ten istý motív, len je povedaný v inej dobe, za iných okolností a z iného uhla pohľadu. Prorok Malachiáš zasa hovorí:

***Ale vám, ktorí sa bojíte môjho mena, vyjde slnce spravodlivosti,
a lekárstvo bude na jeho krídlach... (Mal 4:2)***

Porovnajme s Testamentom Zabulona, posolstvom starším skoro o tisíc rokov: „A svetlo spravodlivosti, uzdravenia a súcitu bude na Jeho krídlach.“

To je až dych berúca krása ako všetko spoločne spolupracuje na Božom pláne pre nás. Tieto, a mnohé ďalšie proroctvá, ako vtelenie Božieho Syna, narodenie Mesiáša z panny, Jeho ukrižovanie, Jeho vzkriesenie, to všetko už Duch Boží zjavil ľuďom na začiatku, hneď po páde človeka do hriechu. A nám sa to teraz stáva dostupným v plnosti. Práve pred našimi očami sa odkrývajú nové a nové zvitky písma, ktoré siahajú až k úplným začiatkom ľudstva. Presne tak ako to predpovedal Daniel, a tak ako o tom predpovedajú samotné tie Písma, čo sa práve teraz odkrývajú. No a my sa môžeme týmito písmami navzájom potešovať. A nielen to, podozvedáme sa tam veľa podrobnejších informácií, ktoré nebolo možné zapísať do Biblie kvôli tomu, že Biblia by bola ohromne veľká. A preto by mnohí ľudia mohli rezignovať na čítanie Biblie hneď na samom začiatku. Asi tak ako nám to pripomenul apoštol Ján:

***Je však ešte veľa iného, čo Ježiš vykonal.
Keby sa to všetko malo dopodrobna spísať,
myslím, že by celý svet nemal dosť miesta
na knihy napísané o tom. (Jn 21:25)***

Ale nám, ktorí máme záujem a čas, nám sú všetky tieto Písma dané na radosť, pravdu a bohatú múdrosť. „Ještě znám jiné tajemství: že spravedlivým a moudrým budou dána Písma pro radost, pravdu a bohatou moudrost. Budou jim tedy dána Písma a oni v ně budou věřit a radovat se z nich. Všichni spravedliví, kteří z nich budou poznávat

veškeré cesty pravdy, dojdou odměny“. (Hen 104:12-13).
A týmto konštatovaním sa presunieme k ďalšiemu zaujímavému predmetu skúmania, a to sú zjavenia z neba a o nebi.

9. Nebo

Čo je to nebo? A kde sa nachádza? Ako asi vyzerá? Čo sa tam robí? Ako som už spomenul, na to aby sme takýmto otázkam porozumeli, musíme ich brať vážne. Tiež by naša viera mala byť už vybudovaná na úrovni vyššej od prvej, druhej, či tretej triedy. A to myslím hlavne tak, že súčasťou duchovného rastu je aj to, že nás Boh v určitých úsekoch nášho života stavia pred brány nových zjavení. Ak teda chceme rásť vo viere, v určitých momentoch ju musíme spojiť s danými zjaveniami. Ak s nám danými zjaveniami našu vieru nespojíme, zastavíme pôsobenie Ducha Svätého a tými bránami neprejdeme. A zjavenia o ktorých teraz budeme hovoriť, budeme pozorovať len spoza plotu, čo nás za chvíľku omrzí. Rozdiel je potom značný. Asi taký ako pozorovať botanickú záhradu na obrázku, alebo radšej vkročiť do vnútra a všetko voňaf, chytať a vychutnávať si každé jedno jej zákutie. Teda, neprebehnime tieto zjavenia rýchlo, nechajme si dostatok času, zastavme sa pri nich, veď ďalšie riadky tejto knižky určite neutečú. Ponorme sa teda do týchto Božích zjavení a nechajme pôsobiť Ducha Svätého v nás.

Percy Collett (1902 – 1998) bol misionárom v amazonskej džungli v sedemdesiatych rokoch minulého storočia. Po mnohoročnej modlitbe aby mohol uvidieť nebo, ho Boh vypočul a vzal ho tam na päť a pol dňa – podľa čoho je aj český názov knihy Pět a půl dne v nebi.¹¹ Svedčil o tom mnohým prezidentom, kráľom a vysokopostaveným svetovým lídrom:

¹¹ Por. Percy Collett: I walked in Heaven with Jesus, pozri aj Arlin Ewald Nusbaum Percy Collett's Map of Heaven, 2022.

Nebe je nádherné zvenku, ale ještě krásnější je uvnitř. Když se tato druhá brána otevřela, uviděl jsem tu slavnou realitu. Vše bylo osvětleno nádherným světlem Boží slávy. Uviděl jsem krásné stromy plné velkého ovoce, údolí a kopce, jejichž nádhery se dá jen stěží popsat. Viděl jsem tam stromy, které na zemi neexistují, jsou až desetkrát větší a mohutnější než stromy na zemi. Ovzduší naplňuje vůně milionů překrásných květin. Pestrobarevní ptáci různých velikostí zpívají melodie v dokonalé harmonii jeden s druhým a s melodií nebe. Všude jsem viděl různá zvířata, parky, háje a bystřiny. Lev se tam pásł spolu s beránkem. Všechna zvířata včetně ptáků nejsou plachá, žádné před vámi nezačne utíkat. Viděl jsem, jak se tam malé dítě snažilo vyšplhat na lva a když ten lev zpozoroval, že se to dítěti moc nedaří, tak se sehnul, aby to dítě mohlo na něj snáze vyšplhat. Potom ho vozil po nebi...

Nikdo v nebi není nahý, ale je krásně oblečen. Budete oblečeni spravedlností Boží, což je nádherné bělostně zářící roucho zdobené barevnými drahými kameny. Je protkané Duchem Božím. Je to roucho spravedlnosti, o kterém hovoří Bible v knize Zjevení. „A bylo jí dáno, aby si oblékla zářivě čistý kment, a ten kment jsou spravedlivé činy svatých“ (Zjv 19:8). Zeptal jsem se, co je tímto rouchem spravedlnosti myšleno. Bylo mi řečeno, že roucho spravedlnosti znamená, že v nebi již nebude možné zhřešit. Máte tam „správný vztah“ k Bohu, k lidem, ke zvířatům, naprosto ke všemu. Řeknu vám, že tohle mě opravdu dostalo. Když mi bylo řečeno, že v nebi již nebude možné nikdy zhřešit, tak jsem se začal velmi radovat... Také je tam množství překrásných zahrad a v nich spousta drahých kamenů různých velikostí a tyhle kameny jakoby pulzují životem a mění přitom svoji barvu. V těchto kamenech je Boží sláva a je úžasné se

jich jen dotknout. Obloha je překrásně osvětlená a vypadá velmi slunečná, ale slunce tam není. Nebe je planeta, která funguje jinak než země, nepotřebuje slunce. Nikde ani nevidíte žádný tmavý koutek, ani stín, ale vše osvětluje Boží přítomnost - „Beránek je tam svíce“. Nemusíte se schovávat před sluncem, všude je dokonalé klima, ani moc horko, ani moc chladu a naprosto dokonalá vlhkost...

Dean Braxton a jeho svědectvo bolo zverejnené mnohými médiami a je možné ho veľmi jednoducho nájsť. Publikované bolo v knihe V Nebi. Zážitok Božieho trónu:¹²

Barvy v nebi jsou zářivé. Vždy říkám, že ta nejmilejší barva v nebi by byla zde na zemi ta nejjasnější. Ale tam nejsou žádné mdlé barvy. Jsou tam barvy, které tady na zemi nevidíme. Více **barev** než si dokážete představit. Ježíš a Otec vydávají živé barvy a ty jsou nádherné, velice nádherné. Vše má nějakou barvu. Když jsem viděl Ježíše, tak zářil a Otec září a také i ostatní bytosti září. Nejlépe to mohu popsat jako barvy duhy. Ale říct jen tohle nestačí, je to nedostačující. Těch **barev** je tam **víc** než má barva duhy, více barev než jsem si dovedl představit. Barvy květin zde na zemi jsou těmto barvám **nejblíže** a přece v porovnání s těmi v nebi ztrácejí naprosto svoji slávu. Květiny mají svoji originální barvu. Bůh v nebi nepoužívá jednu barvu pro všechny. Červená je červená, purpurová je purpurová, zelená je zelená atd. Vy z vás, kteří tam jdete, připravte se na to, že uvidíte takové barvy, jaké jste v životě neviděli, ze kterých zůstanete v úžasu. Barvy na zemi se k těmto nebeským barvám nemohou ani přirovnat. Ty barvy jsou tam živé, spolu se vším ostatním...

¹² Dean Braxton: *In Heaven! Experiencing the Throne of God*, 2009.

Vnímám jsem, že mluvená slova nejsou nutná. Říkal jsem to lidem, ale lidé se zastávají myšlenky mluveného slova. Mluvená slova zde na zemi jsou pro nás důležitá. To chápu, ale v nebi Ježíš a Otec na něco pomysleli, a ta myšlenka mi byla předána. A také i myšlenky ostatních bytostí. Neschází vám tam nic. Jste dokonalí tak jako váš Stvořitel. A tak tomu tam je se všemi tvory. Jelikož je všechno živé, vše s vámi může komunikovat. Komunikoval jsem takto se vším, co je živé. Je to rychlejší a jasnější a zažijete to, až tam budete. Vše bylo SPRÁVNÉ, dokonalé, takže tam není žádné narušení této komunikace jednoho s druhým. Nebylo tam žádné nepochopení jeden druhého. Nebylo tam nic, co byste jeden před druhým schovávali. Všichni jsme měli čisté myšlenky a každá myšlenka byla čistá... Jedna z nejvíce fascinujících věcí v nebi bylo, když jsem zjistil, že jsem propojen se vším kolem ve stejný okamžik. Díky tomu jsem pochopil život v nebi velmi rychle. Je to jako elektrické vedení napojené na elektrárnu. Je to jako náš počítač, který je napojený na internet, který nás spojuje s každým počítačem na světě. Bůh spojuje veškeré své tvorstvo společně. To mi dalo ohromné pochopení toho, co zde říkám.

Richard Eby (1912 – 2002) bol profesor a gynekológ s úspešnou praxou. V roku 1972 vypadol z balkóna v Chicagu, čo viedlo k jeho stretnutiu s Ježišom, s ktorým mal rozsiahly rozhovor, publikovaný bol v knihe *Vytrhnutý do raja*:¹³

Moje kniha ti říká, že jsem mu okamžitě slíbil: „Tento den budeš se mnou v ráji!“ Tento zloděj uslyšel moje slova před tím, než mu setník zlomil nohy, aby okamžitě zemřel! Můj milovaný učedník, Jan, mne také slyšel, když stál u mých krvácejících

¹³ Richard Eby: *Caught Up into Paradise*, 1977.

nohou. Poté jsem ho požádal, aby moji matku vzal s sebou domů, protože on jí i ostatním učedníkům mohl vysvětlit to, co jsem jim říkal. Odevzdal jsem svého ducha Otci, jakmile jsem oznámil zástupu, že „je dokonáno!“ Poté jsem byl volný, abych připravil ráj pro toho kajícího zloděje v nebi. Tohle je můj domov zde ve třetím nebi společně s mými svatými (věřícími). Tento den jsi v ráji!“ Ježíš zodpověděl moji první otázku! Okamžitě poté, co jsem se ocitl na tomto místě, jsem věděl, že jsem v nebi, ale teď jsem věděl, ve které části nebe se přesně nacházím! Měl jsem spoustu otázek ohledně tohoto nového domova. Mluvit v ráji se samotným Stvořitelem celého vesmíru, vnitřně, bylo nevyslovitelně vzrušující. Otázky zaplavovaly moji novou mysl. „Ale Ježíši,“ vyhrkl jsem, „Řekni mi svoji definici ráje. Je mi jasné, že jsem s tebou v nebi, protože všechno je tak dokonalé. Řekni mi toho víc!“ Když odpovídal, zdálo se, že Jeho královský hlas přetéká nadšením, radostí a láskou. Cítil jsem, jaký požitek má z toho, že Jeho dítě tohoto dne přišlo domů. „Moje dítě, nečetl jsi moji knihu? Pečlivě jsem vysvětlil, že pro každého z vás připravím v nebeských oblastech přibytěk. Dokonce jsem zařídil, aby mne moji učedníci sledovali, jak stoupám do nebes, obklopen ve svém oblaku slávy „Šekinah“. Dal jsem úkol svým dvěma andělům, aby se s nimi setkali u Betanie a aby je ujistili, že se vrátím tím stejným způsobem. A tak také učiním! Později jsem dopustil, aby můj vyvolený mladík, Štěpán, mne viděl, jak sedím po pravici svého Otce v nebi, jako důkaz jeho popravčím, že jsem tam živý! Saul schvaloval kamenování Štěpána. Šokovalo ho to, co slyšel Štěpána volat ve vytržení, když mne viděl. Vidíš? Měl jsem plány se Saulem, které vyžadovaly, abych ho svým světlem oslepil a později aby byl ukamenován k smrti v Lystře, abych ho mohl vzít do tohoto třetího nebe a ukázat mu tak nevypravitelné slávy nebe.

Od té chvíle byl okamžitě přesvědčen, že absolutně nic ho nemůže odloučit od mé lásky. Poté co tento ráj uviděl, řekl jsem mu, aby o tom napsal, a změnil jsem jeho jméno na Pavla. Čím více Ježíš mluvil, tím více jsem byl překvapen. Jeho „nebeská řeč“ ve mně zněla naprosto čistě a srozumitelně. On nahrazoval ty vzpomínky, které se mi vytratily díky odumření mé fyzické mysli. Později, mezitím co jsme se spolu procházeli a mluvili, jsem zjistil, že On dal do mé nové mysli ty otázky, které jsem mu kladl! Tím mohl odpovídat na otázky, na které jsem potřeboval odpověď! Poté co mi vrátil život na zemi, hledal jsem v Jeho knize potvrzení této pravdy: a opravdu jsem to našel. Ježíšův pozemský bratr Jakub nám napsal: „Žádáte, a nedostáváte, protože žádáte špatně, abyste to vynaložili na své rozkoše.“ Také apoštol Pavel napsal: „Vždyť ani nevíme, za co bychom se měli modlit, jak je potřeba, ale sám Duch oroduje za nás nevýslovným sténáním.“ Jak potřebná je tato lekce pro nás, co žijeme zde na zemi! Za nás se Duch přimlouvá a Ježíš hledá zde na zemi v našem srdci tu opravdovou potřebu!)” Ted', můj synu, abych odpověděl na tvoji otázku. Ráj je místem pro duše, které mne přijaly jako svého spasitele jednoduše vírou v to, že jsem pro ně položil svůj život, abych je vykoupil z prokletí hříchu. Připravil jsem pro každého z nich nové bydliště, tak jak jsem slíbil. Je to jeden z mých darů milosrdenství a milosti, aby jejich radost byla plná! Zde sestávají jedno se mnou a rozvíjejí své nadání, které jsem dal jednomu každému, tak aby každý mohl fungovat jako odlišný člen v mém těle. Ráj je také mojí nebeskou školou pro zdokonalování svatých. Musíte být vyučováni jak se stát kněžími a králi v mém království, tak abyste mohli vyučovat druhé jak chválit mého Otce v duchu a v pravdě. Já jsem vašim učitelem, který obnovuje vaši mysl, abyste mohli obsáhnout velikost našeho

nevyzpytatelného bohatství milosti a milosrdenství a lásky pro všechny.“ Na chvíli přerušil své vzrušující vysvětlování, abych si mohl oddychnout překvapením. Další otázka se vynořila v mé mysli: „Máš tím, Ježíši, na mysli, že každé Tvé dítě v ráji má své oddělené místo jen pro svoje specifické potěšení?“ „Ano, můj synu! Nečetl jsi v mé knize, že jdu, abych vám připravil MÍSTO – nikoliv komunu, ne kibuc; ani byt v činžovním domě ani řadový dům? Ale místo pro zajištění hojného potěšení, kde se splní všechny vaše sny a kde se uplatní talenty každého dítěte, jako nového stvoření, mých spoludědiců! Každá osoba je odlišná, ale Já jsem v každém z nich a zdokonaluji, vyučuji a posvěcuji je. Jeden každý z jejich příbytků odráží dokonalost záměru a zaslíbení, pro které připravuji svůj lid a místa! Já znám svoje ovce, stejně tak jako ony znají můj hlas. Já jsem je stvořil. Nebe je tak veliké, že mám neomezený prostor pro jednoho každého v ráji, jeho vlastní místo. Tohle je pouze malá část nebe. Já mám plány bez omezení. O ráji smýšlím jako o mém ovčinci a Já jsem jeho branou! Tohle je tvůj ráj. Tohle je to, co jsi sám pro sebe nemohl udělat, tak jsem to udělal pro tebe Já. To bylo moje zaslíbení, tohle je teď tvoje dočasné bydliště!....

Obklopila mne hudba, přišla ze všech směrů. Její harmonické nádheře se na zemi nic nevyrovná. Proudila tiše jako řeka ze skla, bylo to vzrušující uctívání, absolutně utěšující. Podobalo se to jakoby dece, která vás přikryje a šeptá vám pokoj a lásku. Nikdy jsem nic podobného necítil. Snad by to popsalo slovo „andělská“. Tato hudba zněla v mojí hlavě místo v uchu. Očividně se nenesla vzduchem. Velmi neobvyklé pro mě bylo, že tato hudba neměla žádný „rytmus“. Poté jsem si uvědomil, že bez „času“ nemůže mít tato nebeská hudba rytmus, jelikož rytmus je vlastně míra času! To co jsem slyšel, byla harmonická dokonalost... Nikde nebyl žádný stín, všude pronikalo světlo

a koupalo se ve křtu lásky. Najednou mi to došlo! BYL JSEM DOMA! JE TO MŮJ OPRAVDOVÝ DOMOV! SEM PATŘÍM, sem, kde mne obklopuje přítomnost Ježíše.

Ježíš promluvil: „Moje kniha mluví o čase, kdy Luciferova vzpoura v nebi změnila některé věci. Chtěl se zmocnit trůnu mého Otce, převzít pozici nejvyššího Boha a vládnout vesmíru. Za tohle rouhání byl Lucifer sražen z nebe na zem; ve skutečnosti jsem ho viděl padat jako blesk! Ze vzteku a zuřivosti z toho, že byl tak rychle sesazen, on a jeho padlí andělé znetvořili naši čistou zemi. Stala se pustou a neobyvatelnou. Za trest bylo tomuto nepříteli Božímu, Luciferovi, dáno nové jméno - satan, jelikož se sám od sebe stal „protivníkem“ Všemohoucího. Satan se od té doby snaží zničit vše, cokoliv Bůh stvořil. Jako Lucifer byl nejvyšším andělem kolem trůnu a jedním z jeho úkolů a talentů bylo sloužit jako hlavní hudebník, ve chvále a hudbě. Ve svém vzpurném hněvu se od té doby rozhodl zničit harmonii na zemi. To je ten důvod, proč země, na které působí, není v harmonii s jiným Božím stvořením. V mé knize tento nesoulad nazýváme „hříchem“, protože tohle odporuje Boží vůli, aby nebesa prohlašovala slávu Boží a obloha poukazovala na dílo jeho rukou...

Tohle jsou ty poslední dny před tím, než se vrátím pro svoje věřící. Půjdu pro ně brzy!“ Vysvětlil mi, že některým svým dětem (pokud budou připraveny) dá mnoho dokumentujících důkazů, které potvrdí Jeho proroctví. „Potřebuji teď očitě svědky mojí slávy a pravdy. Ty jsi byl jako jediný právě k dispozici. Běž a řekni jim, řekni jim, řekni jim! Zbývá již velmi málo času a já se vrátím pro své věřící.“

Na těchto příkladech vidíme, že informací o nebi máme víc ako dost. Náš problém spočívá v tom, že tomu buď nevěříme, alebo tomu neprikladáme náležitú váhu, alebo tomu

nevenujeme pozornosť alebo jednoducho nemáme záujem a čas. Tu chcem vyzvať každého jedného veriaceho v Ježiša Krista, aby dostatočne zvážil svoj záujem o miesto zvané Nebo, na ktoré sa chystá ísť. Ako som už povedal, na určité duchovné zjavenie potrebujeme dozrieť. A Boh nám poskytuje dostatok času potrebného k zreniu. Dajme si však pozor, aby sme ten čas využili rozumne a k určenému času boli zrelí. Čo sa môže stať keď k určenému času nebudeme zrelí, som sa dozvedel osobne na jednej oberačke hrozna. Ako sme tak s jedným bratom začali odstrihávať strapce, Duch Svätý k nám začal prehovárať. Celé toto Božské vyučovanie som veľmi stručne zhrnul do nasledujúceho obrazu.

10. Vinohrad ako obraz cirkvi

Keď do vinohradu človek fyzicky vstúpi, hneď na začiatku riadkov sa ponúkajú tabuľky s označením odrôd hrozna, ktoré môžu byť v každom riadku iné, ba dokonca i v samotnom riadku môžu byť zmiešané viaceré odrody i keď to je skôr výnimočné. Už tento obraz môže byť symbolom rôznorodosti ľudí nasledujúcich Ježiša. Rôzna farba, chuť, veľkosť a tiež rôzny čas zberu a delikátne rozdielna starostlivosť. Skúsenejší vinár pravdaže rozoznáva tieto odrody už aj bez tabuliek, no už len samotná informácia je užitočná pre okolie a v prípade neprítomnosti vinára, má jeho zástupca krásny prehľad, kde čo je. Ale teraz sa nesústredím na tie nádherné zdravé strapce, ktoré skončia v košíku a potom v sude, o čom je celý príbeh vinohradu. Poukážem na dve veci, ktoré narušujú celý tento príbeh. Prvá vec sú zhnité strapce, či už celé alebo čiastočne zhnité a druhá vec je prípad nedozretého strapca. V prípade hniloby je najčastejšie, že jedna zhnitá bobuľa nakazí všetky dostupné naokolo. Môže zlikvidovať celý stravec. Vinár potom tento stravec rovno vyhodí, lebo je nepoužiteľný a nehodí sa na nič. V tom lepšom prípade, keď je zhnitých len zopár bobúľ, sa tieto zhnité bobule vyštiknú a zvyšok, ak je zdravý, sa zachová. Teda znova si to dajme do súvisu s nami, ktorí nasledujeme Ježiša. Myslím, že o procese, ktorý môže viesť až k hnilobe sa už napísalo dosť a preto iba pripomeniem potrebu strážiť svoje srdcia, aby sme aj my nemali k tomu našliapnuté.

Čo ale so strapcami, ktoré sú nedozreté? Reálne vo vinici som sa spýtal vinára či ich nechať alebo odstrihnúť, keďže nedozreli k určenému času. Odpoveď bola prekvapivá. Okrem niekoľkých málo strapcov s ktorými má vinár konkrétne ciele,

všetky ostatné treba odstrihnúť a vyhodiť.¹⁴ Dôvod je jednoduchý - aby nevyčerpávali vinohrad. Aká to škoda! Niečo im zabránilo dozrieť... A v tomto druhom prípade nedozretého hrozna vidím veľkú podobnosť so stavom terajších Ježišových nasledovníkov. A nie je to iba môj postreh. Teda to, čo nám Duch Svätý zjavoval, bolo dosť jasné: Sme pozadu. Presne tak ako to povedal Pavol v zboroch, ktoré sa vrátil navštíviť. Či donekonečna klásť základy, alebo znova vás mám rodiť v pôrodných bolestiach? Taktiež list Hebrejom hovorí podobne:

Po takej dobe už by ste sami mali byť učiteli, ale potrebujete, aby vám niekto znovu vysvetľoval základní pravdy Božieho slova. Jsou z vás kojenci – potřebujete mléko, a ne hutný pokrm. (Heb 5:12)

Takže, ak príde dnes oberačka som zrelý strapec? A ak nie, čo robím preto, aby som dozrel? Tieto dve a ďalšie podobné otázky by si mal klásť každý úprimný veriaci človek. Lebo Pán Ježiš má pre nás východiská. Sú rôzne postreky na choroby, sieťky proti škodcom alebo aj ručne vytrhávanie buriny. Každý si tam môže dosadiť to svoje, aby keď príde určený čas, bol strapec z ktorého bude nádherné a chutné víno, zrelý, alias aby bol človek nájdený hodný uniknúť všetkému tomu, čo má prísť na svet. No a tento zrelý strapec by mal byť viditeľný aj z vonku. Presne ako v tej vinici, kde všetky tie nádherné a zrelé strapce okamžite priťahovali pozornosť. **Vy ste svetlom sveta.**

¹⁴ Kdesi som sa dozvedel, že z nezrelých strapcov sa dá ešte vyrobiť veľmi kyslá šfava, ktorá sa používa ako ocot na dochucovanie. Neviem, čo to znamená v duchovnej oblasti, ale je zrejmy rozdiel byť kvalitné víno alebo byť vyhodeny, prípadne ostať na ocot.

Mesto, ležiace hore na vrchu, nemôže sa ukryť (Mt 5:14). A to či a koľko sme pozadu si môžeme celkom dobre overiť.

Preto mám záľubu v slabostiach, v hanobení, v núdzi, v súženiach, v prenasledovaniach a v úzkostiach pre Krista. Lebo keď som slabý, vtedy som silný. (2 Kor 12:10)

Koľkým z nás reálne hrozilo že stratia alebo dokonca už stratili prácu, priateľov, spoločenský status a povesť kvôli životnému štýlu kresťana? Koľký z nás obetovali svoje pohodlie, zázemie, istoty, finančné príjmy a určitú životnú úroveň, pretože patria Kristovi? Koľkí z nás neustupujeme, ale zotrvávame na biblických hodnotách, či už v bežných alebo formálnych rozhovoroch a dokážeme ísť proti takzvanej korektnosti, taktnosti, prítakávaniu a nekonfrontácii?

Koľko takýchto prihrávkov nám pripravil Nebeský Otec skrze životné okolnosti? A koľko z nich sme využili? Pavol za takými prihrávkami utekal, vyhľadával ich, mal v nich záľubu kvôli tomu, že hoci on sám bol v nich slabý, moc Pána Ježiša Krista tam bola prítomná. Sám som sa presvedčil že tento verš 2 Kor 12:10 nie je možné pochopiť iba teoreticky. Pretože nikto na svete by sám od seba nemohol mať záľubu v takých veciach ako je hanobenie, núdza, prenasledovanie... To sa dá pochopiť jedine životom úplne spojeným s evanjeliom Ježiša Krista. A keď sa ocitneme pred takými okolnosťami a vyznáme v nich čomu veríme a čomu dávame prednosť, vtedy zakúsime moc živého Boha pri nás. No a na umocnenie tejto pravdy som potreboval pochopiť že krv Pána Ježiša nás zaiste očisťuje od každého hriechu, ale to neznamená, že z nás automaticky zvliekla toho starého človeka. Toto bola veľmi závažná informácia, ktorá úplne zmenila prúd môjho myslenia a životného

postoja. Posvätenie, to je proces ktorý prebieha po celý čas čo sme tu na zemi. Čo to ale posvätenie je? Posvätenie je v prvom rade oddelovanie sa od vecí tohoto sveta ktoré sú nám vtieravo, rafinovane, ba až násilne podstrkované priamo pod nos. Je to proces pri ktorom začneme skúmať dodávateľov informácií, ktoré ovplyvňujú náš životný štýl. A začneme ich jedného po druhom vyhadzovať zo života, ak tieto informácie, ktoré nám dodávajú, nejdú ruka v ruke s biblických pravdami. Posvätenie je proces, pri ktorom naše srdce napísalo výpoveď tomuto svetu a prináša ju priamo do kancelárie, kde šéfuje knieža tohto sveta a asistenta mu robí náš starý človek. Posvätenie je aj to, keď podržím otvorené dvere výfahu neznámemu človeku, ale na druhej strane aj to, keď zavriem dvere vlastného domu pred človekom, ktorého možno dobre poznám, no ktorý ma neustále sfahuje dole. Posvätenie je rozhodnutie spolupracovať s Božou milosťou. Posvätenie je proces, ktorý vovádza človeka do plnosti, zrelosti a dokonalosti. Posvätenie je proces, ktorý uschopňuje človeka prijať tuhý pokrm, a tým mu vycvičí zmysly na rozlišovanie dobrého a zlého. **„Tuhý pokrm je pre dokonalých, pre tých, čo majú návykom vycvičené zmysly na rozlišovanie dobrého a zlého“** (Heb 5:14). Posvätenie má čo dočinenia s vyvolením. A po príklad nemusíme chodiť ďaleko.

11. Izrael

Snáď nie je v dnešnej dobe nik, kto by nepočul o Izraeli. V Božom slove si čítame, že Izrael nám je nepriateľom skrze evanjelium, ale je milovaný Bohom kvôli otcom. „**Tak podľa evanjelia sú nepriateľmi pre vás, ale podľa vyvolenia milovaní pre otcov**“ (Rim 11:28). Čo to vlastne znamená, milovaný Bohom kvôli otcom? Samotný tento rozpor, robí nám kresťanom nemalé problémy. Však tolko všelijakých náboženstiev a božstiev je v nepriateľskom postoji voči evanjeliu, tak prečo práve Izrael je výnimka? Áno, správne, to slovo výnimka je namieste. Biblicky sa to nazýva vyvolenie. Vyvolenie Izraela je tajomstvom, ktoré nám Pavol odkrýva v celej jedenástej kapitole listu do Ríma. Avšak nepoznáme presnú odpoveď na vyvolenie v zmysle samého o sebe, respektíve prečo práve Izrael, alebo prečo práve Abrahám, alebo prečo práve my. To máme len prijať a rešpektovať.

Snáď neexistuje úprimný nasledovník Ježiša Krista, ktorý by si nepoložil tú otázku: *Prečo práve ja? Ved' ja nie som o nič lepší od iných. Ba práve naopak, iní sú múdrejší, rýchlejší, šikovnejší, vedia sa presadiť, majú menej slabín*, a tak ďalej. Možno podobne, ako keby sa ma niekto spýtal, prečo som si vyvolil práve moju manželku. Z pohľadu iných bolo možno viacero vhodnejších uchádzačiek, ale nikto by so mnou o tom nepolemizoval. Pre mňa bola ona tá vyvolená. Ježiš povedal svojim učeníkom, že nie vy ste si vyvolili mňa, ale ja vás. V civilnom zamestnaní pracujem od svojich sedemnástich rokov. Keď som mal dvadsaťdeväť rokov a zaznelo v mojom srdci Ježišove slovo: „*Mário, pod' a nasleduj ma!*“, mnohí moji kolegovia sa mi divili, lebo to vyvolenie sa nedá schovať. Všetci, ktorých sa dotkol Boh, to poznajú.

Od toho momentu sú naše srdcia a ústa plné Ježiša. O tom sú snád' najkrajšie kresťanské svedectvá. Na mnohým miestach Biblie sa spomína toto vyvolenie. Za všetky uvediem tieto dve:

***Vy však ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo,
svätý národ, ľud určený na vlastníctvo, aby ste oznámili
veľké skutky toho, čo vás povolal z temnoty
do svojho predivného svetla. (1Pet 2:9)***

***Čo je pre svet bláznivé, to si Boh vyvolil,
aby zahanbil múdrych, a čo je pre svet slabé,
to si Boh vyvolil, aby zahanbil mocných; Boh si vyvolil,
čo je v očiach sveta neurodzené a opovrhované; áno,
vyvolil si to, čo nie je, aby zmaril to, čo je,
aby sa nik pred Bohom nevystaťoval. (1Kor 1:27-29)***

Teda, aj keď nepoznáme absolútne správnu odpoveď na otázku, prečo práve nás si Boh vyvolil, poznáme účel. A ten je z týchto textov jasný. Patríť Ježišovi, oznamovať skutky toho, ktorý nás vyvolil a zahanbil ľudí, ktorí sa vystaťujú pred Bohom. Vyvolenie nie je o tom, že vyvolený človek alebo vyvolený národ je lepší, kvalitnejší alebo menej hriešny. Vyvolenie je absolútne slobodný výber toho, ktorý si vyberá. Samozrejme, že by to malo ísť ruka v ruke so svätosťou, ale ako sme už naznačili skôr, svätosť je proces. Tak isto aj vtedajší moji kolegovia postrehli tú zmenu najskôr v reči a až neskôr postupne aj v skutkoch. A tak je to aj s vyvolením Izraela. Ako Boh pracuje na našej svätosti, tak isto pracuje aj na svätosti Izraela. Lebo Izrael je vyvolený presne tak isto ako my. Ten proces svätosti Izraela predpovedal Boh cez mnohých prorokov, tak si jedno také proroctvo pripomeňme:

Vtedy som prorokoval, ako mi bolo rozkázané. Tu povstal zvuk, keď som prorokoval, a hľa, bolo počuť hrkot, a kosti sa približovali, kosť ku svojej kosti. A videl som, že hľa, ukázali sa na nich žily, a vystúpilo mäso, a koža ich potiahla po vrchu, ale ducha v nich nebolo. A riekol mi: Prorokuj k duchu, prorokuj, synu človeka, a povieš duchu: Takto hovorí Pán Hospodin: Od štyroch vetrov príjdi, duchu, a vej na týchto pobitých, aby ožili! Nuž prorokoval som tak, ako mi rozkázal. A vošiel do nich duch, a ožili a postavili sa na svoje nohy, zástup vojska, veľký náramne. A riekol mi: Synu človeka, tieto kosti sú celý dom Izraelov. Hľa, hovoria: Naše kosti uschly, a zahynula naša nádej, už je po nás! Preto prorokuj a povieš im: Takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, ja otvorím vaše hroby a vyvediem vás z vašich hrobov, môj ľude, a dovediem vás do zeme Izraelovej. A zviete, že ja som Hospodin, keď otvorím vaše hroby a keď vás vyvediem z vašich hrobov, môj ľude. A dám do vás svojho ducha, a ožijete, a osadím vás na vašej zemi, a zviete, že ja Hospodin som hovoril aj učiním, hovorí Hospodin.

(Ez 37:7-14)

Vnímame ten postupný proces? Aj keď by sa zdalo že Boh s Izraelom skončil, Božie slovo hovorí že tomu tak nie je. Keď si čítame Ježišovo podobenstvo o stratenej ovci, tak veľa z nás je dotknutých tým slovom, pretože sa v tom sami nachádzame. Ale tou stratenou ovečkou je taktiež Izrael ako národ. Áno, môžeme povedať, že tu je to trošku inak. Tu sám pastier vyhnal tú ovцу medzi vlkov, lebo sa neustále vzpierala a blúdila. Možno tak isto ako my kedysi, alebo ako som v úvode spomenul tých ľudí, ktorí síce prijali Pána Ježiša, ale následne ich zase svet premohol. A tak stále hore-dole. Ale Boh to s nimi nikdy nevzdá, i keď si nesú následky svojho konania. Tak isto

aj Izrael, raz bol poslušný, inokedy nie. A za každým si niesol následky. Dva razy v histórii bol Izrael pre svoje viny vyhnaný zo svojej zeme. Raz bol v Babylonskom zajatí a druhý raz bol rozptýlený medzi všetkými národmi od roku 70 až do roku 1948. Ale Boh to s Izraelom nikdy nevzdal!

A stane sa toho dňa, že Pán po druhé priloží svoju ruku, aby si dobyl ostatok svojho ľudu, ktorý ponechaný súc pozostane z Assúra a z Egypta, z Patrosa a z Ethiopie, z Élama a zo Sineára, z Chamatu a z ostrovov mora. A vyzdvihne prápor národom a zoberie zahnaných Izraelových a rozptýlené Júdove zhromaždí od štyroch strán zeme. (Iz 11:11-12)

Toto prorokoval Izaiáš pred cca 2700 rokmi. A naplnilo sa to v roku 1948. O opätovnom zhromaždení Izraela je v Biblii zaiste viacero prorociev, pre nás je však dôležité že pomocou Izraela meriame biblický čas. Práve teraz sa očami pozeráme na prorocký film presne ako v kine. A plátno, na ktorom sa tento film premieta je zem Izrael a hlavný účinkujúci je *národ Izrael*. Boh sám teraz zoberal na plecía tú zatúlanú a doráňanú ovečku Izrael. Lebo takto hovorí Hospodin zástupov:

Ako som zamýšľal robiť vám zle, keď ma vaši otcovia hneváli,“ hovorí Hospodin zástupov, „a nezlutoval som sa, tak som si opäť v týchto dňoch zaumienil robiť dobre Jeruzalemu a Júdovmu domu. Nebojte sa!“ (Zach 8:14-15)

A tak, keď vidíme vo svete vzrast antisemitizmu a nenávisťi k Izraelu, majme na pamäti prorocké slová a celkový Boží plán, v ktorom tak ako my, tak aj Izrael má svoje jedinečné miesto. Majme to na pamäti hlavne preto, aby sme sa nejakým spôsobom neocitli v boji proti samotnému Bohu.

12. Duch Svätý a dnešok

V dnešnom sekulárnom svete sa pod farchou nových informácií a dôkazov sústavne čosi mení. Vedci, aj keď neveria v Ježiša Krista, začínajú prichádzať s koncepciou anonymného Stvoriteľa. Pod návalom nových a nových dôkazov opúšťajú potápajúcu sa loď darwinizmu a smerujú k tomu, čo my už dávno vieme. Výskumy poukazujú na dizajn, rozmanitosť a celkovú štruktúru vesmíru, prírody či stvorenstva ako takého a výsledky z nich vyplývajúce, sa už ďalej nedajú skryť pod pokrievku. Čo to však znamená pre nás? Má Biblia, a teda aj my, ktorí ju čítame, odpovede na otázky, ktoré sa v ohromnej miere začínajú vynárať? Je naozaj aktuálne hľadať odpovede tak ako sami pre seba, tak aj dať odpovedť tým, ktorí sa pravé zobúdzajú do duchovného sveta?

***Ty však, Daniel, ukry tieto slová
a zapečať knihu až po posledný čas!
Mnohí budú skúmať a poznanie sa rozmnoží.***

(Dan 12:4)

A to je presne to, čo sa dnes deje. Rovno pred našimi očami. Poznanie sa dramaticky rozmnožuje a ľudia všetko skúmajú. Už len toto samo o sebe je znakom, že je posledný čas. Ešte na konci minulého storočia bolo dosť ťažké nájsť teológov alebo kazateľov či znalcov Písma, ktorí sa venovali súvislostiam medzi Bibliou a novo- nadobudnutými vedeckými poznatkami. A to kvôli tomu, že vo vedeckých kruhoch bol naratív darwinizmu tak veľmi dominantný, že nijaký seriózny znalec Písma nemrhal časom dohadovať sa s niekým a vyvracať tento blud. Dnes, keď sa napríklad nejaký fyzik

alebo vedec zo skutočným záujmom spýta na to, čo hovorí Biblia na otázku času ako takého v zmysle fyzikálnej veličiny, tak mu hneď niekoľko študentov Písma odpovie: „**Pavel, sluha Boží, ale apoštol Ježiša Krista podľa viery vyvolených Božích a podľa známosti pravdy, pravdy podľa pobožnosti, na nádeji večného života, ktorý zaslúbil neklamný Boh pred večnými časami**“ (Tit 1:1-2).

Všimnime si že Boh niečo zaslúbil ešte pred tým ako vznikol čas. Teda, čas je veličina, ktorá nie je vždy a všade nutná. Ono to bolo v novej zmluve vždy ale potreba vysvetliť to takto, sa ukázala až skoro po dvetisíc rokoch. A tak mnoho vedcov ostane veľmi prekvapených, keď dostanú odpoveď takéhoto druhu. Tak isto nájdeme v Biblii aj princíp gyroskopu: „*Vzhľad kolies a ich zhotovenie pripomínali lesk chryzolitú a všetky štyri mali tú istú podobu. Zhotovené boli tak, že vyzerali akoby koleso bolo v kolese. Mohli ísť na všetky štyri strany, v chode sa neobracali*“ (Ez 1:16-17). Koleso v kolese, ako princíp gyroskopu, sa síce objavilo až v devätnástom storočí, ale v knihe proroka Ezechiela to je zapísané už viac ako 2700 rokov. Porozumenie tomu však priniesla až dnešná doba. Nečudujme sa teda, ak sa bude objavovať viac a viac podobných súvislostí. Ak by sa ma niekto spýtal, na koľko sú mi takéto súvislosti potrebné, asi by som mu nevedel presne odpovedať. Ale keby na základe takýchto súvislostí medzi Bibliou a novými poznatkami, niekto prišiel k Ježišovi ako k zdroju jedinej a večnej pravdy, to by už aj pre mňa znamenalo venovať tomu čas a záujem. Tu si treba znovu pripomenúť, že je vo svete ešte aj iná vôľa ako je tá Božia. Je to vôľa nepriateľa našich duší. A tá bojuje proti Božiemu zámeru ako celku a aj proti Božiemu plánu pre náš život.

Teda opatrnosť a rozsudzovanie je vždy na mieste. Nemáme veriť každému duchu. No a ako zistiť aký duch je za novými poznatkami? Zistíme to podľa už spomenutého princípu: „**Podľa toho poznávajúte Ducha Božieho: každý duch vyznávajúci Ježiša ako Krista, ktorý prišiel v tele, je z Boha; a ktorý duch nevyznáva Ježiša, ten nie je z Boha**“ (1Jn 4:2-3).

Keď sa k nám dostanú poznatky takéhoto druhu, máme mať triezve uvažovanie a požiadať Ducha Svätého o radu. Nemáme márneň čas, ak zistíme, že to nevedie k odhaleniu Všemohúceho Boha ako Stvoriteľa, že to neukazuje na Ježiša Krista ako záchrancu a vteleného Božieho syna. A takisto, ak to neupevňuje našu vieru a nepovzbudzuje a nepotešuje našu dušu. Duch Svätý je v tomto procese skúmania našim kľúčovým radcom: „**A ja budem prosiť Otca, a dá vám iného Radcu, aby bol s vami až naveky - Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, pretože Ho nevidí, ani nepozná. Vy Ho poznáte, pretože pri vás ostáva a bude vo vás**“ (Jn 14:16-17).

Bez Ducha Svätého je dnes prakticky nemožné posudzovať prúd nových a nových poznatkov. Už nestačí len zdravý rozum, ktorý používali naši rodičia, či starí rodičia. Ich rozsudzovanie spočívalo väčšinou v morálnych požiadavkách doby, ktorá nebola tak rýchla a hodnotovo degradovaná. Doby, kde svedomie človeka bolo ešte stále aktívne a vedelo povedať nie veciam, ktoré evidentne protirečili Božím požiadavkám. „**Ak ma milujete, zachovávajúte moje prikázanie**“ (Jn 14:15). Dnes, v mene takzvanej lásky, porušujeme Božie prikázania. Teda presný opak toho čo Ježiš povedal. Nedivím sa tomu u ľudí zo sveta, ale keď to vidieť u kresťanov, je to znepokojujúce. Ako som spomenul v predlohe

k tejto knižke *Porozumenie návratu Pána Ježiša* (pozri predloha 2), nevieme kde presne je Božia červená línia, no nové výzvy stále pribúdajú a ak sú toho hodné, mali by sme im venovať pozornosť. Vedci skúmajú život ako taký, hľadajú či existuje život po smrti. Dokonca experimentami sa snažia zabezpečiť si večný život. A pritom si ho vôbec zabezpečovať nemusia. Boh nám totiž už dal Večný Život. „**A to je svedectvo, že nám Boh dal večný život a tento život je v jeho Synovi**“ (1 Jn 5:11).

Ba dokonca to prikázal: „**Lebo ja som nehovoril sám zo seba, ale sám Otec, ktorý ma poslal, mi prikázal, čo povedať a čo hovoriť, a viem, že Jeho prikázanie je večný život**“ (Jn 12:49-50). Paradoxom je, že ľudia hľadajú a chcú večný život, ale bez Boha a bez Ježiša Krista. To však nie je možné. Lebo Nebeský Otec nám úplne na rovinu hovorí: „**A večný život je v tom, aby poznali Teba, jediného, pravého Boha i toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista**“ (Jn 17:3).

Biblia nám hovorí o večnom živote snáď miliónkrát. Problém ľudstva nie je v nedostatku informácií o večnom živote, ale v neakceptovaní tejto informácie ako životnej pravdy. Inými slovami povedané, problém človeka je vo vzbure proti tejto životnej pravde. Tak ako sa Lucifer vzbúril v nebi proti Bohu, tak aj naša hriešna prirodzenosť sa búri voči Bohu. Preto aj potrebujeme Ježiša Krista ako záchrancu a Ducha Svätého ako závdavok na potvrdenie tejto pravdy. Bez Ducha Svätého, ktorý prebýva v nás, by sme nemali žiadne zbrane proti klamstvu a zlu. Lenže Ježiš nám povedal že nás tu nezanechá ako siroty. To je dôležité si stále pripomínať. Aj keď Boha ani Ježiša nevidíme, Ducha Svätého musíme v nás rozpoznať. Spolupracovať s Ním, počúvať Jeho

múdre rady a nechať sa Ním potešiť. A potom vždy, keď to bude potrebné, On sa nás zastane. Lebo je aj náš Zástanca. A tak teda, rozpoznávame Ducha Svätého v nás? Snažíme sa Mu načúvať? Nezarmucujeme Ho? Tak to sú tie najlepšie otázky aké si sami sebe môžeme klásť.

13. Vnútorný svet človeka

Niekedy sa stretávam s ľuďmi, ktorí sú veľmi zbití životnými okolnosťami. Sú v hĺbke svojho srdca presvedčení, že Boh ich opustil v momentoch, v ktorých ho najviac potrebovali. Tí ľudia sa neustále vracajú k svojim zraneniam a nie je možné ich potešiť nijakým spôsobom. Ako keby u nich už krivda, sebaľútosť a beznádej mali trvalé bydlisko a obviňovanie a neodpustenie kompletne opanovali ich vnútorný svet. Raz som počul svedectvo nejakého pastora cirkvi, do ktorej chodila istá žena, ktorá bola už roky spútaná duchom neodpustenia k dávno zosnulému manželovi. Za ten dlhý čas sa pri nej vystriedali skoro všetci ľudia z toho zboru, aby ju potešili a vysvetlili nevyhnutnosť odpustenia. No nič to nepomáhalo, iba čo sa každému len sťažovala a dookola hovorila o svojom nešťastnom živote. Až v jeden deň ju ten pastor zobral do auta, zašiel pred najbližší obchod s náradím, kúpil lopatu a krompáč, dal do auta vedľa tej ženy a povedal jej, že sa rozhodol ísť s ňou na cintorín vykopať jej manžela aby mu mohla vynadať. Tá žena sa na neho s úžasom pozrela a potom sa rozosmia-la s dodatkom že to by nič nepomohlo. Neviem koniec toho príbehu, ale absolútne chápem toho pastora. Raz keď som o tom všetkom uvažoval, o podobných ľuďoch, Boh mi pripomenul Jóbov príbeh. A v srdci sa mi vynorila otázka: „Tak prečo taký človek na Boha jednoducho nenakričí?“ To predsa vyzerá tak, akoby nespokojná manželka neprestajne rozprávala o svojom nešťastnom manželstve všetkým naokolo, ale nikdy by neurobila scénu priamo manželovi. Keď je človek úprimný vo svojom srdci a jeho duša stále stojí o toho druhého, tak na zúfalé situácie reaguje zúfalými riešeniami. Presne ako Jób. Keď nepoznáme príčiny svojho utrpenia a nedokážeme

sa s nimi vyrovnaf už dlhý čas, o to viac musíme byť k Bohu do-
tieraví. Možno práve to, že ho ignorujeme a že sa sťažujeme
kade tade len nie Jemu, je tá príčina že ho nepočujeme, keď
nám chce čosi povedať.

**V istom meste bol sudca, ktorý sa Boha nebál
a ľudí nehanbil. Bola v tom meste aj vdova, ktorá k nemu
chodila s prosbou: „Obráň ma pred mojím protivníkom.“**

**Ale on dlho nechcel. No potom si povedal:
„Hoci sa Boha nebojím a ľudí nehanbím, obránim tú vdovu,
keď ma tak unúva, aby stále neotravovala.“ A Pán povedal:
„Počúvajte, čo hovorí nespravodlivý sudca! A Boh neobrání
svojich vyvolených, čo k nemu volajú dňom i nocou,
a bude k nim nevšímavý? Hovorím vám: Zaraz ich obráni.
Ale nájde Syn človeka vieru na zemi, keď príde?“ (Lk 18:2-8)**

Tu sa až bytostne žiada dokončiť tú vetu takto: „Ale keď
príde Syn človeka, nájde záujem o Neho na zemi?“ Jób stropil
Bohu scénu pred očami svojich priateľov. „Nakričal“ na Neho
a preklial deň svojho narodenia. Jeho priatelia ho za to od-
sudzovali. A čo na to Boh? Odsúdil Jóba tiež? Nie. Ukázal mu
svoju veľkosť a nezmernosť ako dôvody prečo to všetko pripus-
til. A ako dôkaz toho, že prijal Jóbovu srdcervúcu úprimnosť,
ho nakoniec odmenil. Áno, Jób hoci nerozumel, sa neodbyť-
ne dožadovoal vysvetlenia, a to so všetkou svojou silou a zúfa-
losťou. Teda, keď to zhrniem, tak životné bôle a trápenia by
nemali byť dôvodom pre ktorý od Boha odchádzame. Presne
naopak. Mali by byť dôvodom, kvôli ktorému sa vytrvalo tla-
číme do Božej prítomnosti. A to celou svojou bytostťou. Moja
manželka mi často vraví, aby som nebol na ňu taký nalepený.
No, u nás ľudí je to normálne, že potrebujeme priestor a aký

taký odstup, aby sme mohli „dýchať“. Ale u Boha tomu tak nie je. Neexistuje tak silné lepidlo na ktoré by nám Boh povedal, že to už je príliš. Skôr je tomu tak, že nás musí k sebe ťahať lanami lásky. Takže čo by som veľmi zúfalému človeku poradil je, že ak sa nechce nechať úplne pohltiť svojou minulosťou, tak si musí vyliať svoju frustráciu pred Bohom. „*Krič na Boha, že si tu! Ukáž mu tvoj záujem o Neho. Daj mu vedieť, že existuješ. Daj mu vedieť, že v tom ohromnom svete, ktorý stvoril, je nejaká malá molekula, ktorá kričí tak hlasno, že aj anjeli si zapchávajú uši.*“ Boh sa neurazí. On ťa neodsúdi. Boh ti bude postupne ukazovať, že Jeho myšlienky ďaleko prevyšujú tie tvoje ale odmení tvoju úprimnosť voči Nemu. Prinajmenšom tak, že začne upokojuvať tvoje srdce. A ak vytrváš v záujme o Neho, tvoja minulosť už nebude mať moc nad tebou. Isteže, to všetko môže znieť tak trochu extrémne. Ale odpovedzme si úprimne, keby sme roky nevedeli nájsť k Bohu cestu, urobili by sme niečo podobné? V našom vnútornom svete sa deje toho tak veľa. Srdce nás kdesi ťahá, myseľ neustále pracuje, duša chce vždy čosi prežívať. Pred svojím vnútorným svetom nikto neujde. Tvorí najväčšiu časť života človeka. A je jedinečný, nádherný a výnimočný pre každého zvlášť. Lebo to tak Boh chcel. My nemusíme horieť túžbou byť výnimoční v očiach druhých. To aj tak vždy bude fungovať len dočasne. My už totiž sme výnimoční v Božích očiach. A to jediné nám dáva skutočnú hodnotu. Duch v človeku je stvorený, aby miloval a bol milovaný. Tak je tomu tu na zemi a tak tomu bude aj v nebi. Čo však s tým, keď sa sami v sebe strácame? Je nejaký manuál ako správne odpovedať na tieto naše vnútorné pochody? Isteže je. Je to Biblia.

14. Biblia

Čo to vlastne Biblia je? Môžem jej rozumieť aj ja? A čo v nej budem čítať? A má naozaj moc zmeniť môj život? Rozpoviem teraz jeden skutočný príbeh a potom skúsime pohľadať odpoveď na tieto otázky. Bol istý človek, ktorý sa svojím životným štýlom v určitom momente dostal do kritickej situácie. Jeho manželstvo bolo kompletne v troskách. S manželkou si už nevedeli prísť na meno a ich deti boli svedkami neustálych hádok, urážok a ponižovania. Došlo to do bodu, kde už prakticky existovalo len jediné východisko, rozvod. Ten človek bol úplne slepý voči základným ľudským spôsobom, nehovoriac už o jeho hodnotovom rebríčku. Ale predsa len, nejaké úlomky z jeho rozbitého charakteru spôsobili, že v jeden deň si sám v sebe povedal takto: „Dobre, keď už to ďalej nejde, zoberiem si z vešiaka svoj starý kabát a odídem. Všetko nechám žene a deťom a ja pôjdem preč.“ Takto uvažoval a bol rozhodnutý to v príhodnom čase urobiť. V jedno popoludnie, keď šiel z práce domov uvidel kostol. Zašiel ta, aby si v tichu všetko premyslel. Kostol bol prázdny, čo bolo pre neho fajn. Sedel a premýšľal. Hodinu, dve, tri, až sa začali ľudia schádzať na večernú bohoslužbu. On však tomu nevenoval žiadnu pozornosť. Len sedel ďalej a premýšľal. Nič ho nedokázalo odpútať od jeho myšlienok. Až do chvíle, keď ktosi začal veľmi hlasno čítať z akejsi knihy. V momente, keď sa započúval do tých slov, bez toho že by mu niekto niečo vysvetlil, všetko pochopil a jasne porozumel, že Ježiš je jeho jediná nádej. Vo svojom vnútri nevedel, čo to znamená a čo s tým má urobiť. Ale zato veľmi, veľmi zatúžil po tom, aby mohol mať tú knihu. Tak sa po nejakom čase vybral do toho istého kostola, že si pôjde tú knihu požičať. Na jeho veľké prekvapenie mu bolo povedané,

že tú knihu si síce nemôže požičať, ale si ju môže rovno kúpiť, v kníhkupectve za rohom. A volá sa Biblia. Hneď tam aj šiel, kúpil si tú knihu, Bibliu a začal ju čítať. Bez nejakého konkrétneho návodu. Jednoducho ju začal čítať od začiatku. Tak ju čítal deň za dňom, týždeň za týždňom, mesiac za mesiacom. Začala mu naplňať celý voľný čas. Začal tú Bibliu milovať. Kvôli láske k Božiemu Slovu, vyhodil celkom všetky knihy, ktoré do tej doby opatroval a zlikvidoval všetku hudbu, ktorú počúval. Asi tak po pol roku si všimol na sebe, že potreba hádať sa s manželkou, urážať a ponižovať ju, vyprchala z jeho života. A pritom sa o to vedome nesnažil. A podobných vecí sa v tom čase začalo diať viac. Menil sa jeho slovník, jeho postoje, jeho vzťahy. Jeho manželka tomu spočiatku vôbec nerozumela, a skúmala do akej miery je to, čo sa deje s jej manželom, realita. Keď sa napokon po dlhom čase stretli pri spoločnej káve, o rozvode už nepadlo ani jediné slovo. Koniec tohto príbehu ešte stále píše život sám, no po ďalších dvadsiatich piatich spoločných rokoch v naručí Ježiša Krista má Biblia v ich životoch jedinečné a nezastupiteľné miesto. Počul som už mnohých ako hovoria, že Biblia je cestovnou mapou života, že je kompasom ukazujúcim správny smer, že je to zjavené Božie slovo, že je to kniha všetkých kníh, že je to múdrosť sama a tak ďalej. A všetko je to pravda. Pre toho človeka v našom príbehu je to však životná láska, presne tak isto, ako Pán Ježiš Kristus. To totiž nejde od seba oddeliť. Mnohí ľudia sú nadchnutí ako dokážu Bibliu citovať, ako ju dokážu vykladať, ako jej dokážu rozumieť. Človek z nášho príbehu možno nerozumel mnohým veciam čo čítal, možno nedokázal citovať spamäti verše, ale snažil sa, ako myslou, tak aj srdcom porozumieť, čo mu tie slová hovoria. Snažil sa spoznať cez ňu Boží charakter. A či má Biblia moc zmeniť život? Tomu človeku ho zmenila úplne, od

základov a bezpodmienečne. To, čo je na Biblii fascinujúce je, že vo vnútri jej slov prebýva Duch Svätý. Preto je aj človek neučený v Písmach schopný Biblii porozumieť.

Hovorili sme už o zjaveniach z neba, o starovekých písmach z Kumránu, o spisoch ranej cirkvi a kľudne k tomu môžeme priradiť aj všetky nádherné a pravdivé kresťanské knihy, filmy či videá. Vo všetkom tomto je však dotyk Ducha Svätého kľúčom. On totiž oživuje každé jedno posolstvo, ktoré sa k nám dostane, či už cez všetky tie spomenuté písmo alebo počuté slovo. Veď čo by nám všetko toto osožilo, bez Jeho dotyku a moci zmeniť naše životy a tiež okolnosti, v ktorých sa nachádzame? Biblia sama o sebe dáva Duchu Svätému najväčší priestor a sú v nej všetky odpovede, bez ohľadu na to či sú už odhalené alebo ešte nie. Je to Božia kniha pre nás, tak to dostal vysvetlené Richard Eby, keď sa stretol s Ježišom, ktorý mu povedal: „Keby si čítal moju knihu, potom by si poznal všetky odpovede.“

15. Presvedčenie

List Hebrejom nám o viere hovorí ako o našej nádeji a našom presvedčení o tom, čo nie je viditeľné.

Viera je podstatou toho, na čo sa človek nadeje, presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia. (Heb 11:1)

Ale ako sa rodí takéto presvedčenie? Zistil som že presvedčenie môžeme nadobudnúť dvoma spôsobmi. A to buď na základe zjavenia alebo na základe faktov. Ak získame presvedčenie na základe faktov, tak naše presvedčenie bude podliehať roztopašnosti a trucovaniu týchto faktov. Myslím to tak, že v dnešnej dobe sú fakty nedostatočne stabilné, pretože sú spochybňované novými poznatkami, ktoré zase vedú k novým faktom. A to všetko sa deje ohromnou rýchlosťou. To o čom ešte včera nikto nepochyboval ako o fakte, je dnes už nahradené novým faktom. Preto, ak naše presvedčenie bude založené na faktoch, bude ako strom vo vetre, odkiaľ vietor zafúka, tam sa nakloní aj naše presvedčenie. Na druhej strane, ak nadobudneme presvedčenie na základe Božieho zjavenia, tak akékoľvek protirečivé fakty, nemajú v sebe moc s týmto zjavením pohnúť. Samozrejme, že existujú aj biblické fakty, ktoré potvrdzujú pravdivosť nášho presvedčenia, tieto povzbudzujú a potešujú našu vieru. Avšak človek, ktorý nadobudne svoje presvedčenie na základe takýchto faktov, musí v určitom momente spojiť s nimi svoju vieru, inak mu ostanú brány Božích zjavení zatvorené. Avšak človek, ktorý nadobudne svoje presvedčenie na základe prijatého Božieho zjavenia, má moc ovplyvňovať iných. V tejto moci spočíva princíp šírenia evanjelia.

Odpovedal mu Ježiš: Blahoslavený si, Šimon, syn Jonášov, lebo telo a krv ti to nezjavili, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach. (Mt 16:17)

Takto pôsobí moc Božieho Ducha naprieč celou ľudskou históriou a špeciálne dnes, v čase milosti. Ale ako získať také zjavenie, aké sa dostalo Šimonovi Petrovi? Myslím si, že existuje presná odpoveď: „**Posmievačom sa posmieva a pokorným dáva milosť**“ (Pr 3:34). Jakub, brat Pána Ježiša dokonca vysvetľuje tento citát, ktorý sa nachádza v knihe Prísloví Šalamúnových tak, že „**Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva milosť**“ (Jak 4:6). Božie zjavenia nemôže obdržať človek, ktorý nikdy nevstúpil na chodník pokory. Až keď človek uzná, čo i len milimeter toho, že sa môže myliť, alebo že niečomu nerozumie a pokorí sa pod mocnou rukou Božou, až vtedy Boh začne v človeku proces, ktorý aj dokončí. A súčasťou tohto procesu sú Božie zjavenia. Ako inak vysvetlíť nasledovné verše? „**Toho času odpovedal Ježiš a riekol: Ďakujem Ti, Otče, Pane neba i zeme, že si skryl tieto veci pred múdrymi a rozumnými a zjavil si ich nemluvnatám**“ (Mt 11:25) alebo „**Zničím múdrosť múdrych a rozumnosť rozumných zavrhnem. Kde je mudrc? Kde je učenec? Kde je skúsený rečník tohto sveta? Či Boh neobrátil múdrosť tohto sveta na hlúposť? Ľudia so všetkou svojou múdrosťou neboli schopní poznať Boha v jeho múdrosti. Preto sa Boh rozhodol spasiť tých, čo veria, týmto posolstvom spásy, ktoré sa iným zdá bláznovstvom**“ (1Kor 1:19-21). Ako vidíme múdrosť a rozumnosť nemusia ísť ruka v ruke s pokorou. A to je práve to hlavné, že Boh uprednostňuje tichých a pokorných pred múdrymi a rozumnými. A to kvôli tomu že to je svetská múdrosť a svetská rozumnosť. Božia múdrosť totiž začína bázňou, rešpektom, úctou a pokorou pred Bohom.

„Počiatok múdrosti je bázeň pred Hospodinom, poznať Najsvätejšieho je rozumnosť“ (Pr 9:10).

Popravde povedané, všetko toto nám je známe. Ide o to, či to chceme aplikovať do nášho života tak, ako to aplikovali Boží muži a Božie ženy vo všetkých dobách, v ktorých žili.

V tom podobenstve o desiatich pannách sa zvyčajne sústreďuje pozornosť na nedostatok oleja, ktorou trpela polovica z nich. Avšak tých päť panien trpelo nedostatkom ešte čohosi iného, čohosi čo bolo príčinou že si nezobrali tie nádoby s olejom. Ony v prvom rade trpeli nedostatkom múdrosti, preto aj boli nazvané hlúpe. A práve sme spomenuli že múdrosť začína báznou pred Bohom a v poznávaní Boha. Preto aj polovica dnešnej cirkvi neočakáva vychvátenie, lebo nemá bázeň a rešpekt k Božím proroctvám. Oni nechcú poznať Boží zámer, nechcú poznať Boží plán ani nechcú poznať koncept nášho odchodu. Nechcú proroctvám rozumieť ani ich skúmať. Lebo to nepasuje do ich konceptu. Boží plán nahradili ľudským plánom a to veru nie je múdrosť. Tá druhá polovica dnešnej cirkvi, berie vážne proroctvá a ctí si Boha a Jeho plán s nami. Žije, teší a povzbudzuje sa všetkým čo sa točí okolo nášho odchodu na svadobnú hostinu. Brat, sestra ku ktorej polovici patríš ty?

Záver

Niekedy je naozaj ťažké vidieť to nesmierne požehnanie, ktoré máme v našich rodinách, na spoločných stretnutiach, prosto všade tam, kde sa máme radi. Je to preto ťažké vidieť, lebo sme súčasťou tohto požehnania, ktoré mnohí z nás zdedili po bohabojných predkoch a teda nachádzame sa vo vnútri tohto požehnania. Mnohokrát až pozorovateľ zvonku, nám pripomenie čo všetko máme. A vskutku, ak ľudia v našej prítomnosti zažívajú Božiu prítomnosť, ak vidia ako sa navzájom k sebe správame, pomáhame si, ako sa vieme povzbudiť i s láskou napomenúť, tak im zvestujeme evanjelium svojím životom. A to je presne to, čo od nás Ježiš očakáva. A okrem toho, že ovocie našej *vytrvalosti, vernosti a trpezlivosti* prináša Boží pokoj do našich domovov, sú to práve tieto tri vlastnosti, ktoré prinášajú Boží pokoj všade, kde sa práve pohybujeme. Nie sú instantné a nedajú sa ani kúpiť, preto sú tak veľmi vzácné. Sú neoddeliteľnou súčasťou Božej prítomnosti. My, otcovia a matky, bratia a sestry v Kristovi sme nositeľmi tejto Božej prítomnosti medzi ľuďmi, alebo inak povedané živým listom napísaným Bohom. Či už si to uvedomujeme viac, alebo menej. Veľakrát sa zdá, že svet sa rúti do záhuby takou rýchlosťou, že naše modlitby, slová či skutky nemajú veľkú váhu. Ale kto z nás naozaj s určitosťou môže povedať, čo zaväži a čo nie? Žijeme v posledných časoch, v časoch keď sa ozýva krik, že Ženích prichádza. Zdobme teda každý svoju lampu a dávajme ďalej pokrm ľuďom, ktorých nám Boh zveril. Zastrešujme naďalej modlitbou všetkých tých, ktorých máme na srdci, aby sa naplnila archa záchrany, lebo určený čas na stretnutie s našim Pánom Ježišom Kristom je veľmi, ale naozaj veľmi blízko. Tu na svete sme ako cudzinci bez domovského práva. No aj keď

mnohých z nás Pán požehnal vlastnými domami, neznamená to, že aj domovina je naša. Buďme teda spokojní s tým, čo máme a nedajme sa zlákať rôznymi žiadosťami, ktoré môžu ohroziť našu dušu. Mojou prosbou voči Bohu je, aby sa cez túto knižku Duch Svätý dotkol každého jedného srdca a následne, aby aj uchvátil každé jedno srdce k Pánovi Ježišovi ešte pred tým, ako k Nemu budeme uchvátení celí. **Čas a záujem.** To sú presne tie slová na ktoré som chcel najviac poukázať. Plejáda možností, ktorú dnes máme, je obrovská. A človek si myslí, že v tej škále možností je jeho výhra. Nie, nie je. Načo mi je hoc aj sto rôznych možností ako využiť čas a komu prejavíť záujem, keď prepasím tú jednu jedinú správnu? Veď čo je prospešné človeku, keby aj celý svet získal, ale popri tom by stratil svoju dušu? Buďme bdelí. Nové poznatky sa šíria závratnou rýchlosťou, nebojme sa ich teda podrobiť skúške a skúmajme, či sú v súlade s Božím zámerom a plánom. Na osobnej rovine sa neustále láskou viňme k Pánovi Ježišovi, zostávajme s ním v pravidelnom kontakte, prosme Ducha Svätého aby nám neustále pripomínal Ježišove slová. Všetky tieto slová nie sú vôbec ďaleko od nás.

Lebo toto je smluva, ktorú učiním s domom Izraelovým po tých dňoch, hovorí Hospodin: Dám svoj zákon do ich vnútorností a napíšem ho na ich srdce a budem im Bohom, a oni mi budú ľudom. (Jer 31:33)

Sme naštepení do domu Izraela? Sme. Máme zákon Boží napísaný v srdci? Máme. Slovo zákon je hebrejské slovo Tóra. Aj keď vo všeobecnosti sa používa toto slovo na zákon Mojžišov, skúsme si uvedomiť, že my nie sme všeobecní. My sme vyvolení a predurčení. Naše srdce si nebude pamätať desiatky

prikázaní, ktoré vyplývajú z učenia na hore Sinaj. Zaiste však bude počuť a pamätať si ten tichý hlas, ktorým nás Boh neustále sprevádza. To je ten zákon, ktorý mal Jeremiáš na mysli, keď mu to Duch Boží zjavoval. To je ten rozdiel veku milosti v ktorom žijeme a ktorý je v náš prospech. Zamilujme si ten tichý hlas Ducha Svätého a nechajme sa ním viesť.

PREDLOHY

Všetko to čo je v tejto knihe, sa nazbieralo v mojom srdci v priebehu 25 rokov chodenia s Pánom Ježišom Kristom. Okolo roku 2017 ma Duch Svätý začal nabádať dať to bremeno slova na papier. A tak postupne, v rokoch 2019 a 2020 som začal tieto slová zapisovať ako samostatné články, ktoré sa následne stali predlohami pre celú knihu.

1. Moment Stretnutia

Máj 2019

Túto úvahu píšem na základe Božieho Slova čo zaznelo v mojom srdci:

**Pokrytci, vzhľad zeme
a neba viete rozoznať.
Ako to, že neviete rozoznať terajší čas?**

(Lk 12:56)

Píšem ju v relatívne pokojnom čase po búrke, čo nastala na „cirkevnom nebi“ okolo roku 2015 a kulminovala mocným astronomickým úkazom na oblohe v septembri 2017. Po celé toto obdobie bol po celom svete hlásaný príchod Pána Ježiša pre svoju nevestu s hromadou tomu nasvedčujúcich znamení. Služobníci ako sú Jonathan Cahn, John Hagee, Perry Stone, Sergej Mihál na Slovensku a v Česku, no i mnohí ďalší, doslovne kričali, že Ženích prichádza! Môže sa zdať, že sa všetko vrátilo do normálu, ale v tomto prípade zdanie klame. Je to presne tak, ako keď má žena porodiť a častokrát má nejaké menšie bolesti, no vie, že ešte nie je jej čas. Avšak táto predpôrodná bolesť bola už iná. Ak na človeka čo i len trochu veje vánok Duchu Svätého, tak to musel vnímať a cítiť. Pri takomto druhu bolesti, žena už nie je na pochybách o čo ide aj keď sa jej znova na krátky čas ulaví. Preto aj ja pridám zopár takých postrehov, čo môžu ešte viac roznieť našu túžbu a lásku k Ježišovi.

Tak začnem tým, že práve v tom období, okolo roku 2014, mi Pán Ježiš začal dávať na srdce otázky týkajúce

sa neba. Začal som si viac všímať svedectvá ľudí, ktorým Pán dal možnosť nazrieť do neba so zámerom zvestovať to ľuďom. Už po preskúmaní niekoľkých takýchto svedectiev som úplne jasne porozumel, že som našiel ďalšie vzácne perly. A ako pečaf pravdivosti týchto svedectiev som bol mnohokrát navštfivený takou intenzitou Ducha Svätého ako keď som uveril v Ježiša na začiatku mojej duchovnej cesty. Prečítal a preskúmal som veľa takýchto prípadov a môžem úplne presne pomenovať, čo potvrdzuje pravdivosť týchto svedectiev. Je to úplne jednoduché a už Pavol o tom píše. Keď je jadrom týchto svedectiev Pán Ježiš, to že prišiel v ľudskom tele na zem, to že pre lásku k nám a pre odstránenie našich hriechov sa rozhodol ísť na kríž, to že vstal z mŕtvych a to že si príde pre nás, ak je toto centrom pozornosti, tak je to absolútna pravda. Sú aj iné svedectvá, kde Ježiš jadrom nie je, o takých nehovorím, že sú dôveryhodné. A práve svedectvá o našej budúcnosti a o tom, kam presne ideme, majú moc rozohníť našu túžbu po Ježišovi, a tak skutočne s radosťou očakávať Jeho príchod. Celá Biblia je živou knihou svedectiev, tak prečo neberieme vážne svedectvá ľudí, ktorých si Pán Ježiš vybral, aby niesli zvesť o tom aké to v nebi je, a že čoskoro príde, aby nás tam vzal? Prečo nám je zaťažko prijať slová Pána, že my budeme konať ešte väčšie veci ako On, lebo On už odchádza k Otcovi? A to sú tie väčšie skutky, že naše životy sa stanú súčasťou Biblie. My sme to živé Písmo, alebo ak chcete, živé Božie slovo, ktoré si Ježiš používa.

Skúmame Písma a tie hovoria o mne. Takto napomenul Ježiš svojich súčasníkov. Nepočujeme to isté napomenutie aj dnes? Skúmame Písma a tie hovoria o Jeho príchode. Načo nám je Biblia, keď v nej nevidíme, že Pán prichádza? Ako to

čítame Božie slovo, keď v ňom nepočujeme hlas ktorý nám hovorí, že Ježiš už prichádza? Sám Pavol hovorí, aby sme sa viac zaujímali o to, čo je hore na nebi, ako o to, čo je tu dole. Hovorí to preto, lebo to má moc v našich životoch správne napredovať a udržiavať našu lásku bdelú a sviežu. Hovorí to aj preto, lebo terajší vek prichádza do svojho konca a my by sme mali byť pripravení na to, čo nás čaká. Týmto sa vyznačuje zrelosť nasledovníka Mesiaša. Tiež s prekvapením som zistil, že aj ľudia, ktorí hlásajú skorý príchod Pána, majú tendenciu upozorňovať na to, že ich zvesť o Jeho skorom príchode nie je v rozpore s evanjeliom a že evanjelium je stále potrebné hlásať. Tu vidím ako hlboko je zakorenené oddelenie evanjelia od nášho vychvátenia k Ježišovi, keď aj služobníci, ktorí priamo zvestujú Jeho skorý príchod, majú ťažkosti to neoddeľovať. Ale to všetkým teraz píšem úplne jasne: **Evanjelium bez nášho konečného vychvátenia k Pánovi Ježišovi nie je žiadne evanjelium.** Opakujem to znovu: **Evanjelium bez nášho konečného cieľa nie je evanjelium.** Ak toto hlásame, alebo sme hlásali, tak musí prísť po nás niekto iný a dať veci do poriadku. Ale tu teraz patrí veľká vďaka Duchu Svätému. Lebo On má moc človeku v srdci vysvetliť všetko čo Ježiš povedal a dať veci na pravú mieru. Tak ako nemôžeme evanjeliu nič pridať, čo tam nepatrí, tak mu nesmieme ani nič ubrať. A práve nepriateľ našich duší sa nám pokúša zobrať náš cieľ. Hovorím zrozumiteľne? Ako by to vyzeralo, keby pretekárom zobrali cieľovú čiaru? Pravdaže, to je nezmysel. Ale tak isto je nezmyselné evanjelium bez našej konečnej nádeje a potešenia.

Mnohí úprimní kazatelia posledných časov a milovníci Pánovho príchodu, zasahujú svojimi kázňami hlavne myseľ

človeka. Pripomínajú biblické verše, argumentujú starozákonnými prorocstvami atď. A je to úplne v poriadku. To všetko však vyžaduje istú mieru logiky a znalostí. No a keďže niekedy je to naozaj ťažké vysvetliť, niektorí ľudia ich slová poprekrúcajú. Preto sa pokúsím priblížiť naše vytrhnutie na rovine, ktorá až tak nezafažuje myseľ, ale zato náš duch a duša tomu určite porozumejú a potešia sa. Takže, ak ste ešte nepočuli o prerozprávání svadby tak, ako to bolo za čias Pána Ježiša, je najvyšší čas sa k tomu dostať. Lebo teraz nazrieme do zákulisia vzťahov tejto chystanej svadby a úžasne jednoducho a ľudsky porozumieme o čom vychvátenie je.

Predpokladať, že by tí dvaja snúbenci o sebe nemali žiadne informácie od zásnub až po svadbu, by bolo trochu naivné. Takže predpokladajme, že každá strana má svojich vyzvedačov. Zväčša sú to veľmi dobrí priatelia. Nevesta sa ich vypytuje v akom stave je príbytok, či, kde a kedy by sa mohli stretnúť, čo by ešte mala vedieť a podobné otázky, hlavne okolo jej vzťahu k ženíchovi. Ženích zase posielal svojich priateľov skontrolovať okno so sviečkou, teda či jeho vyvolená stále o neho stojí, zisťuje jej potreby, poskytuje jej dostatok prostriedkov na každodenný život a mnoho ďalších vecí, ktoré má na srdci. Potiaľto je to úplne jasné. Čo však s láskou snúbenice urobí dlhšie čakanie? Veľmi aktuálna otázka. Začne jej láska chladnúť alebo nie? Ale čo vlastne robiť, aby naša láska nezovšednela? Jedno málo postrehnutelné, no zato prudko jedovaté nebezpečenstvo pri dlhšom čakaní, je podcenenie dôležitosti nastaviť si mieru práce, starostí o bežný život, ale i svojich zalúb tak, aby sme nezanedbali vzájomný vzťah. Ak sa snúbenica pomaly prestáva zaujímať o plánovanie svadby alebo inak povedané, všetko čo zisťovala s takým zanietením po zásnubách sa

pomaly vytráca, tak strata prvotnej lásky z dohľadu je veľmi blízko. Príznamy toho sú, že snúbenici sa zapáči narábanie s prostriedkami ženícha a ospravedlní si to ich použitím na ušľachtilé účely. Nielenže to prináša starosti do jej života, ale ešte k tomu hrozí, že počne láska k peniazom.

Potrebujem peniaze, ženích daj. Hlad po úspechu a úvahy tipu, čo by som mohol dosiahnuť, kde by som mohol byť, ako by som to mohol urobiť, prečo by som to mal chcieť, to všetko ponúka dnešný svet na všetkých svojich úrovniach. Dôsledok? Znehodnotenie, v lepšom prípade zmenšenie toho, čo máme. Alebo zamenenie: „*Kto má Ježiša má všetko*“ za „*Kto má Jeho prostriedky, má všetko.*“ Pohodlné postavenie nevesty v stave zasnúbenia neznamená „libování si“ na tomto svete za ženíchove prostriedky. Ba práve to je to nebezpečenstvo. Každé zasnúbenie je preto zasnúbenie, že sa v určitom čase premení na manželstvo. Inak by predsa zasnúbenie nemalo zmysel. Pravdivosť podobenstva o desiatich pannách a jeho naplnenie v tomto čase potvrdzuje aj to, že len teraz je táto zámena priorít možná. Nikdy predtým nebol taký blahobyť, ktorý by nám to dovoľoval a nikdy predtým nebola taká plejáda možností, ako peniaze použijú. Alebo ešte inak: „*Majster, čo mám robiť, aby som dosiahol život večný?*“ Myslím, že každý pozná túto otázku z Písma. Dovedy zaužívaný pohľad na bohatstvo ako požehnanie, zjavuje Pán v opačnom zmysle, teda ako prekážku. Čo iné ako prekážka by mohlo vojsť do nebeského kráľovstva ako cez ucho ihly? Znamená to teda, že každé bohatstvo je prekliatie? To isté sa vzápätí s hrôzou spýtali aj učenici: „*Pane, kto potom môže byť spasený?*“ Nie, nie bohatstvo je prekliatie, ale vzťah k nemu. Koreňom všetkého zla je láska k peniazom. A dnešný systém vo svete je nastavený tak, aby cielavedome

podporoval túto túžbu po peniazoch. V takýchto globálnych, ba až gigantických rozmeroch, to ešte nikdy nebolo. Tu je potrebné človeku sa zastaviť, skúmať svoje srdce pred Bohom a patrične s tým naložiť, ak náznaky túžby po prostriedkoch prevyšujú túžbu byť s Ním. To je práve prípad tých pozvaných, ktorí uprednostnili pred svadobnou pozvánkou mnoho iných, vôbec nie hriešnych vecí.

Vychvátenie je ako pečať lásky snúbencov, je to obojstranný súhlas, že práve teraz nastupujeme do svadobnej limuzíny. Vychvátenie nie je: „Počkaj!“ Nie je to ani: „Ešte chvíľku počkaj!“ Je to priame a čisté: „Áno, idem“. Toto naše „áno“ je dôsledok našej lásky a túžby ku Ježišovi, dôsledok stavu nášho srdca a dôsledok priorít v našich životoch. „Áno“ Pána Ježiša je zasa to, že zavrie za nami dvere a odídeme s ním na svadbu. Je to buď áno alebo *nie*. Všetko medzi tým je od Zlého. A keďže už raz sme povedali Pánovi „áno“, teraz mnohým z nás, ktorých premohol svet, je zafažko povedať „nie“. A tak sa teda vykrúcame. Presne ako vo vzťahu medzi ľuďmi. Keď si to jeden zo snúbencov rozmyslí, tak je mu vždy zafažko povedať to priamo. Hlavne, keď ten druhý nič netuší. Ibaže tu sme sa prepočítali. Porovnávať celý svet, ba aj vlastnú dušu v ňom so slávou Ježiša v nebeskom kráľovstve je číre bláznovstvo. Isteže, aj tu je Ježišova láska k nám taká ohromná, že nás premáha až do poslednej možnej chvíle. Všetci poznáme príbeh Ozeáša a jeho manželky. A koho by nezasiahol ten moment, keď potom ako ho opustila a čím všetkým prešla, si po ňu znova prišiel? Alebo keď chcel sám Boh vyhladiť Izraelitov a Mojžiš sa rozhodol radšej obetovať sám seba, len aby ich nechal žiť? Či to všetko nebolo ako predobraz lásky Pána Ježiša k svojej vyvolenej? V oboch prípadoch je láska Božia k nám väčšia ako sme schopní

dovídieť. Ibaže následky našej neopätovanej lásky sú také, že zanechaní budú súčasťou dramatických okolností za ktorých sa ich láska k Ježišovi prebudí. V Piesni Šalamúnovej sa niekoľkokrát opakuje: „*Neprebúdzajte lásku kým sa jej samej nezachce.*“ Je to akoby zahalené rúškom tajomstva, ale časť z toho môžeme na vlastnej koži zakúšať v našich živoťoch. Snáď každý z ľudí sa aspoň raz v živote stretol s neopätovanou láskou. A stál by človek o takú lásku, keby si ju mohol vynútiť? Tak isto ani Ježiš si nechce nič vynucovať. Ale dá každému človeku čas uvidieť a prežiť ten moment, keď si na rovine svojho srdca, duše a ducha uvedomí koho odmietol.

Veľmi sa mi páči prerozprávanie židovskej svadby v podaní Márie Fridrichovej. Znovu odporúčam každému vypočuť si to, a tak v nádherne pútavom kontexte porozumieť tomu, čo Ježiš rozprával o svojom príchode. Tiež to pomôže lepšie vnímať o čom tu píšem. V súčasnosti je však prax zásnub a svadby iná ako vtedy. No to, čo je rovnaké, je láska, túžba, emócia. Aj ľudia v terajšom veku túžia po emocionálnych momentoch, ktoré majú silu dotknúť sa srdca. A v dnešnej postinformačnej dobe je informácia skoro bezcenná, ak iba prešumí okolo nás a nedotkne sa nášho srdca. Na to, aby takýto moment vzájomného stretnutia bol pravdivý, mal tú správnu atmosféru, tú úžasnú emočnú chvíľu, na to treba prežiť reálnu dobu odlúčenia, reálny pocit vzájomného chýbania si a mnohých iných ťažkostí. Je iné, keď napríklad manželka čaká na manžela, ktorý sa má vrátiť po roku z vojenskej misie a je iné, keď ho čaká, že sa vráti za hodinu z nákupu. Rozdiel nie je v sile lásky, ba práve naopak, sila lásky spôsobí, že ten najväčší rozdiel je v dĺžke odlúčenia. Nie je to ťažké pochopiť, sú to všetko veci ktoré zažívame vo vzťahoch. Vychvátenie bude moment momentov. Bude tam všetko.

Plnosť emócií, plač od šťastia, moment prekvapenia, nadšenie, zadostučinenie i úžasná atmosféra po ktorej sú hladní dnešní ľudia. Kto niekedy videl choreografiu zásnub, ako nič netušiace dievča je ohromené náhlym zvratom bežne vyzerajúcich okolností, ako sa zrazu stáva centrom pozornosti pre všetkých naokolo, ako si pred ňu pokľakne jej priateľ a verejne jej vyznáva svoju lásku, pýta sa tú otázku jej snov. Kto niekedy videl ako ona reaguje, keď dostáva na ruku zásnubný prsteň, ako si doslova zakrýva svoju tvár, pretože v jej plači je vyjadrená celá jej túžba po tomto okamihu. Kto to niekedy videl, prežil, alebo inak toho bol účastný, ten má veľmi blízko k pochopeniu toho, čo vychvátenie je. Mnohokrát sa tá mladá žena až dusí od plaču, inokedy zasa nenechá toho snúbenca ani dohovoriť, lebo pod návalom emócií naňho vyslovene skočí že nemôže ani dýchať, nieto ešte niečo povedať. Tiež veľa rás by ten mladý muž aj ustál ten okamih, dokončil svoje vyznanie, ale keď zbadá jej reakciu, jednoducho už nemôže robiť nič. Len sa poddá tomu okamihu. V tých chvíľach je zhmotnené všetko to čakanie, bdenie, odlúčenie, ťažkosti, strádania, súženia. Čím viac tej túžby mal jeden pre druhého, tým silnejšie prežívajú tento moment.

Je zaiste aj viac spôsobov ako opísať naše priblíženie sa k Pánovi, ale tento opis je tak zrozumiteľne ľudský, že snád neexistuje nikto kto by tomu nerozumel. A myslíme si, že náš Nebeský Otec zorganizuje niečo menšie? On tak zorganizuje svadbu svojho Syna, že musíme dostať nové telo, aby sme to všetko uniesli.

Brat, sestra, neboj sa doplniť a rozvinúť tieto slová o svoje vlastné svedectvá. Veď ty si tým živým Božím Slovom cez ktoré sa v každodennom živote Duch Svätý dotýka ľudí. Možno si myslíš, že ti chýba niečo z lásky k Ježišovi. Ale kto vie

naozaj, čo je v tvojom srdci? A kto zmeria intenzitu tvojho vzťahu k Nemu? Kto ti povie: „Ó, to je málo“, alebo: „Ó, to už stačí?“ Tak sa neboj a ešte viac vpusti Božiu dobrotu do svojho vnútorného sveta. A ak sa nevieš vcítiť do pozície nevesty a ženícha, uvažuj nad láskou priateľov, súrodencov, nad láskou rodičov a detí, nad akoukoľvek formou lásky, ktorá je blízka tvojmu srdcu. Lebo láska je jedna z mála vecí, ktoré si zoberieme so sebou.

2. Porozumenie návratu Pána Ježiša Krista

Január 2020

A Boh stvoril človeka na svoj obraz. Aj keď sme stratili v záhrade Eden spoločenstvo s Bohom, Ježiš nám ho vydobyl späť. Preto máme scenár Pánovho príchodu veľmi blízko seba. A keďže sme stvorení na Jeho obraz, podľa jeho podoby, tak skrze Ducha Svätého vieme pochopiť základný náčrt Pánovho príchodu.

Najprv sa Boh postará o svojich (vychvátenie), až potom príde vyúčtovať s ostatnými (deň Hospodinov). Toto je hlavné „v balíku“ druhého Kristovho príchodu. Jedine tento obraz dvoch základných postupností dáva zmysel proroctvám, nášmu svedomiu, našej logike a spravodlivosti. O tom hovoria tak starozákonní proroci, ako aj samotný Ježiš na mnohých miestach Písma. Ako je všetko pospolu, až do momentu, keď príde oddelenie: *kúkol od pšenice, zlý a dobrý služobník, desať panien, podobnosť o talentoch* a pod.

A teda je podstatné porozumieť tomuto obrazu o návraťe Ježiša Krista aspoň v takom celku, ktorý nám ukazuje na tieto dve fázy Jeho príchodu. Je to dôležité preto, aby sme sa pripravovali na to, že Ježiš si príde pre nás, aby nás vzal k sebe.

V dome môjho Otca je mnoho príbytkov; keby nebolo tak, povedal by som vám to, pretože vám idem pripraviť miesto a keď odídem a pripravím vám miesto, prídem zase a poberiem si vás k sebe, aby ste tam, kde som ja, aj vy boli.

(Jn 14:2-3)

**Vtedy budú dvaja na poli;
jeden bude vzatý a druhý zanechaný.
Dve budú mlieť vo mlyne; jedna bude vzatá
a druhá zanechaná. (Mt 24:40-41)**

**Otče, ktorých si mi dal, chcem, aby,
kde som ja, aj oni tam so mnou boli,
aby videli moju slávu, ktorú si mi dal,
lebo si ma miloval pred založením sveta.**

(Jn 17:24)

Pripravujeme sa na to, že odídeme. To je tá najúžasnejšia správa a už je vo výhľade, už je tu. Nemusíme bezpodmienečne rozumieť detailom. Myslím, že to snáď ani nie je celkom možné, i keď sa to mnohí snažia priblížiť bližšie. Hlavné skutočnosti po našom vzatí nie sú až tak našou vecou. Preto ani nemôžeme pochopiť v plnosti Knihu zjavenia, lebo úplne bude odkrytá až keď bude mať čo povedať v aktuálnej situácii. A to bude vtedy, keď Božie súdy budú dopadať na zem. Rovnako je v Biblii zaznamenané opätovné zhromaždenie Židov. A to slovo bolo platné stále, no v plnosti sa odkrylo až po roku 1948, keď sa po takmer dvetisíc rokoch stalo realitou. Vtedy sa otvorili ďalšie brány poznania biblických prorociev, lebo sa naplnili. Preto dychtivo hľadáme na Jeruzaleme a Izraeli, lebo sme zrazu našli v Biblii aktuálne veci ako v dennej tlači.

To, čo nás má teda zaujímať je to, že keď pozorujeme ako sa blíži čas mravného úpadku, zvyšuje sa frekvencia rôznych katastrof. Tak ako je to blízko, tak vedzme, že ešte bližšie je naša záchrana. A tá reálne spočíva v tom, že už nebudeme musieť riešiť či naše deti budú vyrastať v amorálnom prostredí, nebudeme sa musieť strachovať o životy

v stále hroziacich konfliktoch, nebudeme musieť riešiť choroby, peniaze a pod. A to som spomenul len mizivú časť výhod, ktoré budú v nebi. To najpodstatnejšie je, že budeme s Ním. Teda, to sú tie znamenia, ktoré by nás mali zaujímať, lebo predtým všetkým, čo má prísť na svet, budeme zachránení.

„Preto, že si ostríhal slovo mojej trpezlivosti, i ja budem teba ostríhať a vytrhnem Ťa z hodiny pokušenia, ktorá príjde na celý svet skúsiť tých“ (Zj 3:10).

Všetko ostatné čo bude po tom dni našej záchrany, bude dávať celkový zmysel len zanechaným. Vtedy sa naplno odkryjú ďalšie brány proroctiev, špeciálne v Knihe zjavenia. Teda ešte raz, nie je našou vecou čakať na Božie súdy, ktoré vyvrcholia dňom Hospodinovým, ale našou vecou je pripraviť si lampu, ako sa píše v podobenstve o desiatich pannách (mať ju naplnenú olejom, nech horí) a ďalej žiť v posväcovaní našich životov. Jednoducho byť pripravený na odchod.

„Preto teda bdejte každého času, modliac sa, žeby ste boli uznaní za hodných uniknúť všetkému tomu, čo sa to má diať, a postaviť sa pred Synom človeka“ (Lk 21:36).

V tomto všetkom nechcem poukazovať na teologické podrobnosti typu, či budeme vzatí na začiatku súženia, či niekde v strede, či na konci a rôzne podobné výklady, ktoré nie sú teraz tak veľmi relevantné. Koniec koncov, terajšia generácia už nie je objektívne schopná rozpoznať súženie typu mnohých amorálností ani rôznych iných nešťastí, či už prírodných alebo ľudských. Prah bolesti tejto generácie je už znehodnotený tak isto ako aj vnímavosť na Božiu štedrosť. Ale sú dve veci, ktoré opisuje Biblia a ktoré mali čo do činenia s úplnou skazou, ktorú režíroval sám Stvoriteľ. V prípade

Noachovo pokolenia to je „genetická modifikácia“ človeka (por. Gn 6:4) a v prípade Sodomy a Gomory je to prznenie detí resp. ich amorálne správanie (por. Gn 19:4). Obidva tieto symptómy nachádzame už aj v terajšej dobe. Potrebujeme vidieť ešte viac? Tak na záver si položíme otázku: „Keď sa svet díva na to, čo prichádza ako na niečo humánne, rovnoprávne a normálne, bude sa na to takto isto dívať aj Boh? A keď nie, tak kde je jeho „červená línia“?“

3. Veselie

Apríl 2020

Vie ešte niekto v dnešnej dobe čo je to *veselie*? *Veselie* je ľudové pomenovanie svadby. Veľmi často používané staršími ľuďmi, no ešte dodnes sa používa v niektorých kútoch Slovenska. Mám rád tento názov, pretože je taký krásny a tak veľmi výstižný. Každý hneď vie o čo ide, keď niekto povie že je veselý. Nikomu netreba špeciálne vysvetľovať čo to znamená. A vôbec, už aj samotný názov „*veselie*“ dokáže mnohým ľuďom vylúdiť úsmev na tvári, keď to slovo použijeme. Radosť, smiech, muzika, tanec, torty, koláče, víno, dobré jedlo, príjemné rozhovory, známe tváre, taktiež spomienky, no a v prvom rade krásna nevesta, biele šaty, ženích, kvety, prsteň. To všetko a mnoho iného krásneho sa nám vybaví v mysli, keď si pripomenieme svadbu. No uznajte sami, nie je slovo *veselie* výstižné? To slovo nám poukazuje na pravú podstatu svadobnej udalosti. V časoch Pána Ježiša bolo *veselie* ozaj udalosťou. Spojenie muža a ženy do zväzku bolo neoddeliteľnou súčasťou kolobehu života. Neexistovali dajaké ekvivalenty alebo alternatívy. Každý človek presne vedel čo je to rodina, ako vzniká a ako funguje. Na túto tému sa vtedy nedalo mudrovať. A preto keď malo nastať *veselie* tak všetci vedeli o nevyhnutnosti takého kroku a preto sa tešili, radovali, veselili. Keď sa tešili všetci naokolo ako sa asi museli tešiť ženích a nevesta?! To je presne to prečo Ježiš miloval *veselie*. Miloval a ctí si na dovšetko vzťah medzi dvomi ľuďmi, ktorí sa mali stať jedno

telo. Miloval to preto, lebo to povedal jeho Otec a tiež preto, že on sám presne smeroval k takému intímnemu vzťahu s nami. A ako môžeme vedieť, že Ježiš mal rád veselie? V Písme máme veľmi veľa obrazov o láske medzi mužom a ženou a tiež o svadbe samotnej. Ba mohli by sme povedať, že svadba v nebi je centrálnou udalosťou. Kríž je odpoveďou na otázku: „Ako?“ No svadba v nebi je odpoveďou na otázku: „Prečo?“

Určite vieme niečo o určitých tradíciách a frázach používaných na svadbe alebo pri zásnubách. V našich časoch pri zásnubách používame zväčša frázu a gesto, že si snúbenec pokľakne pred nastávajúcu, vytiahne prsteň, pozrie sa jej do očí, vysloví jej meno a spýta sa otázku, či si ho vezme za manžela. Ak by sme boli úplne spontánne svedkom takéhoto niečoho niekde na ulici alebo v cudzom prostredí, alebo by sme to videli na obrazovke a počuli v cudzom jazyku, nikto by nám nemusel nič vysvetľovať. Okamžite by sme vedeli o čo ide.

Tak isto to boli aj v prostredí Ježišovej doby. Tak napríklad, keď sa snúbenec chcel dozvedieť, či si ho vyvolená vezme, nalial kalich vína a pomaličky ho posúval po stole k nej. Tiež jej hľadel do očí a ona, keď ho prijala a odpila si z neho, tak to bola jej odpoveď, že áno. Potom si odpil aj ženích a keď dopil povedal toto: „*Odteraz už nebudem piť z plodu viniča až dokiaľ ho nebudem piť s tebou v dome môjho Otca.*“ Pripomína vám to niečo? Ak nie, tak by malo. Keď to Ježiš hovorí svojim učeníkom pri Poslednej večeri, tak táto reč nepatrí do pesachovej tradície. Tieto slová nenájdeme nikde v poriadku slávenia paschy v tom čase. Tieto slová zobrať Ježiš z tradícií židovskej svadby tej

doby. A všetci tomu bez najmenších pochybností rozumeli. A zasa, keď sa v dobe pred dvetisíc rokmi ženích odoberal od svojej snúbenice, aby išiel postaviť pre nich oboch spoločný dom alebo príbytok, keď už všetko dohodol s ňou a s jej rodinou, vstal od stola, zamieril k dverám, otvoril ich, obzrel sa späť a povedal: „*Ja teraz idem pripraviť nám miesto, a keď odídem a pripravím vám miesto, zase prídem a zoberiem si ňu k sebe, aby si aj ty bola tam kde som ja.*“ Pripomína vám to niečo? Túto reč povedal Pán Ježiš v čase, keď sa srdce učeníkov strachovalo. Oni istotne ihneď porozumeli, že tento citát je zo svadby a čo znamená. Ale tak isto ako nadchádzajúca nevesta aj oni sa museli poddať tomu okamihu, totiž uvedomeniu si, že budú dlhší čas od seba.

No a nakoniec všetci isté poznáme prvý Ježišov verejný zázrak. Bolo to na svadbe v Káne Galilejskej. Nie je to viac než len symbolické? Premeniť vodu na víno? Voda je absolútne potrebná k životu. Voda je niečo krásne tajomné. Viete, že bola ešte skôr ako bol stvorený prvý deň? Máme to zapísané? „...**a Duch Boží sa oživujúci vznášal nad vodami**“ (Gen 1:2).

No a Ježiš poukazuje na vodu ako na niečo živé, blahodárne, očisťujúce, stále potrebné. Bez vody niet života. A predsa Ježiš túto vodu v správnom čase a za správnych okolností mení na víno.

Tak isto aj v našom vnútri je živá voda, dokonca sa naše vnútro stáva prameňom živej vody. Za akých okolností sa môže premeniť voda na víno, ktoré je symbolom radosť? Čo boli tie okolnosti? Žeby to bolo veselie? Že by to bolo naozaj tak, že kalich vína je už na stole v nebeskom

kráľovstve? Ideme na veselie do neba. Pri tomto pomyslení nech sa naše vnútro naplňa prenesmiernou radosťou a veselím. Ak túžime byť v Ježišovej láske tak, ako o tom písal apoštol Ján v 17. kapitole svojho evanjelia, tak sa stávame prameňom živej vody. Dovoľme teda Ježišovi nech doplní túto vodu o esenciu radosti. Veď je na to príležitosť. Kedy, keď nie teraz? Však ideme na veselie.

Samozrejme, že tu by sme mohli pokračovať s krásnymi a dlhými rozhovormi na túto tému. Odporúčam každému jednému, rozvíjať ju vo svojom srdci a mysli až dovedy, dokiaľ tú radosť naozaj neprežijeme.

4. Pole, ktoré je dočasne predané

Máj 2020

Koho by nefascinovala tá atmosféra v dobe tesne po zoslaní Ducha Svätého? Tolko sa o tom už popísalo, pohovorilo, ba dodnes je to veľakrát dávané za vzor ako by mali zhromaždenia veriacich vyzerať. Na túto tému sa snáď usporiadalo tisíce konferencií a pravdepodobne bolo aj mnoho pokusov aspoň sa k tomu priblížiť. Niet sa čomu čudovať. Všetci si len spomeňme na Petra, ktorý zrazu smelo a bez strachu vystupuje pred veľkým zástupom. Spomeňme si na lámanie chleba po domoch, spoločné užívanie majetku, mocné činy apoštolov, rôzne zázraky a mnoho iného. Pripomeňme si tiež, že všetci nasledovníci Ježiša boli v tých chvíľach výlučne Židia. A prečo by sme si na to mali spomenúť? Lebo to v tomto rozprávání zohráva významnú rolu. Židia boli v tom čase jediní nasledovníci pravého Boha. Im boli zverené Písma, im bol daný Zákon, ich boli proroci, im boli dané zaslúbenia, ich bolo dedičstvo a ich bol aj Mesiáš. A z týchto Židov len malá čiastka alebo, ak to chceme povedať biblicky, tak len zvyšok, uveril v Ježiša ako Mesiáša. Tak sa skúsme na chvíľu ponoriť do úžasnej atmosféry tej doby a pozerajme na Petra, Jána, Jakuba a ďalších, ako sa v tom čase naplňali Písma, slová prorokov pred ich očami. Boli plný Ducha Svätého, Ducha Pravdy, Ducha Odvahy.

Mali tie úžasné zhromaždenia po domoch, kde sa navzájom povzbudzovali, radovali, potešovali, spievali a žasli nad všetkým tým, čo Boh práve konal. Mali aj verejné zhromaždenia, na ktorých nebojácne vystupovali a svedčili

ostatným o ohromných veciach, čo sa práve diali. A veľké zástupy Židov uverili. Pán Ježiš sa priznával k nim, respektíve priznával sa k svojej novovzniknutej obci. Nie, nie, oni vtedy nemali žiaden názov cirkev.¹⁵ Im to ani len na myseľ neprišlo. Oni sa cítili ako právoplatní dedičia všetkých tých zaslúbení, ktoré boli predpovedané a nimi aj reálne boli. Dvetisíc- ročná existencia Izraela bola mocne zakorenená v ich srdciach. Vnímali a vedeli, že sú to práve oni, generácia v ktorej sa oni narodili, že to je presne to pokolenie, ktoré to zažíva. Ešte vtedy nič nenasvedčovalo tomu, čo príde. Mali síce proroctvá, ale tie im ešte neboli plne odkryté, lebo atmosféra toho všetkého, Pánova ruka čo bola s nimi a beh udalostí, ktoré riadil Duch Svätý, mali v tých chvíľach priority. Nebolo by ideálne, keby to tak pokračovalo ďalej? Nemal Boh tomu vymyslieť lepší a hlavne menej dramatický koniec? Nebolo by dokončenie toho príbehu nami trochu iné? Nemala moc Svätého Ducha všetkých presvedčiť o tom, že Ježiš je ten vyvolený Mesiáš? A či už s menšími alebo väčšími obeťami svedectva, nemal v tom čase uveriť celý Izrael? A nemal sa v tom čase zjaviť Ježiš a prevziať Kráľovstvo a nemali prísť všetci pohania do Jeruzalema pokloniť sa Kráľovi Kráľov? Nebol by to ten posledný, nevyhnutný a logický krok? Nuž, keď nie sú nám odkryté proroctvá, tak iste takto môžeme uvažovať. Možno aj niektorí z nich v tých časoch tak uvažovali, keď hľadeli do budúcnosti. Možno. Po ukameňovaní Štefana by to mohlo aj vyzerať tak, že s obe-

¹⁵ Grécke slovo *ekklesia* – ktoré zvyčajne prekladáme ako cirkev - je použité v Novej zmluve, ale v židovskom chápaní išlo o zhromaždenie alebo spoločenstvo (hebrejsky *qehala*). V gréckom preklade Tóry sa používa napríklad na zhromaždenie Izraela na hore Sinaj (pozn. AM).

fami na životoch predsa len uverí celý Izrael v relatívne krátkom čase. Čím viacej rástol odpor Židov voči obci Ježišovej, tým viac nových učeníkov Pán pridával. A skutočne, nových učeníkov stále pribúdalo viac a viac ako zaznamenáva Písmo, a to aj z radov farizejov, ktorí mali významný podiel na smrti Pána Ježiša. Keď to zhrnieme, vtedajšia obec Ježiša Krista mala určite mnoho silných argumentov, že vykúpenie všetkého je za dverami.

Čo teda nevideli, čo im nebolo ešte v plnosti zjavné? Alebo ešte lepšie, čo im nemohlo byť ešte v plnosti odkryté? Bola to predpoveď, že budú rozohnaní do celého sveta, Jeruzalem bude zničený a Izrael prestane existovať ako národ na veľmi dlhú dobu. Ale môžeme namietaf, že predsa počuli čo povedal Ježiš ohľadom evanjelia. Ved' vedeli predsa, že pohanom majú hlásať dobrú zvesť, že majú ísť do celého sveta a zvestovať radostnú novinu. Odpovedí prečo to nebolo pre nich na „programe dňa“ sa ponúka hneď niekoľko. Komu sa chce odísť od plného stola? Komu sa chce odísť od takého požehnaní? Kto odchádza od nedokončenej práce? Kto by dobrovoľne odišiel od služby, ktorá prináša veľké ovocie? Kto, kto, no kto? A predsa pracovali na poli, ktoré už bolo predané... Jeden z prvých náznakov kam to všetko môže smerovať bol Petrov pobyt u Kornélia. Hlavne to zjavenie, ktoré mu predchádzalo. Plachta, ktorej pokrm ukazoval, že všetko je už Bohom očistené, spôsobila Petrovi značné problémy. A tu sa dostávame k veciam, ktoré sú výlučne v kompetencii Boha.

Odkryté proroctvá, hlas svedomia a miera viery

Sám osobne sa posledné obdobie venujem zvestovaniu skorého príchodu Pána Ježiša Krista, teda nášmu zhromaždeniu sa k nemu, tak ako to popisuje Pavol v prvom liste do Tesaloník:

Lebo to vám hovoríme slovom Pánovým: my, ktorí zostaneme nažive až do Pánovho príchodu, nepredídeme tých, čo umreli, lebo keď (zaznie) povel a hlas archanjela a Božia trúba, sám Pán zostúpi z neba, a najprv vstanú tí, čo umreli v Kristovi, potom my, ktorí zostaneme nažive, budeme spolu s nimi uchvátení v oblakoch do vzduchu v ústrety Pánovi, a tak budeme stále s Pánom. Tak sa potešujte vospolok týmito slovami. (1Tes 4:15-18)

Keď naplno zaznelo toto slovo ku mne niekedy na prelome rokov 2016/2017, Pán Ježiš ma na to pripravoval už tri roky a totým, že mi posielal do cesty svedectvá bratov a sestier, ktorí prežili stretnutie s Ježišom priamo v nebi a mali zvestovať ľuďom, že tá posledná časť evanjelia, teda naše stretnutie s ním, je tesne pred nami. A keď potom zaznel v mojom srdci hlas: „*Hľa, Ženích prichádza*“, a ja som s ním spojil svoju vieru, boli mi odkryté mnohé proroctvá o tejto udalosti. Sám za seba môžem povedať, že odkrývanie proroctiev nášmu duchovnému zraku je proces. V určitej časti toho procesu je nevyhnutné spojiť s tým svoju vieru, lebo inak sa ten proces zastaví. Ďalšou sprievodnou vecou pri tom, keď Nebeský Otec zjavuje proroctvá, je hlas svedomia. Dobrý príklad nájdeme v Skutkoch apoštolov: „**A zaznel k nemu hlas: Vstaň Peter, zabíjaja jedz!**“

Ale Peter povedal: Nie, Pane, pretože som nikdy nejedol nič poškvrnené a nečisté. A aj druhý raz zaznel k nemu hlas: Čo Boh očistil, to ty nemaj za poškvrnené!“ (Sk 10:13-15)

Aj úprimný veriaci môže mať značnú ťažkosť vo svedomí, naplno sa stotožniť so zjavením mu daným. A to na základe svojich dlhoročných skúseností, prostredia, v ktorom vyrastal a tradícií, ktoré žije. Keď si k tomu priráta reakcie okolia, myslím tým hlavne svojich najbližších, tak môže byť vo svojom svedomí postavený pred ťažko prekonateľnú prekážku. No a na to, či túto prekážku prekoná alebo nie, je zase určujúca miera viery, ktorú má. Verím celým srdcom, že vždy a v každom čase môžeme prosiť o pridanie a posilnenie našej viery. No tiež viem že je to vo výlučnej kompetencii Boha, koľko komu, ako a kedy dá. Nádherne o tom píše Pavol v liste Rimanom, v celej 14. kapitole.

Pán Ježiš mi dal tú milosť, že mi otvoril dvere do mnohých krásnych rodín. Keď som tam priniesol slovo o Jeho skorom príchode, bol som častokrát prevapený úplne pokojnou reakciou, vnímajúc, že to slovo nie je u nich na „programe dňa“. Oni žijú svoj život s Ním tak ako najlepšie vedia. Ten pokoj, ktorý tam spočíval, tá prítomnosť Pánova, ktorú som vnímal, to sa nedá pomýliť s ničím iným. Viem, že tam Pán Ježiš prebýva. Verím tomu, že oni naplňajú to podobenstvo o vernom sluhovi, ktorý je v ktorýkoľvek čas pripravený otvoriť dvere svojmu Pánovi. Áno, na konci Matúšovho evanjelia je aj podobenstvo o dvoch služobníkoch. A je mnoho bratov a sestier, ktorí naplňajú to slovo o vernom sluhovi bez toho, aby ich správa o Pánovom príchode zaskočila, či vyviedla z rovnováhy. Sú ako tie panny, ktoré sa pri hlase „*Ženích prichádza*“ zobudili a začali si pripravovať svoje lampy bez toho, aby im ktokoľvek musel vysvetľovať ako to majú robiť.

Pán času

Otázka času je v Písme zahalená závojom, ktorý Boh nadvihne v čase, čo pozná iba On sám. Len si spomeňme na prorokov, ktorí prorokovali a ich poslucháči im vraveli: „Ty prorokuješ na ďaleké časy“. Taktiež samo Písmo sa vyjadruje často podivuhodným spôsobom. Napríklad: „*teraz bude*“¹⁶. Aký je to vlastne čas? Je to teraz alebo to ešte len bude, teda sa to ešte len prorocky naplní? Aj samotní učitelia Písma majú s tým nemalé problémy. A predsa, v určitých dobách je otázka času viac naliehavá ako inokedy. Asi tak ako som to počul od jednej sestry: „Svadobný zhon je iný pol roka pred svadbou a iný vo svadobný týždeň“. Nevesty, ktoré prípravu na svadbu odkladali na poslednú chvíľu, si asi vezmú dovolenku tak týždeň, či dva pred svadbou. Nevesty, ktoré sú viac-menej pripravené celý čas, tým stačí možno deň voľna. Tak nejako je to aj s nami. Každý máme pole na ktorom pracujeme, aj keď vieme, že bude na istý čas predané. Každý máme aj proctvá, ktoré nám Boh už odhalil. Každý máme hlas svedomia a tiež máme každý jeden svoju vlastnú mieru viery. Svadobný týždeň je tu. Ako kto naloží s touto informáciou je vec každého jedného osobne a vec nášho Nebeského Otca, ktorý štedro dáva každému, kto ho s úprimným srdcom žiada.

Tak teda ty, ktorý to čítaš a nepatríš ešte k Ježišovi, nemáš jasnú budúcnosť, nemáš pokoj vo svojom srdci a nemáš záruku večného života, tak o to požiadaj. Najlepšie hneď teraz, lebo je to jedna z posledných možností čo ti je daná. Buď úprimný

¹⁶ Autor naráža na text Jn 12:31, kde je použité o kniežati (vládcovi) tohto sveta, že *teraz* (prítomný čas) *bude vyvrhnutý* (gr. *ekbléthésetai*, čo je budúci čas sloveso *ekbaló*) von. Pozn. AM.

voči sebe a aj voči Bohu. Možno to bude tvoja prvá modlitba, no rozhodne sa ti vyplatí.

A pre teba brat, sestra v Kristovi, či už čakáš svojho Pána so vzrušením alebo s pokojom, pre teba mám tu najlepšiu možnú správu: *Tvoj Ženích prichádza!*

5. Posledná výzva pre cestujúcich do Nebeského Kráľovstva

August 2020

Cestovali ste už niekedy lietadlom? Mnohí z nás určite áno. Pokojne si sedíme v letiskovej kaviarni a popíjame kávu, alebo vedíme príjemný rozhovor s ďalšími cestujúcimi, alebo sa prechádzame po obchodoch, či snáď ešte nezahliadneme niečo, čím by sme niekoho potešili. Prípadne zdieľame našu cestu s niekým po telefóne alebo cez sociálne siete. Väčšinou je to všetko v takej uvoľnenej atmosfére, lebo sme si vedomí, že máme letenku, pas a všetko potrebné k odletu. Prsto dorazili sme na letisko v dostatočnom predstihu, sme v pokoji a jednoducho si to vychutnávame. Už sme prešli pasovou kontrolou, už nás prehľadali, všetky veci sme už odovzdali pri odbavovacom pulte, sme pripravení a čakáme na odlet.

Zo kúseností však viem, že tento scenár je ideálny, no nie vždy je tomu tak. Mnohokrát dobiehame na poslednú chvíľku, lebo sme odišli z domu len akurát a na ceste sa tvorili kolóny, cestovné doklady a letenky hľadáme tiež na poslednú chvíľu, pri batožinovom pulte zistíme, že máme nadváhu, máme robotu so svojimi blízkymi čo cestujú s nami prvý krát, tiež možno čakáme na tých, ktorí majú ísť s nami, no ešte nedorazili. Na kontrole je veľa ľudí a času sa nám zdá málo. Začíname byť nervózni, či to všetko dobre dopadne. Veru, aj takto to niekedy vyzerá na letisku. A v tom zaznie z letiskového rozhlasu: „Posledná výzva pre cestujúcich do...“ Do našej destinácie. V tom čase je veľmi dôležité, kde sa práve nachádzame, keď zaznie toto volanie. Sme už v pokoji

a na poriadku? Alebo sa musíme poponáhľať, lebo ešte len dobiehame a musíme absolvovať nevyhnutné procesy? Alebo niečo medzi tým?

Naša destinácia je Nebeské Kráľovstvo. Vychvátenie, vzatie, vytrhnutie, alebo naše zhromaždenie sa k Ženíchovi, akokoľvek to nazveme, znamená jedinú: Odchod! A čo o tomto odchode hovorí samotný Ježiš? Verím tomu, že keby v tej dobe existovali dopravné prostriedky ako dnes, Ježiš by určite použil nejaký príklad na tento spôsob. Pretože jeden z najvýstižnejších opisov odchodu je nástupište alebo stanica. Vlaková, autobusová alebo letisko. Lenže v tej dobe nič také nebolo, máme teda zachytené podobenstvá o desiatich pannách, čo bol vtedy tiež nádherný príklad odchodu, ktorému rozumeli všetci od najmenších po najväčších. Taktiež slová o tom, že jeden bude vzatý a druhý zanechaný v Matúšovom a Lukášovom evanjeliu sú spojené s bežnými činnosťami, ktorým rozumeli ľudia tej doby, ako je práca na poli v mlyne alebo dokonca spánok, keď dvaja budú na posteli, jeden bude vzatý a druhý zanechaný. Aj Jánovo evanjelium nám prináša posolstvo odchodu v podobe snád' najčistejšej. V 14. kapitole, vo veršoch 2-4, Ježiš zdôrazňuje, že nám ide pripraviť miesto a príde si po nás. Dokonca to stvrdzuje vyhlásením, že keby to tak nebolo, tak by nám také niečo nehovoril. Toto isté potom opakuje aj v 17. kapitole v Jeho veľkňazskej modlitbe. Tiež verím tomu, že letenky do Nebeského Kráľovstva sme dostali automaticky pri našom odovzdaní života Ježišovi. Presne tak isto ako snúbienica, keď povie, "áno", dostane zásnubný prsteň a čaká na svadbu. Presne tak isto ako tí pozvaní na večeru v 14. kapitole Lukášovho evanjelia. Kto uveril v Ježiša, pozvánku alias letenku už má. Žiadne ďalšie pozvanie už nie je. Je už len volanie pre pozvaných: „Podťe, všetko je už pripravené!“

Tu by som chcel upriamiť pozornosť na jeden text z Markovho evanjelia. Ide o 13. kapitolu, kde Ježiš predpovedá svojim učeníkom o budúcich veciach. Po úvode k svojej reči začne deviaty verš týmito slovami: „**Dávajte pozor sami na seba...**“ Ale prečo? Však máme pozvánky, sme v bezpečí a keď zaznie volanie: „Podťe, všetko je už pripravené!“, tak predsa s radosťou pôjdeme. Lenže v 14. kapitole Lukáša nám Ježiš odhaľuje niečo, čo môžeme len veľmi ťažko rozumom pochopiť. Keď zaznelo volanie: „Podťe všetko je už pripravené!“, pozvaní sa začali vyhovárať. Či snáď snúbenici, ktorá dostala prsteň, nepovedali, že raz si pre ňu ženích príde? Či snáď pozvaným na večeru neoznámili, že raz sa tá večera uskutoční? Priateľ, teraz si predstav letisko a rozhlas, ktorý hlása: „*Posledná výzva pre cestujúcich do Nebeského Kráľovstva!*“

Niekedy aj po poslednej výzve hlásateľ ešte vyhlasuje konkrétne mená ľudí, ktorí majú zakúpenú letenku na daný let, ale nedostavili sa k odletu. Dosadť si tam svoje meno prosím! Kde si brat, sestra? Si vôbec na letisku? Počuješ vôbec ten letiskový rozhlas, čo ohlasuje poslednú výzvu? Alebo počuješ a nedbáš na to? Haló, tvoj Ženích prichádza po teba! Haló zobudť sa, máš s Ním odísť! To neprichádza len tak niekto! To prichádza zmysel tvojho života, ten po ktorom tak túžiš, prichádza Cesta, prichádza Pravda, haló, to prichádza tvoj Život! Viem, že na letisku sú aj mnohí ľudia, ktorí ale v skutočnosti nikam neletia. Predavači, letiskový personál, policajti, atď. Sú tam ale aj ľudia, ktorí tam prišli bez letenky mysliac si, že si ju hádam nejako zakúpia priamo tam. Je to možné, ale vždy spojené s ohromným rizikom, že ten konkrétny let už nestihnú, bude už vypredané alebo pokladňa bude jednoducho už zatvorená. Ja sám si kladiem otázky typu: „Je možné že niektorí prijali evanjelium len pre tento život na zemi?“

Že v skutočnosti nikam letieť nechcú? Je možné, že bohatstvo, rozkoše či starosti sveta môžu zatemniť srdce človeka natolko, že odmietne ísť na letisko? Je možné, že si zle prepočítali, respektíve neprepočítali náklady, ako o tom ďalej píše zmienená Lukášova 14. kapitola? Ako sa to mohlo stať, že päť hlúpych panien sa vrátilo späť z letiska? Načo sa spoliehali vo chvíli, keď si brali olej so sebou? Veď predsa išlo o ich najdôležitejšiu udalosť v živote. Je toto všetko vôbec možné?“ Áno, je to smutné, ale je to možné.

Čo hovorím vám, hovorím všetkým: Bdejte! (Mk 13:37)

Ježiš nás varuje naprieč celým Písmom: „Bdejte!“ Pokiaľ je vo svete ešte iná vôľa ako Božia, musíme bdieť a mať sa na pozore. Áno, Ježišovi je daná všetka moc na nebi i na zemi. Ale až do chvíle keď si nepríde uplatniť túto moc, respektíve prevziať Kráľovstvo, tak musíme bdieť, aby sme neboli zvedení.

Vráťme sa ešte raz na chvíľku na letisko. Znova zo svojich skúseností viem, že aj keď si naplánujem cestu v predstihu a všetko ide tak ako má, aj tak je pri mne prítomná určitá forma napätia alebo vzrušenia či očakávania. Je to predsa len dlhá cesta. I keď samotný let trvá necelé tri hodiny, dopraviť sa na letisko v dostatočnom predstihu, potom samotný let, plus dopraviť sa z letiska tam, kam idem, to je tak v mojom prípade dvanásť a viac hodín. Teda, aspoň základnú prípravu si to vyžaduje. A môžem ešte spomenúť takú vec ako je plánovanie vecí na ktoré sa môžem už dopredu tešiť spolu s tými s ktorými ich absolvujem. To je veľakrát úžasná motivácia a radostné očakávanie mnohých dobrodružstiev. Tak podobne to funguje aj v duchovnom živote. Aj my, ktorí sme

už pripravení, ktorí sme už duchom a srdcom na letisku alebo naň urýchlene ideme, aj keď vieme, že všetko je v poriadku, cítime určitú formu napätia, práve kvôli blízkeму odletu. Iné je to napätie mesiac pred odletom a iné v deň odletu. A tak teda, ak sme už začuli ten hlas o poslednej výzve pre cestujúcich do Nebeského Kráľovstva alias, "Hľa ženích prichádza" a sme nájdení v nejakom procese odbavovania batožiny alebo prechádzania cez rôzne kontroly, je to v poriadku. Vieme, že máme letenku, akceptovali sme pozvanie a vykročili sme na letisko, tak vedzme, že ten let stihneme. Jedine naše váhanie a neochota odísť môžu zmariť náš odchod s Ním.

A čo tí moji...

Jedna z obáv, čo sa týka vychvátenia, je obava o našich blízkych. Ponajprv všetkých našich najbližších príbuzných, ale tiež ostatných známych na ktorých nám záleží. Pomáha nám príklad Noacha a jeho rodiny? Alebo Lóta a jeho rodiny? Máme nejaké splnomocnenie vziať so sebou aj našich najdrahších? Ako máme byť v tomto aktívni?

**Syn človeka je ako človek,
ktorý ďaleko odcestoval opustiť svoj dom
a dajúc svojim sluhom splnomocnenie
a určiac každému jeho prácu
a vrátnemu prikázal, aby bdel. (Mk 13:34)**

Brat, sestra cítiš sa ako Boží služobník, ktorý má splnomocnenie, "príbaliť" so sebou aj svojich blízkych? Alebo ako vrátnik, ktorý bdie a keď uvidí ako Pán domu prichádza, tak to včas ohlási?

Niekedy tak uvažujem, či každá rodina má svojho vrátnika, správcu alebo služobníka, ktorý každý má svoje zverené povinnosti. Pán Ježiš vyzýva na bdelosť všetkých. No ponajprv musia bdieť tí, ktorí to majú ako hlavnú povinnosť. Teda vrátnici. A myslím si, že v každej rodine je niekto, kto pozoruje, čo sa deje naokolo. Tých vrátnikov nebýva veľa. Jeden-dva-ja, podľa veľkosti rodiny. Teda nečakajme, že všetci z rodiny budú bdieť ako vrátnici. Tak isto sa nejakí služobníci v rodine mohli už „dobře zabývať“ a budú vrátnikovi oponovať. Tiež niektorí pod ťarchou každodenných povinností nebudú mať čas o tom uvažovať. To by však vrátnikov nemalo odradiť. Byť prorokom vo vlastnom dome je asi tá najťažšia služba vôbec. Avšak mám skúsenosti, že keď vytrvalo prosíme, aby nám Nebeský Otec otvoril dvere do vlastnej rodiny, On to urobí. Nie všetci budú zdieľať naše nadšenie, ale už to, že si nás vypočujú s takouto správou, je veľká vec.

Veľa svedectiev ľudí, ktorí boli vzatí do neba, opisuje, že deti budú pri vychvátení vzaté všetky. Myslím, že na tomto sa zhodne veľká väčšina veriacich. Ale rozmýšľali ste niekedy nad tým, ktoré skupinky ľudí môžu byť vzaté podobne? Podme sa pozrieť na chvíľku do textu, ktorý je v tomto našom prípade veľmi aktuálny:

„A mužovia riekli Lotovi: Či tu máš ešte niekoho? Zať a alebo svojich synov alebo svoje dcéry, ale všetkých, ktorých máš v tomto meste, vyved' z tohoto miesta. Lebo zkažíme toto miesto, pretože sa ich krik veľmi rozmohol pred Hospodinom, a preto nás poslal Hospodin, aby sme ho zkažili. Vtedy vyšiel Lot a hovoril svojim zaťom, ktorí si mali vziať jeho dcéry, a povedal: Vstaňte, vyjdite z tohoto miesta, lebo Hospodin zkaží mesto. Ale v očiach jeho zaťov to bolo, jako keby žartoval. A keď svitalo, súrili anjeli Lota a vraveli: Vstaň, vezmi svoju

**ženu a svoje dve dcéry, ktoré sú tu, aby si nebol tiež zahla-
dený neprávosťou mesta. A keď bezradný predlieval, chopili
mužovia jeho ruku a ruku jeho ženy i ruku oboch jeho dcér,
pretože sa zľutoval nad ním Hospodin...” (Gn 19:12-16).**

Možno aj my sme už urobili čo sa dalo v upozorňovaní našich blízkych a teraz už len bezradne „predlievame“ (podľa iných prekladov „váhame“) na mieste. Ale cítite to v tom texte? Vnímate to, že kľúč, ktorý hľadáme, môže byť v tom, že Hospodin sa nad ním zľutoval? Teda my, ktorí stojíme pred Kráľom Neba a Zeme každý deň, máme túto nádej, že Kráľ sa nad nami zľutuje a zoberie tých, ktorých tu máme. Tých, ktorých viera je úplne prostá a nerozumejú tomu, že niečoho takého ako je vychvátenie sa môžu dožiť. Netvrdím, že to tak nevyhnutne musí byť. Náznaky toho v Písme sú, ale taktiež vidíme rozdiel medzi Noachovým a Lótovým príbehom, ktorý spočíva v absolútnom oddelení dvoch čo pracujú na poli, či spia na posteli. Jeden bude vzatý a jeden bude zanechaný. Raz som počul svedectvo brata v Kristovi, ktorý mi opísal ako vo sne spolu so svojím synom, stáli pred Pánom Ježišom a jeho syn bol plný neodpustenia voči svojmu otcovi. Videl sa ako prosí nášho Pána aby prijal jeho syna do svojho kráľovstva a Pán Ježiš so slzami v očiach odpovedal že nemôže, že keby urobil jednu výnimku, tak by musel prijať všetkých. Čo teda povedať? No, v prvom rade je to Boh, ktorý skúma srdcia, nie my. Za seba môžem povedať, že by som si veľmi žiadal byť prekvapený Božou dobrotou a zľutovaním a byť na svadbe Baránkovej spoločne so všetkými tými, ktorí sú mi zverení.

Priatelia, za posledný rok som napísal sedem listov na tému vychvátenia. Už len za ten jediný rok sa toľko vecí okolo nás viditeľne zmenilo... Ako keby už pôrodné bolesti prerástli

do samotného pôrodu. Ako keby zemeguľu už priniesli na pôrodný sál...

Kráľ sveta, ako dlho ešte? Za rána, za noci pátrame po Tebe. Nemôže sa upokojiť naše vnútro. A ty predsa hovoríš, že v utíšení a dôvere je vaša záchrana. Kráľ sveta, vieš že my ti dôverujeme. Ale ako sa máme utíšiť bez Teba? Predsa raz príde čas, keď snúbenici už nebudú stačiť žiadne dary ani slová... Už bude túžiť len po jednom – byť manželkou, byť so svojím manželom navždy. Kráľ sveta už je čas, už je tu ten čas, keď nám už nič iné ako Ty nestačí. Príd' Pane Ježišu, Maranatha.

6. Neónový nápis: Zlaté lístky do života ako predtým

December 2020

List Židom nám v 11. kapitole hneď v prvom verši hovorí že „viera je presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia“ (ROH). Alebo niektoré preklady uvádzajú, že „viera je dôkazom toho, čo nevidíme“. To je nádherná pravda Božieho slova. Na lepšie pochopenie významu tejto pravdy si pomôžeme príkladom, aby sme plne pochopili, čo nám Boh chce povedať.

Vieme, že dôkaz na súde na odsúdenie páchatela musí byť viditeľný. Sudca aj porota musia nadobudnúť presvedčenie o vine na základe dôkazov. V prípade vraždy sa musí nájsť vražedná zbraň a tiež mŕtvola. Len veľmi zriedka stačí na odsúdenie motív alebo nepriame dôkazy. Práve slabinu tohto princípu využíva organizovaný zločin po celom svete. Niet dôkazov – skutok sa nestal. Tento istý princíp vidíme v ateizme, niet dôkazov o stvorení – niet Stvoriteľa. Teda vidíme úplne jasne, že presvedčenie alebo ak chcete, dôkaz, sa dá nadobudnúť dvoma spôsobmi. Buď viditeľne alebo vierou.

Boli ste už niekedy v situácii, keď ste poznali pravdu, úplne, jasne, bez akýchkoľvek pochybností, ale nemohli ste ju dokázať? Zamyslite sa chvíľu. Hrozný pocit však? V situácii, keď na tom moc nezáleží to síce škrie, ale rýchlo sa cez to prenesieme. Ale čo v situácii, keď na tom veľmi záleží? A čo v situácii, keď je to doslova otázka života a smrti?

Téme **skorého návratu Pána Ježiša** pre tých, ktorí mu patria, sa venujem už dlhý čas. Poznáte moje vyjadrenia, že *posledné*

lístky do Nebeského Kráľovstva sú stále k dispozícii. Naozaj posledné. Pokladňa je stále otvorená i keď vidíme, že pokladnička sa už balí na odchod. Produkty ako misia, evanjelizácia, zakladanie zborov atď., tie už pokladnička dala pred pokladňu a zaujíma sa o to už len okrajovo. Hlavne sa už sústreďuje na ponuku čistého evanjelia. Daj život Ježišovi a On si ňa zoberie a zachráni pred tým, čo má prísť na celý svet. Áno môžeš si zobrať ešte zopár, zvyšných letákov“ o tom, ako robiť rôzne aktivity v mene Ježiš. Ak si ich ešte stihneš preštudovať, v poriadku. Ale ak si si nie istý, rýchle ber čisté evanjelium. Na tom lístku s čistým evanjeliom je len jedno meno: **JEŽIŠ**. Je tam napísané, čo pre Teba urobil a čo Ti ponúka. To sú tie posledné kusy, čo sú ešte k dispozícii. Keďže toto všetko vidí aj vládca tohoto sveta, nenecháva ho to ľahostajným. Vidí ako mnohí váhajú. Sú to tí, ktorých udalosti posledného roka donútili konečne rozmýšľať, tí ktorí by radi sedeli pri lampe svetla, ale tiež by si aj radi zahopkali s týmto svetom, tí teraz už - už chcú siahnuť po tých lístkoch s večným životom. Keď toto vidí Boží nepriateľ, veľmi narýchlo otvára inú pokladňu. Pokladňa, ktorá tu tiež vždy bola s rôznymi „alternatívami“. Teraz sa však na tej pokladni nielenže rozsvietil reklamný neónový nápis: *Zlaté lístky do života ako predtým*¹⁷, ale pridala sa k tomu aj hlasná trúba, ktorá to vyhukuje tak silno ako nikdy predtým. Všetko ako inak by sa malo nazvať to, čo sa pripravuje aktuálne teraz po celom svete v súvislosti so „skrytým nepriateľom“? Rúška, odstupy, testy, vakcína... A to neprešiel ešte ani rok a už vidno kam to smeruje.

Priateľ, brat, sestra, to naozaj chceš ten život predtým? To ešte nemáš dosť toho ako celé stvorenie vzdychá a čaká

¹⁷ „Predtým“ – pred pandémiou COVID 19.

vykúpenie nielen svojej duše, ale konečne už aj tela? To naozaj sa chceš stále lopotiť v pote svojej tváre? Stále chceš niekomu dokazovať vo vzťahoch, že aj ty si ľudská bytosť hodná lásky? Stále sa chceš pozeráť ako jeden živočích požíera druhého? Nemáš ešte dosť vidieť našu planétu v tak katastrofálnom stave? A to hovorím po ľudsky. A čo sa týka tvojho vnútorného prežívania s Ježišom, to stále chceš iba ten závdavok Ducha? Stále túžiš iba po tieňoch budúcich vecí? Stále túžiš po tých ťažkostiach duchovného boja? A nakoniec, to stále túžiš byť len nevestou a nie už konečne manželkou? Vieš, čo to naozaj znamená, keď sa otvára iná pokladňa? Vieš prečo to Boh dopustil?

V podobnenstve o desiatich pannách nastáva moment, keď tie, ktoré nemajú svetla, musia odísť od tých, ktoré svetlo majú. Nemôžu ostať tam a čakať bez svetla. Na svoju škodu je to presne to, o čo sa chcú dnes niektorí kresťania pokúsiť. Žiť z výhod večného života bez záujmu o Stvoriteľa večného života. To však už naďalej nebude možné. Tak ako museli odísť tie bláznivé panny kupovať niečo, čo už mali mať od začiatku, tak isto musia teraz odísť tí, ktorí nečakajú Pánov príchod od tých, ktorí ho čakajú. Áno, doteraz sa dal rôznymi aktivitami v mene Ježiš zakryť skutočný motív konania. Doteraz to bolo možné. Doteraz bolo možné čakať Ženícha spolu. Aj múdre aj hlúpe panny si boli navonok podobné, vyzerali rovnako. Ale ide čas, keď to tak už nebude. Boh totiž skúma úmysly sŕdc. On otriasa všetkým, čo sa otriasť dá. Aby ostalo to, čo je neotrasiatelné. Jediná aktivita, ktorá dnes môže pohnúť udalosťami, svetom aj nami samotnými, je **modlitba**. Skutočná, vrúcna, túžiaca. Zbožnosť. Slovo, ktoré znamená tvoj vnútorný, intímny a jedinečný vzťah k Bohu. A z tejto zbožnosti ti dá Duch Svätý robiť tie skutky, ktoré už Otec pre

teba pripravil. Bez nejakých špeciálnych plánov sa môžeš stať aj ty živým Božím slovom tam, kde sa práve nachádzaš. A na toto oddelenie pripravených a nepripravených, slúži tá iná pokladňa. Už nebude môcť nikto ostať neutrálny. Is-teže, stále budú pokusy mudrovať, filozofovať a moralizovať o tom. Ale to už nebude mať v sebe žiadnu moc. Budú to už len prázdne slová... Duch Svätý sa k nim nepridá. Sú len dve pokladne. Na jednej je napísané: **Ježiš – Večný život – Maranatha**, a na druhej rôzne iné alternatívy.

**A viera je podstatou toho,
na čo sa človek nadeje, presvedčením
o veciach, ktoré sa nevidia.** (Hebr 11:1)

**Bez viery je totiž nemožné páčiť sa Bohu.
Lebo kto prichádza k Bohu, musí veriť,**

že je a že odmieňa tých, čo ho hľadajú. (Hebr 11:6)

Bez viery nie je možné ľúbiť sa Bohu... To je proste nemožné. Inými slovami, bláznivé panny chceli od tých múdrych presvedčenie, dôkaz, že ich očakávanie je správne. Ľudské uistenie, ktoré sa nikdy nezakladalo na osobnej túžbe po Ňom. Lebo láska je trpezlivá a vytrvalá, všetko znáša a všetko vydrží. A keď sa aj kedysi ich presvedčenie zakladalo na viere, tak starosti, bohatstvo a rozkoše tohoto sveta udusilo toto osobné a intímne uistenie o tom, že svadba bude čoskoro. Tak aj teraz sú kresťania, ktorí chcú dôkaz, že Pán Ježiš naozaj prichádza. Nemajú presvedčenie z viery, chcú dôkaz ako pozemskí sudcovia. Viditeľný, hmatateľný, ktorý všetci uznajú. Ale ho nedostanú. Budú musieť odísť a budú zanechaní.

Brat, sestra, priateľ, ty, ktorý si myslíš že nemáš dosť oleja, skús ešte raz prehladať všetky vrecká, či si si tam naozaj neschoval nádobku s olejom. Možno ju máš, len si na ňu zabudol. A ak ju nájdeš, tak ju rýchle priprav a dolej olej do svojej lampy. A ak si ju nenašiel, tak bež čo ti sily stačia k pokladni, kde ešte stále môžeš kúpiť čisté evanjelium. Neplytvaj časom na drankanie oleja od tých, ktorí majú presvedčenie z viery. Presvedčenie, ktoré musíš mať, ten dôkaz, ktorý ty teraz tak veľmi potrebuješ, od nich nedostaneš. To je nemožné. Teda bež, utekaj, šprintuj „nakúpiť“, určite to ešte stihneš! A kam to máš vlastne bežať? No predsa do svojej izby. Zavri za sebou dvere a pros v skrytosti, veď tvoj Nebeský Otec vie čo potrebuješ, ešte skôr ako to vypovieš.

Keď sa Boh pre niečo rozhodne, spustí sa taká reakcia, ktorú nemožno nijak zastaviť. Boh totiž naplánoval udalosti, ktoré sa musia stať. On ale nenaplánoval postoj jednotlivcov k tomu, čo určil, že sa stane. A to je tvoja šanca. Šanca, ktorú ponúka každému jednému. Boh naplánoval vychvátenie veriacich a apoštol Pavol dostal to privilégium zaznamenať to do Svätých Písiem. Na ktorej strane budeš stáť, keď ten moment nastane, je v твоjich rukách. Ak si hovoríš veriaci, tak skutočne dôkladne preskúmaj, čomu veríš? Lebo keď premárniš tú šancu pripravíš sa na odchod s Ježišom, čo ti potom ostane? Alebo, kto tu pri tebe ostane? Zmätok. To je to, čo vystihuje tento čas. A zachvátilo to celú zem. Ľudia sú nahnevaní, frustrovaní, bezradní a bezmocní. Tak prudko meniace sa okolnosti, nariadenia, zákazy, príkazy, zatvárania, otvárania... to tu ešte nikdy nebolo. Boh však naplánoval únik z tohto všetkého. Podmienku stanovil. Je len jediná, ale zato zásadná: **Meno Ježiš, Záchranca sveta**. Vedeli ste o tom, že záchrana má pre človeka najväčší význam ešte

pred katastrofou? Keď niekto včas ujde z horiaceho domu, dom mu síce zhorí, ale on je celý a zdravý. Keď ho však ratujú na poslednú chvíľu z už horiaceho domu, to už býva iné... Tak aj teraz je posledná možnosť na včasný únik.

Mario Števanka

Láska ako motív vychvátania

Vydavateľ: Občianske združenie ALIJA

Zbehy 2025

Prvé vydanie

ISBN 978-80-970083-7-6